

КОНКОРДИЯ МЕРЕЛ В ПЛЕН НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Радка Крапчева, 1992

chitanka.info

ГЛАВА I

— Не, мила, аз не съм за студена вечеря... Предпочитам масата да бъде сервирана. Среброто и кристалите придават толкова много блясък.

Госпожа Андерсън лежеше на един диван до прозореца и даваше вдъхновено своите нареждания.

Джейн Андерсън с бележник и молив в ръка записваше всички подробности, които щяха да осигурят добрия успех на празненството, давано по случай нейния рожден ден. Тя се засмя леко и отвърна, без да вдигне очи:

— Но, мамо, ще има двадесет и шест поканени без тебе, татко и героинята на деня.

— Ами аз? Нима ме забравяте? — намеси се Едуард Джил, който стоеше прав пред камината, като че беше у дома си.

Всъщност къщата принадлежеше на доктор Том Андерсън, но тази подробност не се отразяваше ни най-малко върху държанието на младия мъж. Той се чувствуваше навсякъде чудесно. Изглеждаше цъфтящ и самоуверен. Беше единствен и любим син, заобиколен от пет сестри, които го боготворяха. Освен това Едуард беше висок, добре сложен и с приятно лице. Всички тези преимущества смекчаваха леката пресиленост на тона му.

— Да, мила, ти си забравила Едуард — настоя кротко госпожа Андерсън.

Джейн погледна Едуард право в очите и му се усмихна.

— Щом аз съм някъде, Едуард, то значи, че и вие сте включен.

Джил се усмихна на свой ред и отвърна с жар:

— И винаги ще бъде така, мила.

Джейн се изчерви и като сведе очи, завъртя около безименния си пръст един пръстен със сапфири и с брилянти. Госпожа Андерсън наблюдаваше със задоволство тази сантиментална сцена. Годещт на дъщеря ѝ все още ѝ се виждаше истинско чудо. Тя никога не допускаше, че Джейн ще има за съпруг такава блестяща партия.

Джейн, с косите си, които не бяха естествено къдрави, с малкото си носле, покрито с лунички! Винаги, когато споменаваше за тези лунички, госпожа Андерсън понижаваше гласа си, като че се касаеше за някакво семейно петно. Тя не можеше да си обясни как дъщерята на една жена с безупречна кожа можеше да бъде толкова онеправдана. Чудно наистина, как Едуард Джил би могъл да се влюби в нея! Двамата млади се бяха срещнали на един следобеден чай у жената на пастора. Едуард беше дошъл на гости от Лондон. Този ден Джейн не носеше дори новата си рокля, но завоюва новодошлия само като му поднесе чинията със сладки. Едуард Джил се влюби лудо още от първия миг, но няколко дни се колеба дали да даде воля на чувствата си. Все пак в края на краищата той осъзна, че животът му щеше да бъде пуст без госпожица Андерсън и следващата седмица, щом остана насаме с нея, поиска ръката ѝ.

Джейн, съвсем изненадана, прие, без да има време да размисли. Малко след това Едуард Джил трябваше да замине за Индия, където баща му го изпращаше по работа. От Бирма той пишеше всяка седмица на своята годеница дълги и пламенни любовни писма. От два месеца се бе завърнал. Той беше проявил бурна радост при срещата си с Джейн и я бе уверил: „Нито за миг не престанах да мисля за вас“.

От своя страна годеницата беше щастлива, че е могла да вдъхне такава дълбока страст. Тя виждаше, че може да се довери на Едуард, че той ще я направи щастлива.

А учудването на госпожа Андерсън нарастваше все повече. На какво се дължеше успехът на Джейн? Тя самата, много по-хубава и блестяща от дъщеря си, бе трябвало да се задоволи да вземе за съпруг един провинциален лекар, чиито амбиции не биха могли да отидат подалеч от малкото градче Силвърхук, където притежаваше скромна къща.

Клиентелата на доктора беше голяма, но съвсем незавидна. Накрая на годината винаги трябваше да се правят постъпки, за да се получат хонорарите. Освен това госпожа Андерсън упрекуваше тайно пациентите на доктора, че винаги раждаха към полунощ! Бедният Том! Единствената му награда беше, че всички в областта го уважаваха. Покрай тези множество неудобства госпожа Андерсън признаваше и едно преимущество. За жена с деликатно здраве като нея беше хубаво да има винаги лекар около себе си. Всъщност доктор Том, както всички

го наричаха, още не бе успял да открие естеството на страданията, които измъчваха от години неговата жена. Главният резултат от тази тайнствена болест беше, че близките на жертвата бдяха над нея и бяха винаги готови да ѝ угаждат и да я глежат.

Безспорно, щастието на Джейн беше голямо и госпожа Андерсън представяше с неизказана гордост своя бъдещ зет на възхитените си приятелки. Тя се навеждаше и прошепваше на ухото на всяка от тях: „Едуард е син на един от най-големите вносители от нашите колонии в Ориента. Джейн сигурно ще пътува често, защото съпругът ѝ е натоварен с най-важната работа на фирмата и постоянно пътува“. Въздействието на тези думи беше неизменно и госпожа Андерсън следеше с интерес по лицата на събеседничките си следите на майчината завист. Венчавката щеше да стане към Коледа. Тя съжеляваше малко, че нямаше да стане през юни, когато черквата можеше да бъде украсена с рози, но в края на краищата и грамадните хризантеми щяха да правят хубаво впечатление.

Мечтите на госпожа Андерсън бяха нарушени от гласа на Джейн:

— Разбира се, ако на рождения ми ден времето е хубаво, ще танцуваме в градината. През септември това е възможно. Ще има японски фенери. Маските и домината ще придават живописност на гледката. Това е последният прием, който даваме преди...

Тя млъкна и погледна с мила срамежливост годеника си.

— Изразете се по-ясно — закачи я Едуард.

Джейн се изчерви отново и това много ѝ подхождаше. Цветът на сините ѝ очи ставаше все по-ярък и младежкият блясък на кожата ѝ по-явен.

— Преди да...

— Хайде, мила, очаквам продължението.

— Преди да станем мъж и жена — завърши тя със смях. — Не се преструвайте, че сте глупав като гъска, Едуард! Ах, ето на, спомних си, че татко ми позволи да поръчам гъши дроб. Какво ще кажете за тази изтънченост, мамичко?

— Но, моето момиче, не ставаше дума за гъски... Ти говореше на Едуард... Наистина, Джейн, не те разбирам!

В гласа на госпожа Андерсън личеше явен упрек. Двамата млади хора се разсмяха от сърце. Джейн записа още някои дреболии в бележника си и каза:

— Надявам се, че списъкът ми е пълен, Едуард. Ако сте готов, можем да тръгнем.

Джил бе дошъл на гости у Андерсън в петък вечерта. Той имаше разрешение от баща си да се завърне в Лондон едва в понеделник следобед. Джейн смяташе да изпрати годеника си до гарата и после да вземе автобуса за Молсбъри, където възнамеряваше да прави покупки.

— Мамо, имате ли нужда от нещо? Стойте спокойна, аз ще се справя с всичко — каза младото момиче и се наведе да целуне изцялото лице на майка си.

— О, мила, не се тревожи за мен. Аз ще се постарая да бъда толкова добре, колкото ще ми позволи моето печално състояние — отвърна тя с въздишка.

После добави малко по-бодро:

— Постави няколко книги и списания на масичката ми. Ако главата не ме боли прекалено много, ще се опитам да почета. Кажи на Сюзи да ми донесе чая точно в четири часа и да сложи повече масло върху печените хлебчета.

Когато остана сама, госпожа Андерсън се замисли. Бракът с един толкова добре възпитан човек не можеше да даде лоши резултати. Тя си спомняше, че беше чела някъде, че доброто държание и маниери са залог за съпружеско щастие. Дребните жестове правеха приятен всекидневния живот.

Двамата млади пристигнаха на гарата пет минути преди тръгването на влака. Едуард Джил смяташе точността за една от най-важните добродетели. След като хвърли наляво и надясно по един поглед, Едуард прегърна девойката и я целуна.

— Не мога да ви целувам пред хора и винаги ще се възползувам от подобни случаи... Обичате ли ме, скъпа?

— Разбира се — прошепна тя.

— Щастлива ли сте?

— Знаете много добре!

— Значи, до идната събота.

— Да, разбира се... И гледайте да останете до вторник за празника ми.

Той кимна в знак на съгласие и каза:

— Трябва да избира някой сгоден момент, за да изтръгна съгласието на шефа!

— Не забравяйте да се снабдите с домино.

— Разчитайте на мене. Какъв костюм сте си избрала?

— Искам да ви изненадам. Костюмът ми е много хубав. При това, правя си го сама...

— Сигурен съм, че ще сте прекрасна — каза той нежно.

— Внимание! Влакът тръгва. Бързайте, Едуард.

Едуард се наведе, целуна я още веднъж и се качи във вагона.

Когато излезе от гарата, Джейн едва има време да скочи в автобуса за Молсбъри, който се намираще на четири километра от Силвърхук. Щом пристигна там, тя слезе и се запъти към главната улица. Девојката привърши покупките си много по-бързо, отколкото предполагаше и вместо да чака половин час на площада до завръщането на автобуса реши да измине една част от пътя пеша, до първата спирка. Кошницата ѝ не беше никак тежка и тя тръгна с пъргави крачки.

Джейн вървеше и мислеше за бъдещето. Едуард ѝ бе казал, че ще може да разполага с автомобил. Какви радостни възможности! Как е могла да вдъхне подобна любов. Не бе обмисляла и пресмятала нищо. Тя беше едно обикновено провинциално момиче, докато Едуард беше светски човек, много пътувал и с голям опит. Освен това, въпреки младостта си, той минаваше за забележителен делови мъж. И все пак безспорно нейният годеник беше много влюбен в нея.

Но дали тя самата изпитваше любов, равносилна на любовта на Едуард Джил... Всъщност трябваше ли да си задава подобни въпроси? Не беше ли годеница и нямаше ли скоро да се омъжи?

Досега никакво съмнение не бе осенявало Джейн, защото нещата се бяха развивали съвсем нормално. Дори мисълта за петте сестри на Едуард не я бе смутила нито за миг. Все пак тя знаеше, че досега те не бяха открили нито една смъртна, напълно достойна за техния брат!

Джейн престана да се взира в сърцето си и помисли за облекченията, които тази блестяща женитба щеше да донесе в живота ѝ. Бедният доктор, макар и да работеше свръх силите си, винаги беше в парично затруднение. На няколко пъти Джейн бе долавяла в очите му изражение на страх и тревога. Колко хубаво щеше да е да го облекчи от тежкия товар, да осигури на госпожа Андерсън изтънчения живот, за който тя винаги бе мечтала! Едуард вече бе намекнал, че Джейн ще разполага с личен бюджет, от който тя смяташе да отдели известна част

за родителите си. Печката в кухнята трябваше да бъде заменена, покривът трябваше да се поправи и кабинетът на доктора се нуждаеше от нови мебели. Нямахше да е зле да вземат и едно младо и здраво момиче да помага, на старата прислужница, която не се оплакваше, но вече се уморяваше от работата. После Джейн си спомни ужасните скърцания, с които спираше автомобилът на баща ѝ.

Едуард положително нямаше да остави своя тъст да се измъчва така, когато дъщеря му щеше да разполага с луксозна кола. Едуард беше толкова добър, толкова великодушен! Джейн виждаше вече усмивката, която щеше да се появи на устните на баща ѝ, когато той поемеше кормилото на новата кола...

Джейн беше толкова погълната от видението на този въображаем автомобил, че при един завой на пътя едва не попадна под една кола, която се носеше с пълна скорост. Изненадана, тя изгуби самообладание, тръгна наляво, надясно... и най-после спря по средата на пътя... Благодарение на едно рязко натискане на спирачките колата спря на две крачки от нея. В същия миг един мъжки глас изрева гръмко:

— Пази се, малка глупачке!

Веднага след това човекът, който шофираше, скочи на земята. Той беше висок, с широки рамене, облечен в костюм от шевиот. С гневен поглед и заканително вдигнат пръст той се приближи към Джейн и извика:

— Защо се лутате така по пътя като уплашен заек?

Джейн беше вече достатъчно развълнувана от внезапното връхлетяване на автомобила, а грубото държание на непознатия съвсем я обърка. Големите ѝ сиви очи се разшириха. Тя се изчерви като божур и започна да се задъхва:

— Какво?... Какво? — заекна девойката, като че не можеше да повярва, че се обръщат към нея.

Мъжът продължи:

— Не можете ли да вървите вдясно? Пътят не е запазен само за вас. Само един малоумен може да се движи по такъв начин... Може би за първи път излизате, без да държите майка си за ръка?

Смразена от враждебния тон, Джейн не намираше думи, за да отговори. Очите на мъжа, който едва не я бе смазал, мяхаха мълнии. Той добави:

— Защо не вървяхте встрани на пътя, ами по средата, като че водехте някакво шествие? Никога ли не сте виждали автомобил, та се завъртяхте около моя като муха!

„Това е вече много! — мислеше в същото време Джейн. — Нарече ме глупачка, уплашен заек, малоумна, а сега и муха!“

Най-после мисълта за собственото ѝ достойнство я накара да дойде на себе си. Тя запита възмутено:

— Господине, давате ли си сметка, че едва не ме убихте?

— Не, вие едва не станяхте причина да ме съдят за убийство — отвърна той. — От години карам кола и за първи път ми се случва подобно произшествие.

— Вас щяха да ви съдят, а мене да ме погребат! — отвърна хапливо Джейн.

— Да, а аз щях да прекарам няколко години в затвора.

— Да, защото вие сте отговорен.

— В никакъв случай.

— Това е неоспоримо — вие не изсвирихте и не бяхте намалили скоростта при завоя, а налетяхте отгоре ми като ураган.

— Откъде да знам, че има пешеходец по средата на пътя?

— Да не би да мислите, че е достатъчно да си купи човек една мощна кола, за да стане господар на пътищата и да завива без предупреждение? Имам голямо желание да ви замъкна в близкия участък и да ви предам на полицията — завърши тя и като вдигна глава, челото ѝ стигна едва до рамото на противника.

После Джейн разтърси косата си с цвят на тъмно злато и го погледна право в очите.

— Зная, излишно е да се опитва човек да спори с жени — процеди през зъби непознатият. — На разумните и спокойно посочени доводи те противопоставят само истерични викове.

— О, това е малко силно казано! — възкликна вбесена Джейн. — Аз още не си бях отворила устата, когато вие се разкрещяхте.

— Е, да, но после си наваксахте загубеното! — прекъсна я той. — Впрочем, засега вие не сте в гроба, нали? Моята кола не ви е докоснала? Не сте одраскана. Тогава защо толкова шум и крясък?

— Не аз започнах! Вие изскочихте от колата си нарочно, за да ме обидите по най-груб начин!

— Аз? Аз съм бил груб? — запита той с обезоръжаваща невинност. — Какво ви казах?

— О, нищо... Нарекохте ме първо глупачка, после малоумна...

Възмущението ѝ беше толкова голямо, че тя не можа да продължи.

— Всичко, което ви казах, се отнасяше само за начина, по който се движите по пътя — натърти младият мъж.

След тази размяна на враждебни думи двамата противници не бяха направили нито крачка към известно помирение. И наистина, непознатият съвсем не изглеждаше разположен да иска извинение, каквото Джейн очакваше. Тя не можа да не си помисли за учтивостта, която Едуард проявяваше във всички случаи. Не предугаждаше ли той винаги всичките ѝ желания? Как би желала сега да е тук, за да даде един хубав урок на този грубиян. Девојката стоеше права срещу „грубияна“ и когато вдигна очи, забеляза с голямо учудване, че човекът, който ѝ се виждаше като плашило, я гледаше усмихнат. Като по чудо внезапно лицето му се бе просветлило. Заплашителният, буреносен поглед се бе смекчил. Цветът на очите му изглеждаше да е нещо средно между черно и тъмносиньо. Усмивката, в която имаше нещо особено младежко, откриваше два реда великолепни зъби между чисто очертаните устни.

— Е, наистина — каза той с любезна закачливост, — вие може да се ласкаете, че сте такава войнствена натура!

Тази забележка накара Джейн да излезе вън от себе си. Тя вдигна глава и отвърна презрително:

— Виждам, че е съвсем излишно да се опитвам да ви накарам да разберете вината си. Никога не съм срещала толкова невъзпитан човек. Нямам желание да продължавам този разговор. Довиждане.

Джейн тръгна по пътя и отмина автомобила, който след малко потегли и се отдалечи в противоположната посока.

Тя изпита истинско удоволствие, задето най-после се отърва от досадния непознат и се почувствува горда, че бе устояла тъй храбро на грубото му нападение. Сравнението с Едуард се налагаше: ако той беше на мястото на непознатия, колко различно щеше да бъде държанието му! Той щеше да скочи от автомобила, да прояви тревога, да изкаже съжаленията си! Щеше да се извини за своето неблагоприятно поведение... Не ѝ ли искаше извинение за най-малкия пропуск,

не ѝ ли целуваше почтително ръка? Винаги в такива случаи приятно чувство на доверие и сигурност изпълваше сърцето ѝ.

Каква разлика между него и този нахалник, който не само че не се извиняваше, задето едва не я бе смазал, но дори се нахвърляше върху нея с обвинения! Очевидно, той трябва да беше свикнал на подобни случки. Тя съжаляваше, че не бе съобщила да запомни номера на колата му, за да го посочи в участъка.

Звукът на една автомобилна сирена я накара да помисли, че автобусът идваше най-последно. Тя забави крачките си и тъкмо, когато щеше да се спре, за да направи знак на шофьора, един звучен глас — вече познат — стигна до ушите ѝ:

— Това е вече прекалено! Вие повтаряте престъплението си! Ще разберете ли някога, че не трябва да се върви по средата на пътя?

В същото време мощната кола се изравни бавно с нея, като почти я докосна. Джейн подскочи, обърна се и срещна пронизателния поглед на непознатия. Тя извърна глава и каза:

— Нарочно, за да ми кажете това ли се върнахте?

— Бъдете уверена, че не бих си губил времето така. Върнах се, защото забелязах, че съм тръгнал в грешна посока. Аз продължих направо, а трябваше да свия вляво още на първия кръстопът. Защо няма табели с указания на пресечките?

Като произнасяше тези думи, той гледаше младото момиче, като че ли искаше да стовари върху него тази небрежност. После, като промени тона, прибави:

— Още много ли ще вървите така?

— Немного — отвърна тя хладно.

— Искате ли да ви откарам с колата?

— Не, благодаря. Предпочитам да дочакам автобуса.

Той започна да се смее особено весело и Джейн забеляза закачливото изражение на очите му, които допреди малко изглеждаха тъй страшни.

— Сигурно се страхувате да не ви изям? — запита той с безразличие.

Джейн се изчерви леко и отвърна:

— Може би щях да изпитам подобен страх, ако отдавах някакво значение на вашата личност, но случаят не е такъв!

— Ах, нима? До такава степен ли съм ви безразличен? Ех, както обичате... Впрочем, човек, който предпочита раздрънкан автобус пред една мощна кола, заслужава да ходи пеша!

После той даде газ и изчезна с най-голяма бързина, като остави девойката поразена от безкрайната му дързост и безочливост. Нима не можеше да разбере, че тя би предпочела всяка бричка пред мощната кола, чието кормило държеше той?

В края на краищата, след като напразно чака автобуса, Джейн се видя принудена да тръгне пеша за Силвърхук.

ГЛАВА II

За да избегне досадното прекосяване на Силвърхук, Джейн пое по една пътечка наляво от главния път, прекоси ливадите, прескочи една ниска стена и тръгна край реката, която минаваше до имението на Андерсън.

Девојката се озова в двора и кога то минаваше край прозорците на кухнята за своя голяма изненада видя, че старата прислужница мажеше с масло препечени хлебчета.

— Как е възможно, Сюзи, нима мама още не е пила чая си? — запита тя.

Сюзи вдигна очи, погледна я тайнствено и прошепна:

— Шшшт!... Тичайте в салона и помогнете на бедната си майка!

— Да ѝ помогна! Защо? Да не би да ѝ се е случило някакво нещастие?

— Буря се задава — каза многозначително старата прислужница. — Последвайте съвета ми, без да губите нито миг, госпожице.

Джейн не чака да ѝ повтарят още веднъж и изтича към стъклената врата на салона, която извеждаше направо в градината. Тя бутна едното крило и влезе бързо в стаята, но гледката, която се представи пред очите ѝ, я накара да остане като закована на мястото си. Майка ѝ беше на същото място, където я бе оставила, но срещу нея, настанен в най-удобното кресло, седеше непознатият собственик на автомобила, който едва не я бе смазал! При това личеше си, че този човек се чувствува много добре в техния салон и вече си наливаше втора чаша чай в очакване на втората порция печени хлебчета, които Сюзи приготвяше... В първия миг Джейн беше готова да избяга, но веднага след това реши, че трябва да остане и да се опълчи срещу опасността. Впрочем, намесата на госпожа Андерсън не ѝ остави никакъв избор, защото тя каза:

— О, ето дъщеря ми! Джейн, мила, приближи се да те представя на един приятел на баща ти. Представи си, господин Брент идва от... от... забравих откъде... в Силвърхук нарочно, за да види баща ти,

който го е лекувал преди известно време. Той си бил счупил крака... или не, ръката... и отдавна имал желание да посети доктор Том. Господин Брент е голям пътешественик... Той идва от... Чудно, все пак той ми каза откъде идва, но...

Джейн слушаше с половин ухо неточните сведения, отнасящи се до посетителя.

От всичко, което майка ѝ каза, тя разбра, че гостът беше приятел и пациент на баща ѝ, следователно, трябваше да запази спокойствие и да се държи учтиво. Тя се приближи и подаде ръка на Брент.

Младият мъж се изправи бързо и каза със закачлив блясък в очите:

— Я гледай, вие ли сте? Цялата сте покрита с прах... По-разумно щеше да бъде да се качите в моята кола.

— Благодаря ви още веднъж, но аз смятах да взема автобуса — отвърна тя.

— И го чакахте напразно, нали?

— Предполагам, че е станала някаква повреда и затова не е могъл да продължи пътя.

— Да, точно така беше!

— Нима това ви беше известно, когато ме настигнахте по пътя?

— Да, срещнах автобуса, теглен от кола на пътна помощ от гаража в Молсбъри.

От възмущение Джейн едва не забрави решението си да бъде учтива.

— Не беше ли редно да ме предупредите? — подхвърли тя рязко.

— Предложих ви да се качите в колата ми. Ако бяхте имали малко здрав разум, щяхте да приемете предложението ми.

Джейн трябваше да направи голямо усилие, за да овладее гнева си.

Госпожа Андерсън, която слушаше диалога на младите хора зяпнала от учудване, се намеси тъкмо навреме, като прошепна плачевно:

— Познавате ли се? Аз и не подозирах. Бих била много признателна на този, който ми обясни тази тайна.

Джейн се обърна усмихната към майка си и започна да разказва за тяхното приключение... Но на всяка дума Брент противоречеше на девойката, пресичаше я и в края на краищата стовари върху нея цялата

отговорност за произшествието... От дума на дума тяхната свада, започнала на пътя за Молсбъри, имаше всички изгледи да продължи в салона на госпожа Андерсън! Тя съвсем озадачена повтаряше плачливо:

— Искам незабавно да ми се дадат обяснения!

— Точно това се опитвам да направя, мамо, но...

— Вашата версия е лишена от вярна основа — прекъсна я Брент.

— Вие пропускате да отбележите, че вървахте по средата на пътя, а в такъв случай...

— Но за какъв път се касае? — замоли се госпожа Андерсън.

Джейн повиши гласа си и каза отсечено:

— След като направих покупките си в Молсбъри, реших да отида до първата спирка пеша, вместо да чакам... Внезапно, без никакво предупреждение, автомобилът на господин Брент връхлетя отгоре ми и едва, не ме уби...

Презрителен смях прекъсна този разказ в най-трогателния момент, но Джейн разпалено продължи:

— Да, точно така! Отървах се от смъртта по чудо... Вашият автомобил се носеше с такава лудешка бързина, че само ако ме беше докоснал, щеше да ме остави на място!

— Възможно е, само че вие не бяхте докосната...

— Заслугата не е ваша!

— Кой знае? Ако не бях натиснал спирачките и не се бях заковал на място, нещастиято беше неизбежно. Вие не спазвахте нито едно от предписанията на правилника за движението.

— Отказвам се да споря повече с вас — възкликна Джейн възмутено.

— Вдигате шум до Бога за една дреболия — вдигна рамене Брент.

Госпожа Андерсън, уплашена от невероятната сцена, която се разиграваше в нейния спокоен салон, се опита да разведри атмосферата.

— Ах, ето Сюзи с препечените хлебчета, господин Брент.

Госпожа Андерсън се отпусна назад на възглавниците и затвори очи, сякаш бурният спор на дъщеря ѝ и госта я бе съвсем изтощил.

Брент седна и захапа едно хлебче. Джейн се приближи към масата и си наля чаша чай. Тя трепереше и се задъхваше от

раздразнение. Брент беше непоносим. Как се бе осмелил да се държи пред болната ѝ майка със същата безочливост, която я бе поразила на пътя!

— Джейн, мила, възглавниците ми паднаха — каза с глас на умираща госпожа Андерсън.

Това напомняне за синовния ѝ дълг върна хладнокръвието на девойката. Тя се приближи към дивана и настани по-удобно майка си. Госпожа Андерсън се възползува от този случай, за да прошепне на ухото на Джейн:

— Мила, този човек е ужасен! Той ме изтощава. Ужасно властен и груб мъж! Не е никак внимателен! Не можеш да си представиш как се държи. Моля ти се, постарай се да ме отървеш от него...

В това време Брент ядеше с голяма охота и явно намираще хлебчетата за много вкусни. Когато Джейн се приближи към масата, той запита:

— Какво ви каза майка ви?

В този миг госпожа Андерсън се намеси.

— Много любопитно съвпадение! — каза тя, като гледаше Джейн. — Господин Брент идва от Индия. Той е пристигнал в същия ден, в който си дойде и Едуард. Аз тъкмо му говорех за Едуард, когато ти влезе. Баща ти е един от първите, които господин Брент посещава, откакто се е завърнал в Англия.

Като казваше тези думи, госпожа Андерсън гледаше дъщеря си с особена настойчивост. Тя като че искаше да ѝ каже нещо, но какво? Но Джейн я разбра и заговори:

— Мамо, казахте ли на господин Брент, че татко е много рядко вкъщи извън часовете, определени за преглед? А особено тази вечер предполагам, че ще се завърне много късно. Едва ли има смисъл да се чака.

Госпожа Андерсън побърза да допълни:

— Идват да го търсят откъде ли не и по кое ли не време. Хората нямат никакво съжаление към бедните лекари. Те са роби на своите пациенти. Ето на, моят съпруг е ужасно претрупан с работа. Той е излязъл от обед и сигурна съм, че ще бъде полумъртъв от умора, когато свърши обиколката си. Например, вчера го повикаха, в Мелщънт, за да прегледа малкия Томи Дживърс, който е много болен, а старата Дарси предпочиташе да мине без лекарски грижи, отколкото да вика друг

лекар, но, знаете ли, тя живее в Колчестър... Няма какво, известността тежи, господин Брент!

Накрая госпожа Андерсън се усмихна колкото можеше по-мило. Джейн добави:

— Да, да, струва ми се, че е почти безполезно да се чака.

Брент се намести още по-добре в креслото си и не обърна никакво внимание на тези „гостоприемни“ намеци. Той отвърна с обичайната си грубост:

— Ще чакам!

Госпожа Андерсън въздъхна обезсърчено и се призна за победена:

— О, разбира се... Но аз се страхувам...

— Решил съм да го видя — настоя Брент невъзмутимо.

— Сигурна съм, че моят съпруг също би желал да ви види, господин Брент, но вие знаете какъв е животът на един лекар... От двадесет и четири часа той не може да посвети дори един на близките си! При тези условия не ви съветвам да чакате, особено ако бързате...

Госпожа Андерсън произнесе последните думи съвсем провлечено, сякаш за да подчертае безконечността на чакането.

— Напротив, не бързам — увери я Брент. — Мога да чакам осем дни и това да не се отрази на работата ми.

Само при мисълта за подобна катастрофа госпожа Андерсън затвори очи. Тя разбра, че всеки опит да се отърве от този гост щеше да претърпи неуспех. При това тя предвиждаше, че тежестта на разговора щеше отново да падне върху нейните крехки рамене, защото Джейн трябваше да помогне на Сюзи при нареждането на масата и приготвянето на вечерята.

Действително, когато Брент изяде и последното препечено хлебче и изпразни чайника, Джейн вдигна подноса и отиде в кухнята. Сюзи не скри от нея, че вече си бе съставила много лошо мнение за посетителя. Клатейки глава, тя изказа твърде неласкави предположения.

— Той трябва да е някой избягал затворник. Автомобилът, с който дойде, положително е откраднат. Твърде е възможно тази нощ и трите да бъдем убити в леглото си!

Джейн се постара да я успокои. Когато си свърши работата, девойката се качи в стаята си и смени прашните дрехи с една

прекрасна рокля от синя коприна, която ѝ придаваше особена прелест. След това тя слезе отново в салона.

Когато се озова пред вратата, Джейн чу шум от рязко дръпване на стол и енергични стъпки по паркета.

В момента, в който тя влезе в стаята, господин Брент излизаше през стъклената врата, извеждаща към градината. Госпожа Андерсън, отпусната върху възглавниците, изглеждаше готова всеки миг да изгуби съзнание.

— Чаша вода, мила... — прошепна тя.

Джейн поднесе бързо чаша вода към устните на майка си, която веднага се почувствува малко по-добре.

— Той отиде да прибере колата си в гаража — поясни тя. — Какъв грубиян. Една любезна дума не излезе от устата му. Чувствувам се свършено изтощена. Като стоях срещу него, имах чувството, че съм попаднала в леговище на лъвове! Представи си, моя мила, той не иска да се откаже от намерението си да чака баща ти. Когато аз поднових намеците си, той се намести в креслото, непоколебим като гибралтарските скали! В края на краищата бях принудена да го поканя на вечеря.

— О — възкликна Джейн смаяна.

— Но какво да правя? Нима можех да се изплъзна без тази покана! Нали той е човек, който идва да засвидетелствува своята признателност за грижите, които баща ти е положил за него... Ох! Помогни ми да изкача стълбата. Трябва непременно да си почина в спалнята при тишина и тъмнина, за да събера сили да понеса новото изпитание.

Джейн придружи майка си, настани я в леглото, зави я, разтърка челото ѝ с одеколон, постави чаша вода на нощната масичка. Главата на госпожа Андерсън се скри между възглавниците. Очите ѝ се затвориха.

— Добре поне, че имаме ростбиф и пюре от картофи! — въздъхна Джейн. — Няма да се приготвя нищо допълнително за този човекоядец!

— За първи път виждам човек да яде толкова много! Сигурна съм, че от яденето няма да остане нищо. Хайде, върви да го занимаваш докато можеш. Аз няма да сляза, смятам, че вече съм си изпълнила дълга... От мене не трябва да се очаква повече! Няма да дойда и за

вечеря. Кажи на Сюзи да ми донесе супа и някакъв плод. След посещението на този дивак утре ще бъда истинска дрипа!

Макар и да беше неприязнено настроена спрямо Брент, Джейн не можа да не се усмихне. Тя беше толкова свикнала на подобни припадъци на майка си, че не се обезпокои ни най-малко.

— Какво ще каже бедният ти баща като се върне и намери в спокойния си дом... тази рунтава мечка? Предварително треперя, уверявам те.

Несъзнателно госпожа Андерсън потрепери от главата до петите. След големи усилия Джейн най-после успя да я успокои. Тогава тя се измъкна тихо от стаята и започна да слиза по стълбите с вид на човек, готов да влезе в сражение. От стълбата тя забеляза баща си прав в хола. Той още не беше свалил шапката и връхната си дреха и преглеждаше пощата.

Джейн изпита чувство на голямо облекчение. Значи нямаше да вечеря насаме с дивака! Тя беше наистина доволна и тъкмо се готвеше да извика весело на баща си, когато се случи нещо, което я накара да млъкне и което пропъди всяка радост от сърцето ѝ. С изражението на лицето на доктор Том стана, промяна, която някой друг едва ли би забелязал, но Джейн познаваше така добре баща си, че и най-малката отсянка в изражението му не можеше да ѝ убегне. Докторът държеше в ръцете си един плик и го обръщаше трескаво... Най-после той го отвори, извади писмото и започна да го чете... Тогава хубавото бащино лице посивя и сякаш за миг се състари. Джейн често бе виждала баща си уморен, съсипан дори, но никога уплашен. От какво можеше да се страхува той? Какво можеше да заплашва доктор Том, обичан от всички, млади и стари? О, не, тя сигурно се заблуждаваше... И все пак, когато го повика тихо, той вдигна към нея очи, изпълнени с ужас!

Старият човек смачка писмото и го скри бързо в джоба си. Джейн се приближи към него, но нямаше време да му зададе някакъв въпрос, защото в същия миг се появи Брент... В бързината на последвалите обяснения безпокойството на Джейн се разпръсна; действително, докторът незабавно се съвзе и възвърна обичайното добро настроение и любезност... И на Джейн ѝ се стори, че е сънувала.

Докторът стисна ръката на Брент и каза:

— Спомням си много добре за вас: автомобилно сблъскване на пътя Мелщънт — Дарси... Колата се бе обърнала и разбила...

Брент прекъсна този разказ, за да каже:

— Когато съзнанието ми се възвърна, доктор Андерсън вече се грижеше за моето изкълчено рамо. Аз се наричам Кристоф Брент... Казвам ви го, защото може би сте забравили името на вашия случаен пациент.

Двамата мъже си стиснаха сърдечно ръцете. Грижите на доктор Том сякаш се бяха разсеяли. Той изглеждаше много доволен, че вижда Брент. Джейн си обясняваше задоволството на баща си, като си казваше: „Татко още не го познава!“.

Тя очакваше с известно нетърпение Брент отново да възприеме грубото си и безочливо държание. Тогава баща ѝ нямаше да изпусне случая да го постави на мястото му.

Но този момент не дойде. Напротив, личеше, че на доктора му е много приятно да разговаря с Брент. По време на вечерята двамата мъже говориха с голямо оживление и Джейн установи, че баща ѝ ядеше с охота и се смееше от сърце в обществото на този шумен гост, пристигнал тъй ненадейно. Джейн започваше вече да се сърди на баща си. Тя беше убедена, че още от началото докторът ще смаже Брент със своето превъзходство, а сега виждаше двамата да се държат като близки приятели и при това за такова кратко време... Ростбифът още не беше вдигнат от масата! Дори държанието на Сюзи започна да се смекчава, след като Брент ѝ каза, усмихвайки се пленително, че никога в живота си не е ял по-хубав пудинг...

На свой ред и Джейн направи едно странно откритие: в известни моменти, когато се усмихваше, Брент започваше да ѝ харесва! Той ѝ харесваше по един особен начин, който не можеше да си обясни. Харесваше ѝ въпреки волята ѝ, защото нейните предубеждения относно моралната стойност на Брент не бяха изчезнали. Каква пълна противоположност с Едуард, нейния годеник, чиято духовна висота всички единодушно признаваха. Джейн имаше пълна вяра в него, докато Брент не ѝ вдъхваше никакво доверие... И все пак той я привличаше неудържимо. Жестока тайна!

Тя не закъсня да се присъедини весело към разговора и трябваше да признае, че приключенията в Индия и всички случки, разказани от новодошлия, бяха по-живи и по-интересни от тези, които Едуард

разказваше. Вярно е, че Брент пропускаше да направи моралните заключения, докато Едуард никога не ги забравяше.

— Само за лично удоволствие ли пътувате? — запита го тя.

— За удоволствие? Не. Във връзка с работите ми — отвърна той.

— Какви работи?

— Нима не знаете кой съм?

— Не, нямам ни най-малка представа. Осведомете ме.

— Как — добави той със смях, — вие ми задавате този въпрос, когато на бюфета ви стои един буркан с етикет, който носи моето име: „Брент — консерви и подправки“.

— Вие ли сте собственикът на това предприятие?

— Да, аз съм собственикът. Баща ми умря преди две години. Тогава надписът гласеше: „Брент и син“, а сега само „Брент“. Имам плантации в Индия и Бирма и от време на време отивам да проверя как вървят работите.

— От разказите ви личи, че пътешествията ви са много приятни и забавни.

— Да, вярно е, но аз не пренебрегвам и сериозната страна. Бдя зорко над производството на продуктите, на които почива богатството ми.

— Вашите консерви и подправки са действително превъзходни — заяви докторът.

— Трябва някой ден да посетите фабриката ми, господине. Тогава ще се уверите по какъв начин се работи, за да се постигне винаги еднакво качество — каза той с видимо задоволство.

— Това посещение би било интересно и с удоволствие бих приел поканата ви, ако имах време! — отвърна с въздишка докторът.

— Не се учудвам, че сте уморен... Как е малкият Томи Дживърс?

Изненадан, докторът започна да се смее. Брент прояви голям интерес към работата и заниманията на събеседника си. Джейн не можа да не помисли: „Наистина, струва ми се, че той започва да се опитомява!“. Малко след това тя ги напусна и отиде да приготви кафето.

Когато девойката се върна отново с подноса, Брент беше сам. Тя запита живо:

— Къде е татко?

— Той току-що се качи при майка ви.

На Джейн ѝ стана неприятно, че трябва да остане насаме с госта. Почувствува се нервна. Съзнаваше, че той я гледа как налива кафето, че очите му блестят закачливо... Това я караше да става още по-нервна.

Брент седеше в едно кресло и чакаше девойката да му поднесе кафето. Когато пое чашката, той ѝ се усмихна широко и каза:

— Започвам ли вече да се издигам в очите ви? — Тонът му беше едновременно любезен и предизвикателен. Джейн се изчерви до уши.

— Да... да ми се издигате в очите? — промълви тя.

— Да, на пътя ми казахте, че не ви правя никакво впечатление...
Още ли е така?

Тя го погледна право в лицето, готова да посрещне предизвикателството:

— Толкова ли се тревожите, когато някой не ви цени както желаете? — запита тя.

— Не, но това безразличие дразни едно малко дяволче, което ме посещава в известни случаи... Ето на, сега то скача на рамото ми и шепне на ухото ми: „Тя не мисли за тебе... Така ли?... Тогава ти ще я накараш да мисли!“.

Той започна да се смее. Беше много по-хубав, когато се смееше и това отново направи впечатление на Джейн.

— Дали, за да привлечете вниманието ми върху себе си се държахте тъй невъзможно при първата ни среща? Все пак вие не сте човек, който може да мине незабелязан. — Джейн се стараеше да изглежда колкото е възможно по-безразлична.

— Справедливи Боже! — каза той. — Още ли предъвквате тази стара история?

Тя се възползува от обрата на разговора, за да каже:

— Аз очаквах поне, че ще ми поднесете извиненията си.

— А защо, Господи!

— Заради вашата безочливост... Никой от мъжете, които познавам, не би постъпил като вас... Във всеки случай, биха се извинили.

— Заклучавам, че мъжете, за които говорите, никога не казват това, което мислят.

— Не, само че те се задоволяват да казват само любезните неща, които мислят.

— Вие казахте: „Мъжете, които познавам“... Но какво познавате вие от тях?

— Добрите им страни.

— Вярвайте на моя опит: много по-важно би било да имаш право да видиш и опаката страна на медала?

Джейн не можа да не признае, че той беше прав, затова не му възрази нищо.

— Знаете ли — усмихна се тя, — изглежда, че вие съгласувате поведението си с тази теория, защото най-напред показвате лошите си черти.

Нейните думи сякаш му доставиха удоволствие, защото очите му светнаха закачливо и той подхвърли:

— Вашата майка ми каза, че приближава рожденият ви ден. Ще ме поканите ли на бала с маски?

На Джейн не ѝ оставаше друго, освен да го покани:

— Ще бъда много доволна, ако дойдете... Само че се страхувам, да не би да се почувствувате неудобно, защото едва ли ще имате познати.

— Неудобно! Напротив, сигурен съм, че ще ми бъде много удобно! Предполагам, че ще бъдат мъжете, за които споменахме преди малко... Кой са те?

— Повечето от младите хора в околността — отвърна уклончиво тя.

— Кажете имената им.

Джейн забеляза, че погледът на Брент се спря на годежния ѝ пръстен. Тя се изчерви.

— Първо: татко.

— Малка лицемерке! Вие нямахте намерение да започнете списъка с това име.

— Как смееете да намекувате, че лъжа! — възкликна тя обидено.

— В едно събиране на млади хора родителите никога не заемат първо място.

— Така ли? А за мене е по-друго. За мене татко е въплъщение на мъжка хубост и изтънченост!

Брент сви устни, за да изрази съмнението си.

— О, вие ме дразните!

— Значи, най-после започвам да ви правя известно впечатление, нали? — подигра я той.

Тя отвърна с озлобление:

— Действително, правите ми впечатление на най-невъзпитания човек, когото някога съм срещала!

Погледът, с когото Джейн придружи това изявление, би трябвало да накара Брент да потъне в земята, но той продължи невъзмутимо:

— Пак ли се връщате на старата тема? Вие ме отрупахте с подобни прилагателни още на пътя!

Тя не можа да не се засмее.

— Смехът много ви подхожда! Обичам да ви слушам, когато се смеете дори и за моя сметка!

Джейн се отдалечи. Тя не знаеше как да се държи с този човек, който едновременно я дразнеше и интересуваеше.

Изведнъж той улови лявата ѝ ръка и я задържа между пръстите си... Джейн се обърна рязко почервеняла, разгневена и напразно се опита да се освободи.

Младият мъж каза подигравателно:

— Какво представлява този пръстен? Отговорете ми и ще ви върна свободата.

— Пуснете ме незабавно! — извика тя, като напразно се опитваше да го срази с погледа си.

— Не.

— Господин Брент, пуснете ме!

— Отговорете ми първо!

— Отказвам... Вие нямате никакво право да ме разпитвате... Оставете ме... Ръката ме боли.

— Ако не се въртите така, няма да ви боли!

— О! — възкликна девойката съвсем вбесена.

— Отговорете на въпроса ми.

Тя разбра, че той няма да отстъпи. Когато осъзна своята безпомощност, Джейн се уплаши и каза грубо:

— Аз съм сгодена... Оставете ме!

Той я пусна веднага и заяви флегматично:

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но вашият годеник няма никакъв вкус. Какъв жалък годежен пръстен! Как се нарича този господин?

— Това не е ваша работа! — каза надменно девойката.

В миг изражението на Брент се промени:

— Ах, няма, значи това не ме интересува! Добре, ще видим!

Джейн зяпна от учудване... В същия миг доктор Андерсън влезе в салона и почти веднага Брент стана да се сбогува.

Когато се приближи до Джейн, за да ѝ стисне ръката, той каза тихо:

— Дяволчето е пак на рамото ми... Пазете се!

Девойката го погледна смаяна от дързостта му.

Едуард никога не би бил тъй нахален! Тя нямаше време да отвърне на тези безочливи думи, защото Брент се отдалечи бързо.

ГЛАВА III

Джейн хвърли последен поглед в огледалото и остана доволна: роклята ѝ от брокат, макар и направена вкъщи, беше съвършено сполучлива. Бялата перука ѝ стоеше чудесно и придаваше несравним блясък на очите ѝ. През целия ден тя бе заета с приготовленията за празника, но сега през цялата вечер щеше да се весели. Нощта беше светла и топла, и в градината щеше да е приятно. Досега баща ѝ не бе извикан за никакъв тежък случай. Една-единствена мисъл безпокоеше Джейн: какво щеше да е впечатлението на Едуард Джил от Брент... Във всеки случай госпожа Андерсън се бе постарала да подготви бъдещия си зет за тази среща, като описа твърде неласкаво натрапника. Едуард Джил прие спокойно неговото присъствие и заяви: „Струва ми се, че този господин трябва да бъде поставен на място“. Мисълта, че неговата Джейн може да се е заинтересувала от този чужд човек, дори не го осени.

Всъщност, Брент бе успял да събуди известен интерес у Джейн. Тя дори често се питаше дали той ще дойде или не... и предпочиташе да го види, но веднага след това пожелаваше това изпитание да я отмени.

След като постави кадифената маска, на чийто долен край беше пришита къса дантела, тя се запъти весело към хола.

Докторът и госпожа Андерсън, единствени без маски, бяха натоварени да посрещат гостите от името на дъщеря си, която не искаше да открие самоличността си и щеше да се смеси с шумната и радостна тълпа на гостите.

Едуард беше пристигнал с последния влак и бързаше да се облече, за да не закъснее. Той излезе от стаята си във фрак и сложи доминото, докато слизаше по стълбите. Джейн, която се намираще при входа на салона, забеляза младия мъж с открито лице и го позна. В миг щастливото ѝ оживление изчезна: сега, когато знаеше какъв цвят е доминото на годеника ѝ, щеше да го познава още от пръв поглед. Тя се отдалечи бързо.

Градината имаше приказен вид: луната я къпеше в сребърна светлина; пъстри японски фенери се люлеех под сенките на големите дървета; ниско, в дъното, се извиваше стоманената панделка на реката. Скрит сред храстите един оркестър свиреше леки мелодии. Скоро живописна тълпа изпълни алеите. Разговорите ставаха все по-шумни и оживяваха градината с младежка веселост.

Господа от времето на Стюартите водеха дъщери на квакери; арлекини придружаваха маркизи от времето на Луи XV; светли и тъмни домина се стараяха взаимно да открият тайните си. Джейн минаваше от един танцор на друг и същевременно се оглеждаше на всички страни, за да открие Брент. За миг тя помисли, че го позна в лицето на един едър Мефистофел... Малко след това, когато от тъмнината се открие един висок черен силует, дъхът на Джейн спря и тя си помисли: „Той е, няма никакво съмнение“.

В действителност това беше Едуард. Той прокара ръка около кръста ѝ и я поведе към ливадата, където танцуваха.

— Джейн, нали? — прошепна той. — Не ме оставяйте в неизвестност, моля ви!

Правилата на бала забраняваха на Джейн да разсее съмнението му. Въпреки настояването на кавалера си, тя не отговори на въпроса му и когато танцът свърши, девойката избяга, смеейки се.

Едуард се спусна по следите ѝ заедно с други двама млади хора. Докато бягаше, на завоя на една алея Джейн забеляза баща си:

— Татко — извика тя, — защити ме! По петите ми тича цяла глутница! Едуард ме позна!

Доктор Том хвана Джейн за ръката, скри я в храстите и прошепна на ухото ѝ:

— Тръгни по успоредната пътека. Когато те дойдат, ще ги заблудя!

Девойката събра широката си пола, вдигна я и изчезни в мрака. Тя се ориентира и успя да излезе на една пътека, заобиколена от тополи. Джейн спря, за да си поеме дъх и се огледа наоколо, за да види дали опасността беше отминала и дали вече можеше да се върне към къщата. Когато отново се спусна да тича, тя чу шум зад себе си и обърна бързо глава... Недалеч едно тъмно домино излезе от храстите и се отправи към нея... Нима Едуард бе успял да открие следите ѝ? Значи баща ѝ я беше издал? Тя продължи да тича още по-бързо, като се

надяваше, че ще бъде на поляната, преди да бъде настигната, но малко по малко черното домино намаляваше разстоянието... Той беше вече само на няколко стъпки... Миг след това Джейн почувствува, че улавят ръката ѝ... После тя бе принудена насила да се обърне и да се озове лице срещу лице със своя преследвач.

— Кой ви каза в коя посока тръгнах? — възпротиви се тя.

Доминото отговори с глух, беззвучен глас:

— Чух ви да казвате на доктора „татко“.

— Не съм била предпазлива! Вие ме изиграхте. Все пак не сте постъпили съвсем честно.

— Тази вечер всички хитрости са позволени — отвърна шепнешком мъжът.

После, като прегърна младото момиче, доминото я поведе, танцувайки по пътеката. Прегръдката му беше толкова силна, че краката на Джейн едва докосваха земята... Никога Едуард не я бе прегръщал така и никога не бе улавял тъй властно лявата ѝ ръка. Това ново държание съвсем не ѝ беше неприятно и послушна, тя остави кавалера ѝ да я води. Джейн трябваше да признае пред себе си, че никога, откакто се бе сгодила, не бе изпитвала такова неудържимо влечение към Едуард. Тя вече започваше да желае техният танц да няма край!

Тайнственото домино, сякаш отгатнало бурните чувства на партньорката си, прошепна на ухото ѝ:

— Да ви взема ли в прегръдките си, за да ви отведе накрая на света?

Джейн беше толкова развълнувана, че не може да произнесе нито дума. Тя вдигна глава и се опита да долови изражението на очите, които блестяха през тесните отвори на качулката. Музиката, шумът на разговорите и смеховете, примесени с трептенето на листата на тополите, звучаха в ушите на Джейн. Но постепенно една нова песен зазвуча ясно в сърцето ѝ и тази песен беше отговорът, който устните ѝ не можеха да произнесат: „Да, отведете ме накрая на света!“. Лунната светлина придаваше приказен блясък на обстановката, лекият нощен вятър разпръскваше своите милувки... Джейн мислеше за Едуард, който бе породил у нея това чудно вълнение. За първи път тя чуваше своя годеник да говори тъй влюбено и тъй разпалено:

— Занапред нищо няма да има значение, освен вашето присъствие за мене и моето за вас, нали?

Отново устните на Джейн останаха затворени, но от дъното на душата ѝ преля безрезервно съгласие и намери израз в очите ѝ.

Внезапно пред тях се откри една малка поляна, заляна от лунната светлина. Джейн забеляза розовите и сребристи отблясъци на широките си ръкави. После лунните лъчи докоснаха гърдите и рамото на доминото... Едва сега тя видя ясно цвета му: „Тъмносиньо!“.

Как, нали доминото на Едуард беше черно! Тръпки разтърсиха девойката, но тя осъзна сериозността на положението малко по малко. О, защо кавалерът ѝ не забавеше за малко бързото въртене, за да ѝ даде възможност да събере мислите си и да преодолее смущението си? Но наистина ли този, който я държеше в прегръдките си, не беше Едуард? Никой друг мъж не би могъл да събуди у нея такива чудни чувства, но те биха били престъпни, ако този човек не беше Едуард. Тя беше негова годеница... Всеки би я осъдил, ако тя бе преминала границите на благоразумието заедно с един друг мъж! Но не, това беше невъзможно! Положително това е Едуард, той трябва да е сменил доминото си.

На края на пътеката мъжът се спря рязко и двамата останаха изправени един срещу друг. На Джейн ѝ се стори, че земята престана да се върти.

Докато тя се стараеше да събере мислите си и да разреши внезапно изправилата се пред нея задача, мъжът свали бързо качулката си и повдигна маската на Джейн. Той се наведе и на девойката ѝ се стори, че върховете на тополите се накланят към нея... Тя почувствува едни палеци устни да се докосват до нейните... Вече беше твърде късно, за да се размишлява. Младото момиче отвърна на целувката и за миг гласът на Брент, придобил своята звучност, запита победоносно:

— Започвам ли най-после да се издигам в очите ви и да ви правя известно впечатление?

Тя вдигна към него разширени от ужас очи. В този миг луната осветяваше напълно нейното лице, докато лицето на Брент оставаше в сянка и тя не можеше да го види. Девойката събра всичките си сили и се опита да се освободи от ръцете, които още я прегръщаха. Но усилията ѝ останаха безплодни.

— Оставете ме! Оставете ме! — промълви тя. — Моля ви се! Подло е да ме задържате така... Значи вие сте! Вие! О, как можах?

— Вие не сте отговорна за нищо — увери я той. — Виновно за всичко е дяволчето, което е застанало на рамото ми. Не забелязахте ли, че цялата вечер ви гледаше с малките си кръгли очички.

— Не можах да ви позная. Защо не ме предупредихте, че се заблуждавам? Една дума щеше да е достатъчна, за да избегна това унижение.

— Държах да ви докажа, че не съм ви толкова безразличен, както вие твърдахте.

— Значи, вие сте обмислили предварително този капан? Това е ужасно!

— Не се дърпайте така. Съвършено безполезно е — усмихна се невъзмутимо той.

Но най-лошото беше, че внезапно Джейн се почувствува съвсем объркана... Едновременно със страха и срама в сърцето ѝ се промъкна някаква смътна и обяснима радост. Тя почувствува, че ако той не ѝ върне свободата, няма да може да възвърне самообладанието си. Съзнанието за собственото ѝ безсилие извика сълзи в очите ѝ. Брент не обръщаше внимание на нищо и продължаваше да я държи в прегръдките си. Внезапно Джейн бе обзета от ужас като си помисли, че някой от гостите, а може би и самият Едуард, можеше да дойде и да я намери притисната до този мъж! Към угризението за станалото се прибави втора мъка — страхът от скандала.

— Знаех... о, да, предчувствувах, че вие сте много опасен човек — пошушна тя до лицето му.

— Нима ме чухте да се хваля, че притежавам всички добродетели?

— Не, но трябваше да се вслушам в инстинкта си. Моля ви, оставете ме да си вървя. Някой може да ни изненада.

— Например, младият мъж, за когото сте сгодена? — подчерта той със смях.

Тази възможност накара Джейн да потрепери от главата до петите!

— Би било ужасно! Пуснете ме, заклевам ви!

— Изложете ми причините, които са ви накарали да смятате, че не съм достоен за доверие?

— Още отначало моят инстинкт ме накара да бъда предпазлива... А сега вече имам доказателства, че не съм се лъгала.

— А дали вашият годеник е въплъщение на всички добродетели?

— Положително!

— Доказал ли го е с постъпките си?

— Всички хора са на моето мнение.

Джейн беше толкова развълнувана, че се задъхваше, когато говореше.

— Хм, за мене хорското мнение няма особена стойност, затова позволете ми да се съмнявам в него. И обикновено тези, които развяват високо знамето на добродетелта, трябва да бъдат смятани за най-подозрителни... Странно наистина, какъв обрат настъпи в събитията! Допускахте ли преди една седмица, когато се карахме на пътя, че скоро ще дойде момент, в който ще стоите спокойна в прегръдките ми...

— О, вие сте ужасен! Пуснете ме!

В същото време, като дете в изблик на гняв, тя заудря с юмруци широките гърди, до които се опираше. Брент прибави, без да обръща внимание на това смешно нападение и на напразното й възмущение:

— Да, да, в прегръдките ми... и при това, че ще ви бъде приятно!

Този път възмущението на Джейн достигна своя връх. Тя даде воля на гнева си, като изсипа куп груби, дори малко неприлични думи... Когато най-после спря, за да си поеме дъх, той се задоволи да забележи:

— Вие съзнавате, че ви е приятно... Има ли смисъл да лъжете сама себе си?

Джейн забеляза с яд, че Брент постъпваше, както и при първия им спор. Оставаше твърдо на своето мнение, без да обръща внимание на нейните опровержения. В отчаянието си тя намери още един довод:

— Говорите така, защото се основавате на удоволствието, което вие сам изпитвате.

— Е, да, приятно ми е да ви държа така притисната до гърдите си, иначе защо бих го правил?

За свой голям срам, когато чу това признание, Джейн изпита тържествуваща радост... Но това чувство трая само миг и тя се озова отново лице срещу лице със своето трагично положение.

След нови молби, които останаха без последствие, тя изкрещя в ушите му:

— Аз ви мразя! Мразя! Мразя!...

— Защо?

— Защото сте чудовище! Целунахте ме насила...

— Престъпление ли е да целунеш някого? Нима вашият годеник не ви целува?

— Той има право... Той ме обича.

— А вие обичате ли го?

— Какъв смешен въпрос! Ние сме годеници.

— Това не значи нищо.

— Ако не го обичах, никога нямаше да се сгодя.

— Не съм напълно сигурен дали сте разбрали добре собствените си чувства.

— О, мразя ви!

— Винаги, когато ви принуждавам да се взрете ясно в себе си, вие ми казвате, че ме мразите... В наше време никой не придава особено значение на една целувка!

— И все пак, няма нищо по-важно на този свят!

— Какво дете сте!

— Във всеки случай би трябвало да бъде така — протестира тя, докато сълзи се стичаха по страните ѝ.

— За първи път ли ви се случва да ви целунат?

— Досега не ме е целувал никой друг, освен Едуард. Когато човек е сгоден не целува никой друг, освен този, с когото е обвързан.

— Ах, той се нарича Едуард! И все пак вашите строги възгледи не ви попречиха да ме целунете!

— Глупости! Вие ме целунахте.

— Аз говоря с основание.

Джейн знаеше, че той казва самата истина. Да, тя бе отвърнала на неговата целувка! Тя простена отчаяно:

— Не трябва да целуващ, ако... ако нямаш намерение да се ожениш!

— Е, добре, да приложим вашата теория: искате ли да се омъжите за мене?

Това ново предизвикателство събуди смелостта на Джейн. Тя се изправи, погледна го право в очите с неочаквана дързост и вместо да отговори на въпроса му, приложи неговата тактика и запита:

— А вие имате ли намерение да се ожените за мене?

Той остана за миг смутен, но веднага отговори:

— Справедливи Боже! Не!

— Не? Ще видим... — заплаши го тя.

При силната лунна светлина Брент видя как лицето на Джейн поруменя. Очите ѝ, впити в неговите, сякаш изпускаха пламъци.

Той я пусна тъй внезапно, че Джейн едва не падна назад.

— Вие сте достоен за мене противник и затова крайно време е да ви върна свободата — каза той, като я гледаше с интерес и възмущение.

Джейн това и чакаше. Тя събра полата си, спусна се тичешком към къщи и изкачи стълбите по четири стъпала наведнъж, като че ли дяволчето на Брент беше по следите ѝ. Девојката се прибра веднага в стаята си и се заключи. Там тя се спря, пое си дъх с мъка и се огледа с разширени от ужас очи, сякаш пред краката ѝ се бе разтворила пропаст. Какво бе направила? От хаоса на мислите ѝ не се откри никакъв отговор... После постепенно положението се очерта пред нея с ослепителна яснота.

Тя бе постъпила нечестно.

Цялото ѝ поведение можеше да се окачестви с тези две думи.

Джейн се опита да намери някакво извинение. Първо се постара да се убеди, че се е заблудила, че под качулката се е криел Едуард, но напразно! Още от самото начало дълбоко в себе си тя бе отгатнала, че не беше Едуард! След един строг изпит на съвестта си тя бе принудена да си признае истината и пламна до корена на косите си. Да, някакъв смътен инстинкт я бе предупредил, но тя не бе обърнала внимание! Каква подбуда я бе подтикнала към тази двуличност? Още от първия досег тайнственият танцър бе породил у нея някакво прекрасно възбуждане; в обятията му тя изпитваше чувство на пълна сигурност; всяка дума, която шепнеше на ухото ѝ, я очароваше като ласка. Тя нямаше смелостта да прекъсне тези възбуждащи мигове... Нещо повече, искаше ѝ се да продължават безкрайно!

Заклучението се налагаше: сгодена за един човек с голяма морална стойност, тя се бе оставила да бъде целувана от друг, който още от първата им среща ѝ бе вдъхнал едно оправдано недоверие! И не само, че бе понесла, но бе позволила и дори пожелала тази волност! При този спомен вълна алена кръв обагри страните ѝ. Утежняващо вината обстоятелство беше, че се бе унижила дотолкова, че върна

получената така внезапно целувка и бе признала отговорността си, като запита на свой ред Брент, дали беше готов да се ожени за нея! Как можа да извърши тази подлост към Едуард, който я обичаше и имаше доверие в нея!

От своя страна не го ли обичаше тя и нямаше ли доверие в него? Да, без съмнение тя го обичаше и се стараеше да си го повтаря. По най-подъл начин Брент бе предизвикал у нея една внезапна и преходна лудост... Отсега нататък не можеше да става и дума за това. Тя не би се изложила вече на подобен риск; урокът щеше да ѝ бъде достатъчен. Дали трябва да предупреди Едуард? При мисълта само за това я обзе ужас... Без съмнение, това не беше наложително. Една мигновена слабост не налагаше да се направи признание. Какъв смисъл има да говори на Едуард за това забравено минало? Не беше ли открито пред нея бъдещето, за да му докаже любовта си? Тя ще му бъде съпруга, каквато се среща рядко днес; ще му посвети всеки миг от съществуването си! Борбата между съвестта ѝ и старанието да извини постъпката си продължи дълго: ту решаваше да мълчи, ту пък не виждаше друг изход, освен да признае всичко на Едуард.

Неспособна да отгатне точната причина за смущението, което я бе обзело, тя хвърляше вината последователно върху себе си и върху Брент. В това колебание нещастната девойка се обръщаше към добродетелния Едуард като към фар, който щеше да я изведе на пристанището. За щастие тя щеше да се омъжи скоро за Едуард! Колкото по-скоро, толкова по-добре. В бурното море, каквото ѝ се струваше сега животът, женитбата ѝ с Едуард ѝ се виждаше единствената спасителна сламка.

Едва постигнатото спокойствие не трая дълго: разяждащо угризение започна да я измъчва отново. Защо беше улеснила тази среща с Брент, като го бе поканила на бала по случай рождения ѝ ден?

Тази мисъл ѝ припомни, че празненството беше в разгара си и че сигурно я очакваха: трябваше да побърза, защото полунощ приближаваше... В този съдбоносен час, в който щяха да се свалят маските, отсъствието ѝ щеше да бъде необяснимо.

Джейн се приближи живо до огледалото и се вгледа изпитателно в лицето си... Какво биха помислили, ако я видеха с поставена накриво маска, след като бе избягала от Брент... Тя бе решила твърдо да не мисли повече за него. Когато напудри лицето си и начерви устните си,

нямаше да остане никаква следа от това нещастно приключение. Веднага след като поправи грима си и постави маската си, младото момиче напусна стаята и изтича по дългия коридор...

В подножието на стълбата тя почти се сблъска с една царствена Клеопатра, която изпъна високата си фигура, хвана я за ръкава и промълви тихо:

— Джейн, имам да ви кажа две думи.

Девојката позна веднага Агата Джил, най-малката сестра на Едуард и сърцето ѝ се сви. От петте сестри на годеника ѝ Агата беше тази, която се държеше най-хладно, дори най-враждебно с нея. Джейн имаше чувството, че тя я дебнеше непрекъснато и се стараеше да я улови в слабост или грешка.

Неприятното чувство, което изпитваше в присъствието на Агата дори тогава, когато нямаше в какво да бъде упрекната, сега се бе увеличило, понеже на съвестта ѝ тежеше едно морално прегрешение, една престъпна целувка.

Джейн направи усилие да отговори с естествен глас, но не сполучи особено и завърши с малко нервен смях:

— О, Агата, вие ли сте! Възхищавах се от костюма ви по време на танците, но не можах да открия, че вие се криехте под него.

Всъщност, Агата не би могла да избере по-неподходящо за външността ѝ облекло: тя беше слаба и кокалеста, с безцветни руси коси, с бледосини очи, с малък, вирнат нос над тънкия изпити устни... Клеопатра! Семейството ѝ се бе опитвало напразно да я отклони от този избор.

— Костюмът ви подхожда напълно, Агата. Веднага отгатвам вашия сигурен вкус — подхвана Джейн несъзнателно.

Тя търсеше някакъв предлог да се изплъзне, но Агата не пускаше ръката ѝ.

— Имам да ви кажа две думи, Джейн — повтори тя с нападателен тон.

През отворите на червената ѝ маска очите ѝ гледаха обезпокоително.

Въпреки многозначителния предговор, Джейн се престори, че не е забелязала нищо.

— Не добивайте пасторския си вид, Агата! Той не е подходящ за бал с маски! — подхвърли тя с престорена веселост.

Гласът на Агата прозвуча с още по-голяма строгост.

— Наистина, това, което имам да ви кажа, Джейн, е доста сериозно.

Внезапно смътното безпокойство на Джейн се оформи... Тя се запита как можа да я познае Агата, когато не я бе чула да говори... Една страшна мисъл я накара да изтръпне. Дали Агата не я е видяла с открито лице?

Миг след това Агата даде отговор на този въпрос:

— Вървах край храстите, които заграждат главната алея и ви забелязах накрая на пътеката с тополите... в компанията на един мъж с черно домино.

Агата прекъсна, за да види ефекта от думите си. Джейн имаше желание да отговори, но сърцето ѝ биеше до пръсване и се страхуваше, че гласът ѝ може да я издаде. Агата побърза да поясни невъзмутимо:

— Вие бяхте в обятията на този мъж.

Девојката счете, че Агата е достатъчно осведомена вече за това, което можеше да се надява да скрие и затова се реши да отговори:

— Смятам, че това е положението, в което се намира всяка жена, когато танцува!

Под прикритието на маската тя можа да направи този опит да скрие истината, без да се излага на опасността изпитателните очи на сестрата на Едуард да я прочетат по лицето ѝ.

— Също така естествено ли е за всяка жена да бъде целувана от кавалера си? — продължи Агата с леден тон.

Нападението беше така открито, че Джейн не можа да намери отговор.

Разпитът продължи още по-заплашително:

— Вие бяхте свалили маската си и луната осветяваше лицето ви... Не се опитвайте да отричате очевидното!

Джейн имаше чувството, че е повлечена към открито море от някакво силно течение... Несъзнателно тя направи едно последно усилие и запита след леко колебание:

— Можехте ли да определите и самоличността на кавалера?

Агата се обърка за миг и призна:

— Приблизително... Качулката скриваше отчасти лицето му.

Окуражена от този отговор, Джейн възвърна хладнокръвието си. По-късно тя се упрекуваше, че бе прибегнала почти до лъжа, за да се

изплъзне.

— Аз съм сгодена — промълви тя.

— Наистина, сгодена сте — съгласи се Агата намръщено.

След известно време тя подхвърли:

— Да, но годеникът ви ли беше този, който ви целуваше?

Острият поглед, който придружаваше думите ѝ, проникна като стрела в съвестта на Джейн. Тя притвори очи, за да избегне този ням упрек. Отново я обзе отчаяние. Въпреки това, сега, когато за втори път бе притисната до стената, Джейн се опита за последен път да се изплъзне... Тя отвори очи и възрази предизвикателно:

— Дали е бил Едуард?... Казвате, че сте видели. Тогава трябва да знаете.

— Имам причини да считам, че не е бил той — заяви Агата, като наблягаше на всяка дума с надежда да си възвърне изгубената позиция.

Джейн побърза да се възползува от преимуществом си. На нападката тя отвърна с нападка:

— Много съм любопитна да узная причините ви?

За да не се признае за победена, Агата трябваше да признае, че се облягаше само на изводи:

— Когато вие побягнахте към къщи, аз тръгнах веднага по една паралелна алея и малко след това срещнах Едуард на поляната с открито лице... Ако вашият кавалер и моят брат бяха едно и също лице, той не би имал време да стигне до това място.

Погледите на двете жени се срещнаха сякаш си обявяваха война.

Досега неприязнените чувства, които изпитваха една към друга, не бяха имали случай, поради светските условности, да се проявят открито. Джейн тържествуваше вътрешно, като се увери, че Агата не беше сигурна, в твърденията си и запита с престорено спокойствие:

— В такъв случай защо не запитате направо Едуард?

— Не исках, ако подозренията ми са прави, да му открия така грубо мъчителната истина. От друга страна, исках да ви дам възможност да се оправдаете.

— Не се чувствавам длъжна да ви давам сметка за постъпките си — отвърна Джейн с презрение.

— Аз съм сестра на Едуард.

— Съгласна съм... Но аз съм сгодена за Едуард, а не за сестра му!

Тъй като не беше в състояние да даде едно съкрушително доказателство за това, което се опитваше да твърди, Агата се задоволи със следната заядлива забележка:

— Малко са младите момичета, които са достойни за Едуард.

— И според вас аз не фигурирам в тяхното число! — допълни Джейн. — Впрочем, самата аз съм била винаги със същото убеждение.

— Тъй като Едуард е безупречен във всяко отношение, смятам, че той няма да прости на годеницата си една престъпна слабост.

— Възможно е! Но вие не сте сигурна, че той има причина да се оплаква.

— Моето убеждение е затвърдено!

Джейн се постара да прикрие тревогата, която я разяждаше и отвърна спокойно.

— В такъв случай, защо се колебаете да осведомите Едуард.

— Не е изключено да се реша, сега или по-късно — отвърна Агата грубо. — Тъй като имах едно леко съмнение, дадох ви възможност да се оправдаете, но вместо да ми дадете задоволително обяснение, вие се, опитвахте да ме заблудите с двусмислени отговори. Няма да се оставя да ме измамите: ако видя, че е мой дълг да предупредя Едуард, ще се реша. — След тази заплаха Агата се обърна и се отдалечи.

Джейн остана известно време като закована. В края на краищата тя бе принудена да признае, че Агата държеше юздите в своите ръце. И така, тази жена, която я мразеше, имаше възможността да открие на Едуард непочтената постъпка на годеницата му... Младото момиче притисна отчаяно ръце към гърдите си и се замисли как би могла да избегне скандала... Точно в този миг се разнесоха тържествените и бавни удари на часовника в хола. Полунощ! На Джейн не ѝ оставаше друго, освен да се присъедини към гостите си и да вземе участие във веселието... О, защо бе имала тази нещастна идея да организира костюмиран бал за рождения си ден? Каква ужасна фаталност, че мигновеното ѝ прегрешение не бе убягнало от зложелателните очи на Агата! Последният удар на часовника отекна точно, когато Джейн стигна в хола.

Въпреки болката, която изпълваше душата ѝ, героинята на празника трябваше да се преструва, че е весела и че посреща с радост поздравленията на приятелките си и на обожателите си!

ГЛАВА IV

От своя страна и Кристоф Брент бе обзет от доста горчиви мисли. Приключението, на което беше герой преди малко, му оставяше един мъчителен спомен. Той си даваше сметка, че събуждайки у това младо и съвсем невинно момиче, сгодено за друг, едно силно душевно, смущение, той поемаше тежка отговорност. Младият, мъж се упрекваше най-много заради целувката, която ѝ бе дал и на която в своята неопитност девойката неволно бе отговорила. Още в първия миг, в който се бяха срещнали по пътя от Молсбъри, Джейн бе имала едно неприязнено и предизвикателно държание към него, на което той не би могъл да не отговори по същия начин. Когато научи, че тя е сгодена, дяволчето, настанило се на рамото му, бе подшушнало: „Запази я за себе си!“. Следвайки пътеката, по която Джейн бе избягала, той се запита дали наистина желаше да послуша този съвет. Той вървеше бавно, като размишляваше върху станалите същата вечер събития. Угризенията му се увеличаваха и за да се избави от тях, насочи лошото си настроение към непознатия годеник.

— Много бих искал да зная как изглежда този Едуард — промълви той, — този безупречен млад мъж!

До ушите му стигнаха ударите на селския часовник, които отмерваха полунощ. Когато се приближи до поляната, чу весели викове: „Свалете си маските! Свалете си маските!“. Брент отметна качулката си, извади една цигара и я запали с надеждата, че заедно с дима и угризенията му щяха да се разпръснат в нощния мрак! Внезапно една жена, облечена като вакханка, с разпилени по раменете ѝ коси, го отмина тичешком... Миг след това се появи един мъж, който я преследваше. Неочаквано той се отказа да я настигне, спря се пред Брент и каза със смях:

— Щастлив смъртен, вие пушите... Ще бъдете ли така добър да ми дадете огън?

Брент се засмя също, извади кутийка кибрит от джоба си, запали една клечка кибрит и я поднесе към непознатия. Последният постави

една цигара в устата си и се наведе към пламъка... Когато се изправи, лицето му се изравни с лицето на Брент. Замиращото пламъче на кибритената клечка освети и двамата.

— Я, гледай, Джилиан! — каза Брент почти без изненада.

В очите на човека, който стоеше пред него, се появи безпокойство, сякаш бе нападат с изненада. В същото време внезапна бледност покри чертите му... С явно усилие да прикрие смущението си той отвърна с безизразен глас:

— Имате грешка, господине. Моето име е Едуард Джил.

Брент го изгледа внимателно и след това заключи с най-естествен тон:

— Нима съм бил заблуден от една изключителна прилика? В такъв случай ще трябва да ви поднеса извиненията си. Все пак, колебая се да го направя, понеже ми се стори, че в първия миг ме познахте и вие! Какво странно съвпадение!

Докато говореше, Брент си мислеше: „Значи пред мене стои съвършеният годеник на Джейн! Джилиан! Понякога животът ни поднася невероятни срещи“.

— Напразно напругам паметта си, но никак не мога да си спомня за вас... А прогор, кой сте вие — запита Едуард след известно време.

— Казвам се Кристоф Брент.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Брент. Вие ме убедихте, че паметта ми не ме е излъгала: наистина, допреди два дни дори името ви ми беше непознато.

Джил погледна Брент крадешком и забеляза, че събеседникът му не беше ни най-малко убеден в истинността на неговите думи.

Обзет от мъчителна тревога, той си помисли: „Значи това е Брент, грубиянът, който госпожа Андерсън и Джейн ми описаха толкова неласкаво. Ако можех да заподозра присъствието му тук, щях да взема мерки да не го срещна и то насаме!“.

— Да, и Джилиан не знаеше моето име — потвърди Брент невъзмутимо.

Тези му думи раздразниха Едуард.

— Аз нямам нищо общо с вашия приятел Джилиан — възрази той нервно.

— Вярно! Все пак, ще признаете, че тази случайност е необикновена: с Джилиан се намерих лице срещу лице точно посред

нощ, както сега.

— Повтарям ви — отсече Едуард със заплашителен глас.

— Чух ви! — прекъсна го Брент, без да наруши спокойствието си. — Намекнах за това минало, защото тогавашните обстоятелства съвпадат напълно със сегашните: лицето на Джилиан зърнах внезапно при светлината на един фенер и преди малко вашето лице съживи изведнъж спомена за него. Все пак, в първия случай фенерът бе носен от един бирмански плантатор, чиято дъщеря Джилиан задиряше: туземецът бе изненадал предприемчивия млад англичанин в градината си заедно с невръстното момиче... А ргорос, били ли сте някога в Бирма? — запита той неочаквано.

Джил не посмя да отрече направо и трябваше да признае, макар и против волята си:

— Да, имах случай да прекарам няколко седмици в тази страна, където дружеството, на което съм директор, притежава плантации... Извинете ме, но съм принуден да прекратя разговора ни: дамата ми ме чака за вечерята — обясни той, преди да се отдалечи.

— В такъв случай сигурно сте имали случай да оцените нежната хубост на дъщерите на бирманските плантатори. Споделяте ли моето мнение?

Джил нямаше желание да се спре, но Брент зададе този въпрос така настоятелно, че не посмя да го остави без отговор.

— Наистина, когато са още съвсем млади, малките бирманки имат известен чар... Откровено казано, аз няхах време да им отделя повече внимание.

— О, наистина ли? В замяна на това Джилиан им посвещаваше по-голямата част от свободното си време.

Джил се спря повторно, за да подхвърли:

— Казах ви вече, че приятелят ви Джилиан не ме интересува никак.

— Вие грешите: Джилиан не ми е приятел — поправи го Брент. — По една случайност се намерих на местопроизшествието точно в момента, в който плантаторът освети лицето на Джилиан, като го ругаеше с цветисти изрази. Джилиан забеляза моето присъствие и погледите ни се срещнаха... Тази сцена изникна неволно в ума ми, когато запалихте цигарата си.

— Значи вие упорствувате да ме взимате за този Джилиан? — запита Джил с глас, който издаваше смущението му. — Вие мислите...

— Не мисля... Зная, че Джилиан и вие сте едно и също лице!

— Вие ме оскърбявате! Вървете по дяволите! Наричам се Джил.

— Да, но сте имали предпазливостта да прибавите една малка частица към името си, за да си осигурите алибито, преди да се впуснете в една не особено препоръчителна авантюра.

Джил изруга глухо и се отдалечи бързо.

Този път Брент не направи нищо, за да го задържи.

Джил навлезе в една странична алея и се замисли върху последствията, които би имало за него разкриването на тази жалка история. По време на последното му пътуване в Бирма той се бе оставил да бъде увлечен от смущаващите миражи на ориенталските нощи. Когато се разхождаше из пазара, той бе срещнал една млада туземка, чиято ослепителна усмивка го бе подлудила... За нещастие, още при третата им среща бащата ги бе изненадал заедно и бе направил скандал, който го бе заставил да напусне страната незабавно. Все пак Джил смяташе, че тази неприятна работа е отдавна погребана и почти я беше забравил. А ето, че сега по една нечувана фаталност един случаен свидетел изникваше в парка на обитаваната от годеницата му къща! Брент го бе познал веднага! Но с какво право си позволяваше този човек да играе ролята на съдия? Какво искаше да постигне? Какво значеха неговите заплахи? Дали възнамеряваше да открие всичко на Джейн? Тази мисъл изпълни Едуард с безкрайна тревога. Би ли му простила тя, която имаше толкова високо мнение за него и го считаше за човек с изключителен морал? Щеше ли да му прости Джейн, в която беше така лудо влюбен!

Джил се отпусна отчаян на една пейка, скрита сред храстите... Какво да прави? Очевидно той можеше да отрича, но дали тази лъжа би убедила годеницата му? От друга страна, ако признаеше, щеше ли да бъде тя снизходителна! Всъщност приключението не беше толкова непростително, колкото това, че бе извършено, тогава, когато беше вече стоден за Джейн! Девойката не би могла да не се възмути, че точно в същото време ѝ изпращаше писма, пълни с уверения за абсолютна вярност и безпределна любов.

Това минало, което до преди малко бе напълно забравено, сега изглеждаше готово да се изпречи пред него като змия, заплашваща го с отровното си жило.

Тези мрачни разсъждения възпряха Едуард да се присъедини към младежите, които танцуваха на поляната. Поради това Джейн търси напразно годеника си из градината. Подтиквана от угризенията си, тя изгаряше от желание да засвидетелствува на Едуард чувствата си на пълна преданост, като се надяваше, че с това ще успее да приспи съвестта си.

Тя бе решила да запази в тайна разменената с Брент целувка, но смяташе да я изкупи с нежните чувства, с които щеше да обгражда Едуард до края на живота му. За нещастие, имаше една сянка в тази идилична картина: дали Агата би се въздържала да изпълни заплахата си? Може би, въпреки лошотията си, тя ще се откаже, за да пощади чувствителността на брат си. А колкото се отнася до Агата, Джейн бе решила твърдо да не ѝ обръща повече никакво внимание и да ограничи отношенията им само в рамките на най-неизбежната учтивост.

Когато излезе на обляната от лунната светлина поляна, тя се постара да си възвърне оживлението и веселостта... Всичките и приятели я посрещнаха с радост и я поздравиха за изискания ѝ и издържан костюм.

— Е, най-последно, ето те и тебе, Джейн! Убедена бях, че се криеш под костюма на розовата Пиерета — се провикна една приятелка.

Другите млади момичета побързаха да добавят:

— Ние помислихме, напротив, че Джейн е вакханката!

— Но къде е Едуард, нима той няма да ти кавалерствува по време на вечерята? — запита друга.

— Не мога да открия къде е този непостоянен годеник — отвърна Джейн засмяно. — Започвам да се страхувам, че някоя от вас ми го е отвлякла!

— Много бихме искали да видим сирената, която ще бъде в състояние да отвлече Едуард далече от тебе! — заявиха единодушно повечето от мъжете.

Джейн се отдалечи, като се засмя гласно и махна с ръка. Тя се стараеше да си придава весел вид, за да избяга от мъчителните мисли, които я преследваха. Тя обходи всички пътеки, които извеждаха към къщата, с надежда да открие Едуард... Къде можеше да се крие той?

Тъй като не можа да го намери, Джейн влезе в столовата под ръка с един блестящ трубадур. Това продължително отсъствие започваше да става необяснимо, дори обезпокоително... Нещастната девойка се запита със страх, дали Агата не е разкрила вече на брат си сцената, на която бе присъствувала? Дали той не си е отишъл в изблик на гняв?

Сърцето на Джейн биеше до пръсване. Влизането на Агата в столовата не успокои вълнението ѝ... Тя беше под ръка с Брент! Точно в този миг трубадурът настройваше цигулката си, за да свири за дамата си.

Младежът вдигна очи към Джейн и каза с лек упрек:

— Вие не ме слушате! Какви мисли ви поглъщат? Имате такъв вид, сякаш сте срещнали привидение!

За да скрие вълнението си, девойката посрещна тази забележка със смях. Все пак тя не можеше да откъсне погледа си от крайно неподходящата двойка, която образуваха Агата и Брент. Дали лукавата сестра на Едуард подозираше, че кавалерът ѝ е героят на сцената в алеята с тополите и сега искаше да го накара да се издаде? Брент се навеждаше някак доверително към нея, а Агата се опитваше явно да го накара да флиртуват! От време на време тя извърщаше глава към Джейн и ѝ отправяше предизвикателен и тържествуващ поглед. Душевната тревога на Джейн ставаше почти непоносима. Явно окуражаващото държание на Брент я изпълни с ярост... Тя трябваше да положи истинско усилие, за да овладее порива си, който я подтикваше да прекоси стаята, за да раздели двамата млади, които в душата си окачествяваше вече като съучастници! Още от първия миг тя не си бе правила никакви илюзии за моралната стойност на Брент...

Плачливият глас на госпожа Андерсън, която се бе приближила до дъщеря си, възвърна Джейн към действителността.

— Мила, иди потърси баща си и го помоли от мое име да се присъедини към нас. Ето вече повече от един час, откакто някакъв случаен пациент го задържа в кабинета му. Каква неделикатност, да идва в разгара на едно семейно празненство!

Джейн се възползува с радост от този предлог, който ѝ позволяваше да напусне стаята.

— Наистина, татко трябва да има нужда да хапне нещо... Ще отида веднага — отвърна тя.

Джейн се извини пред трубадура и излезе в хола... Тя се спря за миг и пред вратата на кабинета притисна сърцето си с ръце, като се опитваше да възвърне спокойствието си. До ушите ѝ долетя неясен шум от гласовете на двамата мъже — глух и разгневен у посетителя, убеждаващ и почти умолителен у доктора. Джейн забеляза веднага, че тонът на баща ѝ беше съвсем различен от топлия и успокояващ тон, с който говореше на болните си. Неочаквано непознатият посетител повиши гласа си и думите му достигнаха до ушите на Джейн:

— Аз не съм в състояние, доктор Андерсън, да изменя нарежданията на моите клиенти.

— Не мога да повярвам, че те ще откажат да ми дадат отсрочка... Това е едно жестоко принуждение! — промълви докторът.

— Бъдете убеден — подхвана неприятният глас, — че нашият директор не е склонен към никакви отстъпки.

Този път гласът му звучеше дори жлъчно... Джейн не можеше да се съмнява повече: този посетител не беше дошъл за лекарски съвет!

Личните грижи на младото момиче минаха на втори план сега, когато откри така внезапно тежките грижи, които бяха налегнали баща ѝ. Гласът на баща ѝ издаваше тревога, почти страх! Какво ставаше? Подчинявайки се на един неудържим подтик, Джейн пренебрегна строгото нареждане на баща си, отвори вратата и вмъкна глава през отвора.

Доктор Том седеше пред бюрото, отпуснал се съвсем съсипан в креслото си. Близо до него стоеше прав един висок и слаб мъж с неприятно лице. Безпокойството, което Джейн бе изпитала, когато чу променения глас на баща си, се затвърди още от пръв поглед: изражението на очите му и гънката на устата му издаваха истински ужас.

— Татко — се провикна Джейн неволно. Докторът подскочи стреснат... След първия миг на изненада той погледна Джейн разярено и каза гневно:

— Джейн, как си позволяваш да ме безпокоиш, когато съм с... болен? Знаеш много добре, че никой не бива да влиза в кабинета ми, без да бъде повикан!

— Да, татко, разбира се... Но аз помислих...

— Моите нареждания не са, за да се разискват, а за да се изпълняват! Лекарският кабинет не е място за събиране на

семејството!

Джейн почувствува, че баща ѝ се възползува да прояви гнева си, за да прикрие вътрешното си безпокойство. Желанието на Джейн да му предложи услугите си бе така грубо отблъснато, че девойката се приготви да излезе от стаята. Тя бе виждала баща си нервен и раздразнителен вследствие на преумора, но тези му прояви не можеха да се сравняват със сегашното му състояние. Все пак Джейн реши да превъзмogne оскърблението, което чувствуваше, с надежда да открие причината за тревогата на доктора. Тя се опита да спечели време.

— Мама ме натовари да те помоля да отидеш при нея в столовата.

— Нито дума повече, Джейн — прекъсна я той. — Би трябвало и майка ти да се въздържа да ме преследва до тук със съобщенията си!

Внезапно бурята утихна: докторът прокара трепереща ръка по челото си и подхвана живо:

— Почакай за миг... Кажи на моята женица, че ще дойда да вечерям веднага, щом се освободя.

Отчаянието, което се долавяше в последните думи на доктора, накара да се надигнат глухи ридания в гърдите на Джейн: наистина, баща ѝ трябва да се намира в много сериозно положение, за да изгуби до такава степен самообладанието си. Докторът посочи едва забележимо посетителя си и каза:

— Хайде, Джейн, излез... Имам да изследвам един сериозен случай и всяко прекъсване ми пречи.

След като хвърли един подозрителен поглед към лъжливия пациент, Джейн се подчини, излезе и затвори вратата след себе си. В хола тя се спря, за да размисли. Какво можеше да става в кабинета на баща ѝ? Изведнъж девойката си спомни за вечерта, когато бе изненадала баща си да разпечатва някакво писмо в хола... Още тогава тя бе поразена от промяната на лицето му... По него се бе изписало същото изражение на ужас, както преди малко в кабинета... Дали това писмо се отнасяше до работата, във връзка, с която подозрителният посетител го задържаше в кабинета. Джейн не бе могла да долови ясно през вратата думите на посетителя, но по нахалното му държание и по начина, по който гледаше доктора, личеше ясно, че той го държеше под своя власт!

Джейн избегна да мине покрай столовата и излезе през една странична врата с намерение да заобиколи къщата... През отворените прозорци долиташе шум от весели гласове и смехове... Уви; това празненство, организирано в нейна чест, не ѝ бе донесло очакваната радост!

Когато минаваше покрай високите храсти, един тъмен силует се изпречи пред нея... Девојката извика леко, защото помисли, че вижда доминото на Брент... Миг след това бледото лице на Едуард Джил ѝ посочи грешката.

— О, Едуард — промълви тя, — изплашихте ме! Откъде излизате?

— Седях на тази скамейка — отвърна той. Особеният глас на годеника ѝ порази веднага Джейн... Неспокойната ѝ съвест я накара да се страхува, че Агата е открила всичко на брат си.

— Един час вече откакто ви търся — продължи тя. — Разчитах на вас за вечерята, а бях принудена да се задоволя с кавалерството на Белман...

Гласът ѝ секна. Тогава Едуард подхвана бавно:

— Бях погълнат от много сериозни мисли. Елате, седнете на тази скамейка, Джейн! Имам да ви говоря.

Безпокойството на Джейн се увеличи, когато чу думите на Едуард, изказани по такъв тържествен начин... Агата трябва да бе изпълнила заплахата си!

При тази перспектива Джейн затвори за миг неволно очи... след това ги отвори и го последва.

Те се настаниха на скритата между храстите скамейка.

Неочаквано Едуард привлече девојката към себе си и прошепна:

— Джейн, горя от желание да се венчаем незабавно... Ето за какво размишлявах. Кажете ми, че сте съгласна — настоя той едва доловимо.

Джейн се притисна към годеника си и отвърна също така тихо.

— Но, Едуард, нали е уредено всичко за скорошното ни венчаване?

— Да, мила, но аз не мога да чакам повече. Луд съм за вас, Джейн! Не мога да се помиря с мисълта да бъда разделен от вас дори за няколко минути... Страхувам се да не изчезнете внезапно... да не ви изгубя.

Той се спря, страхувайки се да не би тя да забележи непоследователността на думите му. Мисълта, че Брент можеше да я осведоми за случая „Джилиан“, го изпълваше с ужас... Понеже познаваше прямия характер на Джейн, той не се съмняваше, че тя щеше да развали годежа!

Джейн бе силно изненадана от този внезапен изблик на любовна тревога у Едуард.

Тя се освободи с мъка от прегръдките му и запита:

— Какво искате да кажете, Едуард?

— Страхувам се да не се случи нещо, което да унищожи щастието ни! Имам някакво лошо предчувствие! А моите предчувствия ме лъжат рядко! Няма да преживея това нещастие!

На свой ред Джейн почувствува да я обзема безпокойство, Едуард виждаше възможност да му бъде отнета! Значи някой щеше да се опита да я раздели от Едуард, единствения човек, който можеше да ѝ осигури помощ и закрила. И сякаш уплашена от някаква близка опасност, тя се притисна още по-плътно към годеника си, обгърна го с ръце и се провикна:

— Не, не, Едуард! Не ме оставяйте да се изплъзна от ръцете ви! Направете всичко, което смятате за необходимо, за да не ме изгубите! Аз ще се подчиня на желанията ви!

Естествено, младият мъж приписа вълнението на Джейн на любовта, която тя хранеше към него. Той не подозираше, че и тя говореше, обхваната от истински ужас... Всъщност, не мисълта, че щеше да бъде разделена от Едуард я измъчваше, а чувството за собствената ѝ слабост!

Споменът за странното вълнение, което Брент бе породил дълбоко в душата ѝ, я преследваше и за да избяга от него, тя се вкопчи с всички сили в Едуард. Не беше ли той единственият човек на света, който беше в състояние да я изтръгне от омагьосания кръг, в който за малко не попадна?

— Едуард, скъпи Едуард, заклевам ви, запазете ме за себе си! — повтаряше тя несъзнателно.

— Успокойте се, обична моя — отвърна той уверено, зарадван от жарта, с която Джейн го прегръщаше.

Държанието на девойката го окуражи да изкаже по-ясно намеренията си:

— Бихте ли се съгласили, Джейн, да се омъжите за мене... веднага?

— О, да. Достатъчно ще е да съобщим на татко желанието си да ускорим датата на венчавката ни.

— Не, това не ще разреши въпроса. Всичко е уредено за месец ноември и баща ви няма да се съгласи лесно на тази неочаквана промяна... Скъпа моя, вие ме обичате, нали? — прибави той, като промени рязко тона си.

— Разбира се, Едуард... Обичам ви! Обичам ви! Нямам друго желание, освен да прекарам живота си с вас! Не държа на никой друг, освен на вас. Не желая да видя, нито да чуя за друг мъж!

На свой ред Едуард бе поразен от неестествено екзалтираното състояние на Джейн, която обикновено беше така тиха и уравновесена.

Очевидно, в годеницата му имаше някакъв неподозиран резерв от чувства, чиято сила не бе могъл да измери още... Поласкан от тази така пълна любовна победа, младият мъж подхвана живо:

— Заклучавам, мила, че вие имате пълно доверие в мене?

— Разбира се, Едуард! Аз ви се доверявам напълно. Мога да ви уверя, че нямам доверие в никой друг мъж... Аз не съм сигурна дори в себе си!

— Обична моя — промълви той развълнувано.

— Да, Едуард, аз се нуждая от вас, за да ме закриляте!

Младият мъж беше наистина дълбоко трогнат от невинността на това създание, което бе готово да се подчини безропотно на неговите желания. Той реши, че е дошъл моментът да ѝ открие проекта си и каза с твърд глас:

— След като размислях дълго, моя малка, реших, че най-умно ще е да минем без тържествена церемония: по такъв начин ще избегнем риска за някакво възможно усложнение... Моя скъпа. Ще трябва да опростим формалностите... Да избягаме и да се венчаем тайно. Никой няма право да се меси в работи, които се отнасят само до нас двамата!

Въпреки благоприятните изгледи, Едуард очакваше с трескаво безпокойство отговора на Джейн... Изненадана, девойката възкликна развълнувана:

— О!... Едуард! Но кога?

— Тази нощ! Още сега!

— О! Едуард... Не бих могла... Не бива да постъпим така...

— Джейн, значи нямате доверие в мене?

— Не ви ли го доказах?

— Решена ли сте да се омъжите за мене?

— Знаете, че да!

— В такъв случай не е ли по-добре венчавката да се извърши веднага?

Изгарящият спомен за разменената с Брент целувка прекоси като мълния ума на Джейн... Без съмнение, Брент беше опасен човек... На всяка цена трябваше да се изплъзне от неговия опасен чар!

Под влияние на неразумен ужас тя се притисна с още по-голяма сила към Едуард и каза.

— Да, да! Така ще е по-добре: веднага!

— Значи, няма повече колебания — промълви той на ухото ѝ, за да запечата споразумението.

Във водовъртежа от престъпни мисли и чувства, в който Джейн се чувствуваше неудържимо увлечена, Едуард ѝ се струваше като скала, която щеше да ѝ помогне да устои срещу силата на вълните! „Да — повтаряше си тя вътрешно, — една незабавна венчавка би била за мене най-добрата, а може би и единствената гаранция!“

Какво лошо щеше да има, ако се венчаеха тайно? В такъв случай ще трябва, разбира се, да се откаже от тържествената церемония и от блестящия прием след нея, но при сегашните трагични обстоятелства Джейн нямаше да се спре пред тези подробности. След слабостта, която бе проявила, като бе дала мълчаливото си съгласие за целувката на Брент, едно-единствено нещо беше от значение за нея: да се чувствува закриляна срещу всяка нова слабост... При тази мисъл тя се притисна отново към гърдите на годеника си.

— Да — промълви тя, — съгласна съм с всичко, което решите... Не искам да се излагам на опасността да бъда разделена от вас. Тази мисъл ме ужасява!

— Успокойте се, любов моя — посъветва я Едуард. — Ще ви изложя плана си — каза той и се огледа подозрително наоколо. — Тази нощ към два часа ще има прилив. Ще взема моторната лодка на Белман и ще я спра безшумно до кея... Вие ще дойдете да ме потърсите при стълбата на изхода при Крикси и ще тръгнем веднага към пристанището на Колдън. Ще пристигнем навреме, за да вземем влака за Лондон. Щом стигнем веднъж в столицата, всичко ще се

опрости: да се набави специално разрешение за бракосъчетание е работа за един час!

— Разбрахте ли това, което ви казах?

— Не много добре — призна Джейн.

Едуард ѝ обясни отново това, което трябваше да направи:

Джейн кимна с глава и повтори:

— Към два часа след полунощ да бъда при стълбата на изхода при Крикси, където ще ме чакате с моторницата... Трябва ли да се преоблека, Едуард?

— Не, по-разумно ще бъде да запазим тези си дрехи: по този начин, ако ни забележат, хората ще помислят, че сме решили да завършим празненството с една разходка по море! Облечете си някакво топло палто и си вземете тоалетната чанта с всичко необходимо за път. Постарайте се да я прикриете под широката пола на роклята си. Аз също ще мога да скрия куфарчето си под наметалото. Разбрано ли е всичко?

— Да! Едуард, аз се решавам да извърша една много сериозна постъпка — промълви Джейн изплашено в момента, в който трябваше да направи решителната стъпка.

— Що за мисъл, любов моя!... Какво по-естествено от това да се венчаем? Всички ще се зарадват, когато се появим отново, ръка за ръка, като съпруг и съпруга.

Тази картина възвърна у Джейн чувството на сигурност и разпръсна колебанията ѝ.

— Къде ще се настаним по време на престоя ни в Лондон?

— Аз ще отида при родителите си, а вас ще поверя на една много почтена дама, която се грижеше за нас и ни отгледа, докато бяхме малки... Една последна целувка, мила! След това ще се присъедините към гостите си и ще се постараете да изглеждате весела и безгрижна, като че ли между нас не е уговорено нищо. Аз ще се измъкна, за да подготвя бягството ни. В случай, че забележат отсъствието ми, ще ме извините, като кажете, че е трябвало да се върна незабавно в Лондон по една много бърза работа.

Преди да я отстрани от обятията си, Едуард целуна с жар гоненицата си... В тази целувка той вложи цялата си радост от успеха на плана му, но Джейн не изпита никакво друго чувство, освен успокоение и доверие... Колко по-различна беше целувката на Brent,

споменът дори, за която оставаше изгарящ! Тя прогони веднага тази престъпна мисъл... Нямаше ли личността на Брент да изгуби скоро своята реалност? След няколко часа тя щеше да стане госпожа Джил и щеше да бъде осигурена завинаги!

Младото момиче побърза да се върне при танцуващите двойки. Тя се закачаше с приятелките си и отвърщаше с духовити забележки на комплиментите на младежите. Човек трябваше да е надарен с необикновена прозорливост, за да открие под щастливата ѝ и усмихната външност тревогата, която изпълваше душата ѝ. Раздразнението ѝ се увеличи още повече, когато забеляза, че Брент не беше вече между гостите. Дали той още продължаваше флирта си с Агата? Дали не я е отвел към алеята с тополите? Тя не се съмняваше, че той е способен на подобна постъпка. Но странно, тази мисъл ѝ беше особено неприятна!

В един и половина танците бяха все още в разгара си и Джейн трябваше да употреби известни усилия, за да се отдалечи, без да я забележат. Тя се качи тихо в стаята си. Лицето ѝ гореше, очите ѝ блестяха от треска, а сърцето ѝ биеше лудо.

Тя взе някои тоалетни принадлежности, бельо и една рокля и ги натъпка бързо в тоалетната си чанта. След това облече едно широко спортно палто и нахлузи върху бялата си перука дебелия качулка. След като скри чантата под палтото, тя се приближи до вратата, откряна я леко и погледна към коридора... Шум от гласове в хола, които изглежда се приближаваха, я накара да се дръпне бързо назад... В този миг през ума ѝ мина мисълта, че родителите ѝ ще се безпокоят ужасно, когато открият изчезването ѝ. Тогава тя взе хартия и молив от бюрото си и надраска набързо следното съобщение:

„Скъпи мамо и татко,

Избягах, за да се венчая незабавно. Не се тревожете за мене. Така е най-разумно и най-сигурно. Ще се върна веднага, щом се изпълнят формалностите. Няма никаква причина да се безпокоите. Хиляди целувки от дъщеря ви.

Джейн.“

Девојката поиска да прочете това, което бе написала, но сълзи замъглиха очите ѝ... Тя ги изтри с нетърпеливо движение, приближи се до вратата и я отвори отново. Този път можеше да се мине свободно. Джейн изтича по стълбите и прекоси хола, без да срещне никого. Когато излезе през входната врата, тя тръгна по една пътека покрай стената, която извеждаше на морския бряг. Въздухът беше влажен и когато повдигна очи към небето, тя видя, че от време на време луната се скриваше зад големи черни облаци. Малко преди да стигне до Крикси, където реката правеше остър завой и се вливаше в морето, Джейн се спря и се ослуша... От другата страна на стената се разнесе шум от плахи стъпки, който привлече вниманието ѝ: тя се покачи върху ниската стена и забеляза Едуард, който се бе навел над една лодка и поставяше в нея куфара си. Джейн се спусна по стената и се намери в обятията на годеника си, който промълви с променен от вълнение глас:

— Ето ви най-после, моя мила! Всичко е готово. Пазете се от водата, нивото ѝ се качва бързо.

Младият мъж я повдигна леко и я постави на задната седалка. Широката ѝ пола едва не се потопи във водата и тя побърза да я прибере около коленете си. На свой ред и Едуард се качи вътре и с помощта на греблата отстрани лодката от брега. Миг след това, подпомагани от течението, те се понесоха бързо по устието на реката към открито море.

Скърцането на железните халки, в които бяха поставени греблата, се повтаряше при всяко усилие на Едуард. Ехото го преповтаряше по особено зловец начин в тишината на нощта.

Пред свършения факт Джейн се почувствува изведнъж обхваната от вълна на ужас.

— О, Едуард — се провикна тя.

— Тихо, мила! Не забравяйте, че гласовете се чуват надалече върху водата. Стойте мирно. Аз трябва да внимавам за греблата.

— Добре — отвърна тя едва чуто.

Няколко минути след това яхтата на Белман „Стрела“ изникна така внезапно пред тях, че Джейн не можа да овладее изненадата си и извика леко. Едуард се прехвърли на палубата на „Стрела“ и се наведе към малката лодка, като подаде ръка на годеницата си... Младото

момиче я пое и с един скок се намери на яхтата. Едуард прошепна почти на ухото ѝ:

— Слезте в кабината, докато завързва лодката. Ето фенерчето ми, но не го палете, преди да влезете вътре.

Джейн се промъкна не без мъка през тесния отвор, който водеше в кабината... Тогава тя запали фенерчето и се огледа наоколо си: имаше четири легла, поставени по две едно над друго. В единия ъгъл бяха натрупани възглавниците и завивките от четирите легла в най-голям безпорядък. В средата имаше малка, прикрепена към пода маса, а на свободните стени се виждаха шкафове. Джейн, чието безпокойство нарастваше все повече ѝ повече, седна на едното легло и постави чантата до себе си. През това време Едуард се движеше по палубата и привързваше малката лодка.

Изоставена на мислите си, Джейн започна да се пита дали бе постъпила разумно, като се бе впуснала в една авантюра, чиято сериозност започваше да измерва по-добре едва сега. Защо не бе поискала съвет, преди да приеме предложението на Едуард? Но тя не закъсня да си признае, че щеше да бъде невъзможно да поиска съвет от когото и да било, без да разкаже за приключението си с Брент: това беше главната подбуда за решението, което току-що бе взела, а за нищо на света не би намекнала пред никого за разменената с Брент целувка!

Тя се питаше дали родителите ѝ знаеха вече за бягството ѝ. Като не са я видели никъде, сигурно са се качили в стаята ѝ и са намерили писмото... Как не помисли за гибелния удар, който би причинило едно подобно вълнение върху чувствителната натура на майка ѝ? Тя се упрекна също, че щеше да причини тревога и на баща си, който явно имаше много сериозни грижи! След тези мисли тя бе почти готова да се откаже да изпълни проекта на Едуард... Младото момиче се изправи живо с намерение да го помоли да я върне на брега... Но вместо да пристъпи напред тя се отпусна върху леглото, сякаш някаква непозната сила я приковаваше! В същото време мисълта ѝ се върна назад: „Не, не, казваше съвестта ѝ, трябва да изпълня решението си докрай! Не се ли налага да се посветя на Едуард, за да изкупя вината си към него? Нима ще се изложи на опасността да се поддам отново на една престъпна слабост?“.

Всъщност, изчезването ѝ, за да се извърши желаната и от майка ѝ женитба, нямаше да причини никаква нервна криза у госпожа

Андерсън. От друга страна, ако както изглеждаше много вероятно, грижите на баща ѝ бяха от парично естество, той би бил много облекчен да знае, че тя се е омъжила добре. Един заключителен довод премахна и последните ѝ колебания: Едуард бе считан от домашните ѝ за идеален съпруг. О, ако бе решила да избяга с друг мъж, щеше да е друг въпрос!

През ума ѝ мина внезапно една мисъл... например с Брент! Какво ужасно предположение! И все пак при тази мисъл Джейн изтръпна от непозната радост... Но тя се овладя почти веднага и си наложи да изтръпне от ужас!

Внезапно вратата на кабината се отвори рязко и Едуард се изправи пред Джейн, която подскочи уплашено.

— Джейн — каза той с глух глас, в който се долавяше тревога, — към „Стрела“ е привързана още една лодка.

Неволно Джейн притисна ръце към гърдите си, за да овладее лудото биене на сърцето си. Тя едва можа да промълви:

— Въпреки това на борда няма никой друг, освен нас!

— В такъв случай бих искал да знам, кой е довел тази лодка дотук и как е постъпил след това, за да стигне до брега без нея?

— Може би Хюг Белман е идвал с някой приятел, оставил е своята лодка и си е отишъл с лодката на приятеля си.

— Това предположение можеше да бъде вярно, ако аз самият не бях взел лодката на Хюг!

— Тогава не мога да разбера нищо! Някой любопитен може да е искал да разгледа яхтата без разрешение, уплашил се е да не бъде изненадан и...

— И е стигнал до брега с плуване — прекъсна я Едуард с подигравателен смях.

Джейн беше готова да се разплаче. Загадката с втората лодка явно бе объркала съвсем младия мъж. Тя направи последен опит да го успокои.

— Но, Едуард, защо да се тревожите без причина? Освен нас на борда няма никой... Уверете се сам — прибави тя като повдигна лампата, за да освети всички ъгли.

Когато извърна глава към по-близкия до вратата ъгъл, тя извика и едва не изпусна електрическото фенерче... Натрупаните една върху

друга завивки започнаха да се движат и скоро на върха им се появи главата на Брент.

— На борда нямало никой! — повтори той подигравателно. — Нима ме считате за нищо?

От устните на Джейн се изтръгна нов лек вик, когато позна мъжа, от когото бягаше.

— Вие — възкликна тя почти шепнешком.

— Да, аз съм — отвърна Брент, като отхвърли завивките, които скриваха краката му.

Неволно, сякаш, за да потърси опора, Джейн насочи светлината върху лицето на Едуард.

Тя бе безкрайно изненадана, когато видя, че по него се бе изписал истински ужас: разширените му очи и отпуснатите устни го правеха неузнаваем... Неочаквано, като обхванат от паника, Едуард се извърна и се спусна към полуотворената врата. Но по-бърза от мълния, една здрава ръка го сграбчи с все сила и го застави да седне на леглото.

— По-спокойно, млади момко — каза заповеднически Брент. — Няма да си отидете, преди да се обясните с мене.

ГЛАВА V

Невероятните събития, които последваха, се развиха с такава зашеметяваща бързина, че Джейн нямаше време да се съвземе от първата си изненада. Когато по-късно си припомняше случилото се, тя си даде сметка, че бе присъствувала на тази сцена в едно състояние почти на безсъзнание.

От самото начало Едуард ѝ заприлича на дявол, изскачащ от кутия с пружина: той скочи от мястото си, съпротивлявайки се, но Brent го застави грубо да седне отново на леглото. Той поднови на три пъти опита си, но все със същия резултат. На четвъртия път гневът му се разрази в бесни викове:

— Какво значи този ви начин на действие? Как се осмелявате да ме докосвате? Напуснете веднага моторницата! С какво право сте се вмъкнали тук?

Последната забележка беше твърде неуместна и Brent не закъсня да му отвърне, че и той самият се бе промъкнал на моторницата без разрешение от собственика.

— Най-после кажете какво целите? — изрева Едуард.

— Слушайте, недоносче — отвърна Brent, въпреки че противникът му беше едър почти колкото него, — аз трябва да искам обяснения от вас... Значи, вие се готвехте да избягате и да отвлечете това момиче? Според мене тази роля не ви подхожда и затова дойдох тук, за да сложа край на представлението... Ясно ли е?

— О, това става вече непоносимо — изрева Едуард. В същия миг той се хвърли към Brent със стиснати юмруци... Последният замахна с ръка и го отхвърли върху леглото, сякаш беше някакво малко, досадно котенце. Освен, че го превъзходеше с физическата си сила, Brent имаше надмощие над Джил, защото бе запазил цялото си хладнокръвие, докато Едуард беше обхванат не само от луда ярост, но и от истински ужас, поради това, че миналото му можеше да бъде разкрито. Като се възползува от временното унижение на противника си, Brent натрупа върху него възглавниците и завивките, под които се

бе скрил, хвана за ръката Джейн, която стоеше като закована в ъгъла, повлече я навън и подхвърли на жертвата си с подигравателен глас:

— Навярно си въобразявате, че сте все още в Бирма?

Когато излезе на палубата, Джейн се намери изведнъж заобиколена от гъста мъгла, която скриваше дори светлините на близкия бряг.

Брент привлече малката лодка до яхтата и скочи в нея. След това повдигна Джейн — сякаш тя беше чувал с брашно — и я постави на задната седалка. Младото момиче бе изпаднало в особено състояние на безразличие. Тя се настани несъзнателно на тясната скамейка и сложи тоалетната чанта на коленете си. Морският хлад я застави скоро да се опомни и тя се вгледа с изненада в човека, който седеше срещу нея.

— Вие... Вие!... — промълви тя.

Брент я прекъсна рязко и я посъветва да стои спокойно. Наведен над водата, той се мъчеше да оправи въжетата. Когато завърза другата лодка за тяхната, Джейн отгатна намерението му... Тяхната лодка бързо, се отдалечаваше от яхтата.

— Нима ще го изоставите — възкликна тя.

В същия миг един неясен силует се изправи като тъмно петно на палубата на яхтата... С ръкомахания и викове Едуард подканваше Брент да се върне веднага, но той продължаваше да гребе невъзмутимо, без да обръща внимание на заплахите му.

Джейн протегна ръка, за да спре ръката на Брент и извика:

— Не бива да го оставяте там!

— Късно е вече — отвърна отсечено младият мъж.

— Но той няма да може да се оправи с яхтата!

— Той възнамеряваше да избяга с вас към близкото пристанище... Защо да не бъде в състояние да направи същото във ваше отсъствие?

— Да, наистина... — измърмори тя, примирена. — Все пак това е една лоша постъпка — прибави тя, докато отчаяните викове на Едуард заглъхваха.

— Не е толкова лоша, колкото да се оставиш да бъдеш отвлечена от един млад мъж!

— Според мене това не е престъпление!

— Да се оставиш да бъдеш отвлечен, може да се извини при известни обстоятелства. Но без съмнение вие щяхте да се омъжите за

тази жалка личност!

— Разбира се, аз тръгнах да се омъжа — се провикна Джейн възмутена само при мисълта за противоположното предположение.

— Е, добре, в такъв случай благодарете на небето, че попречих на проекта ви.

— Как можяхте да го узнаете.

— Вашият „съвършен“ годеник ме заинтересува достатъчно, за да пожелая да го разуча основно! Чух го, когато ви развиваше плана си.

— О, къде бяхте вие?

— Бях скрит в храстите, сред които е поставена скамейката, на която седяхте.

— Значи сте чули всичко... Видели сте всичко! — промълви тя с неизказано смущение.

— Абсолютно всичко! Много забавно беше — уверявам ви! Предвиждах, че няма да се отегчавам на приема ви, но не очаквах такова празненство!

Джейн се чувствуваше така притеснена, че не намираще какво да каже. Изведнъж тя си спомни за настоящето, подскочи от мястото си и извика:

— Но какво ще стане с него?

— Ще подкара яхтата и ще отиде до най-близкото пристанище... Той ще стигне до брега преди нас.

— Наистина, не е изключено да успее да излезе на брега — призна тя.

— Не само че не е изключено, а е положително.

— Значи, не го грози никаква опасност?

— Никаква.

Това уверение изглежда сложи край на безпокойството на Джейн по отношение на Едуард. Когато се успокои от тази страна, тя изпита едно необикновено чувство на сигурност и на облекчение, чиято причина не можеше да си обясни.

Тя започна да се смее нервно.

— Какво ви прихвана? Каква е причината за този изблик на веселие?

— Няма особена причина — промълви тя, като продължи да се смее. — Така доволна съм, че не избягах... Така доволна съм, че се

намирам тук!

— За пръв път откакто сме се запознали, ви слушам да не се изразявате противно на здравия разум!

— Не сте ли доволен и вие, че не ме отвлякоха? — подхвана тя със същия тон.

— Доволен! Какво ме засяга това?

Този отговор усмири незабавно чудното вълнение на Джейн и ѝ подейства като студен душ.

— Значи вие не се интересувате ни най-малко от моята съдба?

— Какво ме засяга вашата съдба?

Въпреки несигурното положение, в което се намираше все още, Джейн намери достатъчно самообладание, за да реши да застави Брент да признае истинската причина за намесата си в последната минута.

Като го погледна право в очите, тя запита:

— В такъв случай, защо ми препречихте пътя, който ме водеше към олтара заедно с Едуард?

— Само защото ми прави удоволствие да объркам плановете на този „съвършен“ млад човек — отвърна той подигравателно.

Джейн бе доволна от мъглата, която скриваше червенината по страните ѝ и печалното изражение на очите ѝ... Тя реши да не проговори вече на събеседника си. Внезапно забеляза, че Брент бе престанал да гребе. Въпреки това лодката продължаваше да се носи бързо напред.

— Не мога да си обясня какво става — каза Брент неочаквано. — Повлечени сме или от прилива, или от някакво течение?

В същия миг ладията се полуобърна рязко, а след това започна да се върти все по-бързо и по-бързо... Брент пое греблата и се опита да гребе. Джейн не можеше да различи лицето на младия мъж, но чуваше ускореното му дишане... Брент успя най-после да овладее лодката, която продължи отново да се движи в права линия.

— Трябва да сме попаднали и да сме повлечени от течението Принг — извика Джейн. — Неговата сила е страшна.

— Къде извежда то?

— В открито море!

— Дали по пътя му има някакво препятствие? — запита Брент с неузнаваем глас.

— То заобикаля остров Принг...

— В коя посока е островът?

— Дайте наляво!

Джейн говореше сега със съвсем друг тон: близката опасност я караше да си служи с резки и откъслечни изрази.

— Добро момиченце! Можете ли да ми посочите приблизително на какво разстояние се намираме от острова?

— Не зная точно... Поддържайте лодката в същата посока.

— Добре... Другата лодка, която е зад нас, се блъска непрекъснато в нашата и спъва усилията ми. Ужасно е!

— Вината е ваша! Ако не бяхте толкова лош да вземете и втората лодка, нямаше да се борите сега и с това усложнение.

— Отложете упреците си за по-късно! Съсредоточете вниманието си изключително върху настоящия проблем... Протегнете ръце и в случай, че напипате някое дърво, заловете се за първия клон, който ви попадне.

Джейн последва съвета му, но нито вляво, нито вдясно можа да напипа дърво.

— Проклетата мъгла — процеди Брент през зъби.

В същия миг лодката се удари в каменист бряг... С едно рязко разклащане носът ѝ се вдигна и после се спусна с оглушителен шум. Брент се изправи и по една щастлива случайност ръцете му срещнаха стъблото на една върба, за която се улови с все сила. Задната лодка се блъсна страшно в първата и едва не я обърна.

Брент, който бе скочил вече на земята, успя да я изтегли към себе си.

— Потънах в кал до колене — се провикна той.

— О — отвърна Джейн разтревожена, — излезте веднага оттам, иначе ще затънете скоро до шия! Нямате представа колко са опасни тези места!

— Хайде, хайде, не започвайте с надгробното ми слово! По силата на удара разбрах, че сме излезли на камениста почва... Успокойте се, намерих вече твърда земя... В замяна на това остри камъни ще съсипят новите ми обувки! О, за последен път се намесвам да изтръгвам красавици от ръцете на похитителя им! Да запазиш равновесие върху тази камениста пътека е толкова трудно, колкото да танцуваш по движещ се паркет!

Докато мърмореше, Брент завързваше лодката за стъблото на върбата.

— Бързо, извадете ме оттук! Лодката се пълни с вода — извика внезапно Джейн, като почувствува водата да мокри краката ѝ.

Тя протегна ръце към Брент, който я повдигна и я привлече към себе си, но поради усилието се подхлъзна по мокрия камък и двамата се стовариха тежко на земята. Тоалетната чанта на Джейн отхвъркна настрана и цялото ѝ съдържание се разпиля по всички посоки: гребени, четки, гъби, нощници...

Зашеметени от удара, те останаха известно време запъхтени, плътно притиснати един към друг.

Брент се опита да се освободи пръв и каза с мъка:

— По-полека, Джейн! Не ме задушавайте напълно!

Младото момиче, което се бе вкопчило несъзнателно в него, се отстрани бързо. Брент продължи:

— Според думите ви заключавам, че сме излезли на остров Принг. Откъде носи това смешно име?

— Семейство Принг притежава единствената къща на острова и затова му е дало името си.

— Отлично! Значи ние не сме попаднали на пуст остров! Можем ли да влезем във връзка с обитателите му?

— Това не е лесно! Островът е пресечен от тесни заливчета, които трябва да се заобиколят, за да се стигне до къщата. Впрочем, ние ще постъпим много по-разумно, ако се постареем да не ни забележат: Прюдънс Принг е надарена с опасен език! Тя няма да пропусне да ни отрупа с въпроси и не ще закъснее да подозре истината, която ще разпространи украсена из цялата околност!

— Всяко младо момиче трябва да обмисли тежките последствия, на които се излага, преди да се съгласи да бъде отвлечено — забележа той строго.

— Следващият път няма да пропусна да го направя, Брент — подхвърли Джейн.

— Да не би да възнамерявате да придобиете навик да ви отвличат?

— Не говорете така. Знаете много добре какво исках да кажа.

— Добре! Не ни остава нищо друго, освен да почакаме първите проблясъци на деня, за да се върнем с втората лодка.

Брент стана и се отправи предпазливо към брега. Той се залови за върбата, блъсна настрана полупотъналата лодка и потърси пипнешком въжето, с което бе прикачена втората... Усилията му останаха напразни.

— Другата лодка е изчезнала — заключи той гласно.

— Не можахте ли да я завържете по-здраво?

— Чудесен и навременен съвет!

— Насмешката ви е неуместна. Ако се бях намесила аз, лодката нямаше да бъде отвлечена!

— Тогава, защо не предложихте да извършите тази работа, за която имате претенции, че сте специалистка?

Разпратата се разпали малко по малко, подхранвана от изопнатите им от непредвидените събития нерви. Като не можеше да намери повече убедителни доводи, Джейн се провикна:

— Забранявам ви веднъж завинаги да ми говорите с такъв тон! И също да ме наричате Джейн... А най-вече да си присвоявате волността да ме целувате... Разбрахте ли?

В раздразнението си тя се нагълта с мъгла и едва не се задави... Брент се разсмя чистосърдечно и като по чудо бурята, която бе изникнала между тях, утихна. Брент се наведе към нея и прошепна на ухото ѝ:

— Да се споразумеем. Ще ви говоря с такъв тон, какъвто искам... Ще ви наричам Джейн и ще ви целувам, ако намеря за добре...

В същия миг той направи едно неуловимо движение, което приближи разделените им само от тясна ивица мъгла, лица... За нейно най-голямо неудоволствие Джейн се изви несъзнателно по същия начин и устните им се докоснаха.

— Виждате — подхвърли той, като отметна глава назад, — имах право като казах: всеки път, когато пожелаея!

Джейн беше още по-смутена, понеже не беше в състояние да отрече пред съвестта си правотата на заключенията на Брент. След тази сцена тя реши за втори път да не му говори повече. Но не след дълго мълчанието започна да ѝ се струва непоносимо. Като реши, че е намерила благовиден начин да подхване отново разговора, тя каза:

— От това място, където попаднахме, можем да стигнем пеша до пътя за Силвърхук. Морето покрива тесния провлак, който свърза

острова със сушата, само по време на прилива.

Брент се задоволи да посрещне тази новина само с едно глухо възклицание.

Той разучи околността, като пристъпваше предпазливо и в края на краищата откри едно място, покрито с рядка тревица, което беше много по-удобно в сравнение с каменистата и кална почва, на която се бяха настанили. Подпомогната от Брент, Джейн се пренесе и седна на земята, като уви палтото си около краката. Краищата на роклята ѝ бяха мокри и я караха да трепери от студ. След като събра с намръщено изражение разпръснатите по земята предмети и дрехи и ги натъпка безразборно в тоалетната чанта, Брент се върна и седна до младото момиче.

— Вие сте се запасили с цял чеиз за бягството си — забеляза той заядливо.

— Все пак не съм се подготвила за експедиция като тази — отвърна Джейн.

— Студено ли ви е?

— Да.

— Приближете се към мене тогава.

— Не!

— Джобният ви термометър ще продължава да спада: ваша работа!

Наистина на Джейн ѝ ставаше все по-студено и по-студено, но тя бе решила да не го признае. Внезапно вниманието на Брент бе привлечено от лек шум, чийто произход не можеше да си обясни. Той се наведе рязко към спътницата си и откри, че зъбите ѝ тракаха. Без да каже нито дума, той я прегърна през кръста и я привлече към себе си.

Не много убедително, но все пак неколкократно тя се опита да се освободи.

— Престанете с тази глупава игра, Джейн — смъмри я той. — Рискувате да получите сериозно, дори смъртоносно заболяване.

Докато говореше, Брент повдигна края на дебелото палто на Джейн и го отметна към гърба ѝ: след това я притисна още по-плътно към себе си, за да влее малко от своята топлина в тялото на младото момиче.

— Не! Не... — промълви тя, като се опита да го отблъсне. — Предпочитам да изстина и да се изложи на смъртна опасност! Пуснете

ме!

Протестите ѝ останаха безрезултатни и в края на краищата, съзнавайки безпомощността си, Джейн престана да се бори.

— Чувствувам се изморена... много изморена — промълви тя, като сведе глава.

С едно властно движение Брент облегна главата ѝ върху рамото си и каза:

— Най-последно детето се вразуми!... Една малка дрямка ще ви подкрепи.

Брент изрече тези думи с глас, в който се долавяше благосклонна закачливост и това допринесе да се изпълни със смущение сърцето на Джейн. Тя не можа да удържи сълзите си.

— И таз хубава — се провикна той. — Какво ви прихваща? Защо плачете?

— Понеже... аз... — започна тя.

Джейн спря, объркана от чудноватото откритие, засягащо естеството на внезапното ѝ вълнение: тя плачеше от радост.

В един миг пред очите ѝ изникна истинската причина за това ѝ вълнение. Тя беше щастлива, понеже обичаше Брент! Сълзите ѝ засъхнаха незабавно. Щом като обичаше Брент, то в такъв случай не обичаше Едуард! В това отношение не можеше да има никакво съмнение: не само, че не обичаше Едуард, но никога не го бе обичала! За първи път в живота си тя изпитваше трепетите на любовта! Как бе могла да се заблуждава до такава степен за естеството на чувството си към Едуард?

Едуард? За нея той представляваше едно ласкателно завоевание, един блестящ светски успех? Всъщност, това не беше нищо. Тя бе поласкана, че бе пробудила такива бурни чувства у един изискан млад мъж, който слагаше в краката ѝ огромното си богатство.

В замяна на всичко това тя не бе изпитала никога и най-малка любов към него. Впрочем до тази нощ тя не знаеше в какво се състоеше любовта. Сега, притисната до гърдите на Брент, въпреки студата, влагата и мъглата, това ѝ беше напълно ясно... Да, въпреки всичко, тя имаше чувството, че вкусува от прелестите на рая!

Нито грубите обноски, нито резкият език на събеседника ѝ бяха в състояние да смутят щастието ѝ.

— Стоплихте ли се? — запита Брент неочаквано.

— Да — отвърна тя едва доловимо.

Посред размишленията си върху любовната психология Джейн заспа неусетно. Когато се събуди, тя остана безкрайно изненадана, че наоколо ѝ беше светло... След като се опомни къде се намира, тя забеляза, че главата ѝ почиваше върху рамото на Brent, а здравата му десница я бе обгърнала през кръста... Тя се изправи живо и едва не катурна Brent!

— Каква муха ви ухапа? — попита той, като се опита да запази равновесие.

Джейн сякаш не обърна внимание на този въпрос: тя изглеждаше погълната от някаква мисъл, а очите ѝ бяха приковани към къщата на семейство Принг, която се открояваше на хоризонта.

За нейно най-голямо неудоволствие тя бе забелязала разкривения силует на госпожица Прюдънс Принг, която се отдалечаваше бързо по тесния провлак. Нещастното момиче имаше чувството, че тя и Brent са били открити и наблюдавани известно време от лисичите очи на опасната госпожица Принг.

Джейн се наведе към ухото на Brent и прошепна поверително, като я посочи с пръст:

— Мисля, че тя ни е видяла!

— Тя трябва да е привикнала вече на корабокрушенци, изхвърлени от течението на този проклет остров — отвърна Brent, като прокара ръка по обраслото си лице.

— Без съмнение, но нашият случай е по-особен: аз спях с отпусната върху рамото ви глава, а вие ме бяхте прегърнали през кръста — подхвана Джейн с трагичен тон.

Brent не можа да се въздържи да не се засмее, но Джейн махна умолително с ръка и каза:

— Шшт! Моля ви се! Ясно е, че не познавате госпожица Принг!

— Какво значение има дали ни е видяла? Ние сме в състояние да дадем задоволителни обяснения?

— Никакво обяснение не ще успее да убеди госпожица Принг.

— Впрочем, убеден съм, че тя не е забелязала присъствието ни...
Иначе не би се отдалечила преди края на представлението!

Госпожица Принг, хванала един съд за мляко в ръка, се отдалечаваше бързо и без да се обръща по посока към Силвърхук.

Младите хора я проследиха с очи и когато тя изчезна, побързаха да се завърнат в къщата на доктор Андерсън. Когато стигнаха в градината, те установиха, че къщата бе потънала все още в пълна тишина. Джейн отвори предпазливо задната врата и те се вмъкнаха безшумно вътре. Къщата беше все още в пълен безпорядък. За щастие на „корабокрушенците“ празненството бе завършило твърде късно и това бе продължило съня на господарите и слугите.

Двамата съучастници се изкачиха по стълбата, без да срещнат никого. Когато стигнаха в коридора на първия етаж, те се разделиха безмълвно. За да стигне до стаята си, Джейн трябваше да мине пред вратата на запазената за Джил стая... тя хвърли крадешком един поглед към нея. Чифт грижливо поставени обувки пред прага: тази склонност към реда хвърли изведнъж на Джейн лъч светлина върху природата и характера на Едуард. Очевидно никакви тревоги и събития не биха попречили на този педантично безупречен млад човек да постави, преди да си легне обуцата си пред вратата, за да ги намери на другия ден грижливо почистени! Освен това тази вечер обуцата му имаха още едно успокояващо значение: тяхното присъствие говореше, че Джил се бе върнал здрав и читав. Какво облекчение!

Джейн влезе безшумно в стаята си и затвори грижливо вратата.

Без да се бави тя свали изцапаната си рокля и я скри в дъното на гардероба. След това облече нощницата си, вмъкна се в леглото и се зави през глава с надежда да попречи на спомените, които я преследваха, да проникнат дотам! Напразно: Едуард, Брент, любовта продължиха да изпълват ума ѝ... Една силна мъжка ръка, прихванала я през кръста, я притискаше упорито... И все пак тя заспа.

Силно почукване на вратата изтръгна Джейн от тежкия ѝ сън... Тя подскочи и се изправи точно в момента, в който Агата влизаше в стаята, носейки една табла с чаша мляко и печени хлебчета. В кисело-сладката усмивка на Агата нямаше нищо окуражително... Джейн трябваше да направи истинско усилие, за да отговори любезно на поздрава ѝ. Тя се протегна и се прозина, с надежда да измами бъдещата си зълва, че е спокойна.

Агата не ѝ остави време да се залъгва с празни надежди.

— Нося ви закуската — каза тя със сух глас, като сложи таблата върху нощната масичка.

Тя остана до леглото, като се оглеждаше наоколо си, сякаш бе натоварена с полицейска задача и търсеше да открие компрометиращи улики. Със свито сърце Джейн си помисли: „Тя подозира нещо!“. След като свърши огледа си, Агата седна на леглото и подхвърли с внезапността на бомба:

— Джейн! Срегнах госпожица Принг, която се връщаше от Силвърхук.

Това въведение бе последвано от тягостно мълчание... Без да изпуска от очи нещастната Джейн, Агата продължи:

— Да, Джейн, срещнах се с Прюдънс Принг и тя ми разказа една невероятна, невъзможна история...

Джейн почувствува, че катастрофата приближаваше, но като събра цялата си смелост продължи да гледа Агата с най-невинно изражение, Агата разбра, че няма да принуди Джейн да говори, затова реши да открие играта си:

— Прюдънс Принг ме увери, че тази сутрин ви е видяла на плажа на острова... Вие сте спели дълбоко в обятията на един мъж! И този мъж — прибави тя след кратко мълчание — не е бил Едуард!

Агата се бе приготвила да тържествува, но упоритото мълчание на жертвата ѝ я отчая:

— Е, няма ли да кажете нещо във ваша защита? — запита тя гневно.

— Нямам какво да кажа — отвърна Джейн спокойно. — А какво отговорихте вие на госпожица Принг?

— Не скрих изненадата си, че си позволява да изкаже едно такова тежко обвинение срещу вас, годеницата на Едуард!

— Все пак, ако съдя по държанието ви, вие сте повярвали?

— Не можех да не се съглася с очевидното — отвърна Агата. — Госпожица Принг ми даде много подробни сведения.

— В такъв случай тя трябва да е определила самоличността на мъжа, който ме е придружавал и сигурно ви е съобщила името му — подхвърли Джейн небрежно, като отхапваше от печените хлебчета.

— Не, тя не го е познала — призна Агата. — Очевидно се касае за външен човек... Но точно фактът, че госпожица Принг не познава този мъж, помогна на мене да откроя кой е.

Джейн едва не се задави, като глътна един по-голям залък от хляба. Когато се съвзе, тя запита:

— И кой е този тайнствен мъж?

Агата се наведе към нея и заяви:

— Кристоф Брент! От всичките ви гости той е единственият, когото госпожица Принг не познава!

— Знаменит извод — забеляза Джейн с насмешка. — Какво нещастие, Агата, че не се числите към полицията!

— Най-добре ще се смее този, който се смее последен. Бъдете сигурна, че тази работа няма да остане така. Навярно Брент беше този, с който ви изненадах да се целувате!

— Сигурна съм, че ще си губя времето, ако се опитвам да променя мнението ви: поради тази причина, въздържам се да споря с вас.

— Наистина, това е по-благоразумно! Ако бяхте в състояние да го направите, отдавна щяхте да ми дадете опровержение! Впрочем, смятам, че едва ли си правите илюзии за моралната стойност на Брент?

Злобата се насочваше сега в съвсем друга област.

Внезапно Джейн си припомни изражението в очите на Агата в момента, в който влезе в столовата под ръка с Брент: неприятното й лице сияеше под влиянието на някакъв вътрешен пламък. Очевидно, Агата не бе останала безчувствена пред налагащия се чар на Брент, който от своя страна бе окуражил този флирт... Джейн беше убедена, че държанието на Брент бе продиктувано от желанието да я дразни. Всичко ставаше ясно: възмущението на Агата не идваше само от факта, че годеницата на скъпия Едуард бе изложена, но и от това, че Брент бе съучастник в тази измяна. Това предположение даде нова увереност за удар.

Агата побърза да й отговори:

— Не зная за Брент нищо друго, освен слуховете, които се носят из обществото — каза тя, като пламна до бялото на очите си. — За него се твърди, че ухажвал всяка девойка, с която се запознавал. Бих могла да прибавя и това, което видях със собствените си очи... От друга страна, бих могла да опиша средствата, към които прибягвате, за да привлечате мъжете!

След тези думи Агата стана и започна да се разхожда из стаята, като тършуваше из всички ъгли.

— Вашето надменно държание — подхвана тя раздражено — е съвсем неуместно. Вие не сте в състояние дори да опровергавате

точните сведения на госпожица Принг.

Джейн не се смути и възрази:

— Смятам, Агата, че не съм длъжна да ви давам сметка. Разберете веднъж завинаги, че моето държание не ви засяга с нищо. Занимавайте се със собствените си работи!

— Вие ставате все по-надменна и по-надменна! Но да почакаме края. Аз не ще ви изпусна така лесно!

Най-после Агата се реши да се оттегли. Джейн се изтегна отново в леглото си, за да обмисли начина, с който да отблъсне нападението, което се подготвяше. Преди всичко тя се намираше пред едно противоречие, след това малко по малко две неща се изясниха: първо тя разбра, че вече не можеше да става въпрос да се омъжи за Едуард Джил, дори ако той би бил все още склонен; и второ, налагаше се да предупреди колкото е възможно по-скоро Брент за скандала, който бе надвиснал над главите им. Това последно решение я накара да стане от леглото си и да завърши бързо тоалета си. Когато се облече, тя слезе предпазливо по стълбата, без да вдига шум, понеже се страхуваше да не срещне някой, преди да стигне до изходната врата. Какво щеше да стане, ако Едуард изникнеше на пътя ѝ? Но точно когато стигна до последното стъпало, Джил излезе от столовата. Той се спря в хола, където бяха поставени куфарите и палтото му. Сърцето на Джейн заби лудо ѝ тя се приготви да се изкачи бързо по стълбата. В този миг Джил вдигна очи и я забеляза... Лицето му стана мъртвешки бледо и с един сподавен вик той изрече името ѝ.

— Забавих заминаването си, за да мога да ви говоря... Агата ми разправи всичко... — промълви той, като се отправи бързо към младото момиче.

Обзета от необяснима уплаха, Джейн изкачи заднешком тричетири стъпала и от това импровизирано прикритие можа да намери смелост да заяви на Джил, че не може да се омъжи за него! Той залитна като поразен от гръм. Той си бе представял най-различни разрешения на трагичното положение: въпреки заплахите на Агата, той беше готов да изслуша признанията на годеницата си и дори да ѝ прости, но никога не бе помислял, че развалянето на годежа ще бъде предизвикано от Джейн. Джил не можеше да повярва на ушите си. Той се приближи до нея умолително и се опита да я склони да промени решението си... Изражението на измененото му от вълнение лице

смути Джейн, но тя остана непоколебима. Със сълзи на очи младото момиче свали пръстена си и му го подаде, като каза с леко треперещ глас:

— Решението ми е непоколебимо, Едуард, скъпи Едуард! Аз не ви обичам... Не биваше да приема този годежен пръстен! Какъв смисъл да настоявате?

Този път Джил разбра, че беше излишно да настоява. Той отстъпи назад, разгневен, вбесен.

— Всичко това е дело на Брент — се провикна той глухо. — Ще намеря начин да му отмъстя един ден! Да! Мъката, която ми причинява сега, не ще мине безнаказано!

Яростта му заглуши последните думи. Той се отдалечи тичешком, нахлупи шапката си, грабна палтото и куфара си и напусна къщата, без да се извърне.

Джейн остана на стълбата като вкаменена. Изражението, което бе изненадала в очите на Едуард, ѝ причини истински ужас. Значи любовта можеше да вдъхне и престъпни мисли? Какво объркано положение! Едуард я обичаше, тя обичаше Брент, а Брент... Тя не знаеше. Въпросът оставаше открит. Девојката изтича нагоре по стълбата... Внезапно пътят ѝ бе препречен: тя вдигна очи и се намери пред Брент, който се бе спрял на горното стъпало и бе разперил ръце, гледайки я усмихнато.

— Добър ден, Джейн, как сте?

— О, моля ви, пуснете ме да мина — промълви тя.

— Не знаете ли, че е лошо да се разминеш по стълба? Но, небеса — прибави той, като промени тона си, — вие сте пораснали през нощта! Какво е станало с момиченцето?

Джейн пламна като мак и го помоли:

— Не се подигравайте с мене!

— Нямам ни най-малко подобно намерение, Джейн! Разгневявам се, търся да се скарам с някого, но няма с кого... Какъв хубав аромат на кафе! Елате да ми налеете една чаша.

Когато слезе на стъпалото, на което се бе спряло младото момиче, той я хвана за ръката, накара я да се обърне и я поведе към хола, като тананикаше един сватбен марш. Когато стигнаха в хола, Брент се наведе към нея и каза почти жлъчно:

— О, извинете, сбърках! Тази мелодия е запазена изключително за прекрасния Едуард!

Брент заведе Джейн в столовата и затвори вратата зад себе си. Тя се спря и го погледна право в очите.

— Виждам, че се подигравате — каза тя с болка. — Вие не подозирате какво ни очаква. Няма да има причина да се смеете.

— Наистина ли — отвърна той с философско спокойствие.

Без да губи време Брент седна и започна да реже големи парчета от сложената на масата шунка. Това привидно безразличие отчая Джейн. Тя се приближи до него и му съобщи откритията на Агата. Той не пожела да вземе работата на сериозно.

— Е, добре, моя мила, какво ни интересува това? — заяви той. — Не ни ли заобикаляше мъглата? Не бяхме ли повлечени от течението? Можехме ли да избегнем да прекараме нощта на острова? Не бяхме ли принудени да се притиснем един към друг, за да се запазим от студа и влагата?

Тези негови думи предизвикаха неволно следната забележка от страна на Джейн, която в първия момент не измери значението ѝ.

— Само за да се стоплим ли ме прегърнахте през кръста?

Брент се сепна и я погледна изпитателно.

— Какво искате да кажете, Джейн? — запита той.

— О, самата аз не зная — каза тя объркана.

Брент я хвана за раменете, принуди я да се извърне към него и след това каза със смях:

— Признавам, че ако на ваше място беше Агата Джил, щях да я оставя да се вкочани сама!

Джейн се изненада от силата на радостта, която заля цялото ѝ същество, когато той изрече тези думи. Нима тя не му е напълно безразлична? Почти нежното изражение на тъмните, блестящи очи, които се бяха впили в нейните, потвърди тази ѝ надежда. Тя сведе ресници, за да върне мисълта си върху катастрофата, която я грозеше.

— Да — промълви тя, — точно това исках да кажа! Агата няма да повярва никога, че сме останали прегърнати цялата нощ, само за да се запазим от студа! Впрочем, това ще бъде общото мнение.

— Очевидно, ако представите въпроса по този начин, изводът ви няма да бъде оправдан — заключи той като плъзна ръката си по ръката

на Джейн, за да улови китката ѝ. — Истина е, че по-естествено е за приятели да седят един до друг.

— Точно заради тази интимност с един мъж се упреква една девойка, която е сгодена за друг!

— Не мога да повярвам, че сте сгодена окончателно за този индивид?

— Аз си оттеглих думата и той си отиде отчаян!

— Не хленчете за него. Суетата му, а не сърцето му е засегната!

— Не хленча... Не съжалявам за нищо — отвърна тя със сдържана пламенност.

— Точно така трябва да се реагира! Ще ви направя едно признание, Джейн: струва ми се, че и вие носите едно дяволче на рамото си!

— Досега нямах основания да мисля така... Но откакто ви срещнах, не съм вече толкова сигурна.

С едно рязко движение тя изтръгна ръката си от тази на Брент, отмести стола си настрана и каза почти през сълзи:

— Имам чувството, че ни грози буря... Тя може да избухне всеки миг... Как можете да продължавате да режете невъзмутимо от шунката и да намазвате хлебчета с масло при подобни обстоятелства? Това е нечувано!

— Какво искате: гладен съм — отвърна той с тон на ученик във ваканция.

— Виждам, че е губене на време да се опитвам да ви заставя да говорите сериозно — се провикна Джейн, като се отправи към вратата...

Едва бе направила две крачки, когато Брент я сграбчи за ръката и я застави да се върне.

— Каквото и да стане, Джейн, аз ще бъда до вас — заяви той неочаквано. — Ако се наложи, аз лично ще се боря с демоните. Не се тревожете.

Изведнъж Джейн се почувствува отново залята от вълна на щастие. Като се страхуваше да не би лицето и да отрази радостта ѝ, тя се освободи живо и избяга.

Бурята не се развихри веднага. Съобразно с обичая си, Агата изчакваше да събере нужните доказателства, преди, да действува.

Когато я срещна, Джейн разбра по лицето ѝ, че се готвеше да употреби най-силния си коз!

Сутринта мина сравнително спокойно. Доктор Том бе тръгнал да обиколи болните си още в зори, а госпожа Андерсън се събуди много късно. След като се разходи из градината, сякаш нищо необикновено не се бе случвало, Брент слезе в селото, за да се запаси с цигари. В замяна на това Джейн се чувствуваше като върху разгорени въглища.

Следобед по времето около чая се явиха първите признаци, предшествуващи бурята: през прозореца на салона Джейн зърна автомобила на баща си, който спря пред входа. Доктор Том не се спря в хола; без да губи време да свали палтото си, той влезе право в салона, затвори вратата и се облегна на нея, като спря намръщения си поглед върху дъщеря си.

— Джейн — запита той с треперещ от възмущение глас, — какво е станало? Тази сутрин, когато отивах да посетя един болен в Дарси, срещнах Едуард... Той ми съобщи, че вашият годаж...

— Това е самата истина, татко. Бях принудена да го разваля: открих, че не го обичам... Поради тази причина ми беше невъзможно...

Джейн се стараеше да сдържи сълзите си, но не можеше да прикрие мъката си.

Въпреки това докторът, който обикновено биваше така кротък и състрадателен, не изглеждаше ни най-малко затрогнат. Без да я гледа, той я прекъсна рязко:

— Значи инициативата изхожда от тебе... Не ти остава друго, освен да му пишеш, за да му се извиниш. Ще кажеш, че не си обмислила думите си! Чува ли?

Джейн подскочи от мястото си и погледна баща си с безкрайна изненада:

— Татко! — се провикна тя. — Не мога да оттегля думите си. Това е невъзможно! Аз не обичам Едуард.

Докторът се приближи до дъщеря си и подхвана с глух глас:

— В името на любовта ти към родителите ти, заклевам те, мое дете, да поправиш злото, което си извършила! Рядко съм си служил с бащиния си авторитет, но този път изисквам да се съобразиш...

Докторът почувствува, че му липсваха сили, за да продължи. Той прокара объркан ръка по челото си и се отдалечи. Джейн постави

своята ръка върху рамото му, за да го задържи и каза:

— Татко, татко! Какво има? Защо придавате такова голямо значение на това скарване? Вие не може да желаете да се омъжа за човек, когото не обичам! Ако настоявате повече за това, то вие няма да бъдете вие! Не мога да си обясня държанието ви!

В същия миг вратата се отвори и Джейн отстъпи живо, за да направи път на майка си и Агата. Госпожа Андерсън подхвана незабавно бурята:

— Том, в течение ли си на новината? — се провикна тя, като разпери отчаяно ръце. — А ти, лошо същество — прибави тя, като се обърна към Джейн, — как си могла да се съгласиш да бъдеш отвлечена от този опасен човек? Това е работа на дявола! Всеки път, когато имам леко подобрение, вие подлагате нервите ми на нови изпитания и ми причинявате жестоки страдания!

Като каза тези думи, госпожа Андерсън се отпусна предпазливо на креслото си.

— Да бъде отвлечена! — повтори доктор Том несъзнателно. — Джейн отвлечена? От кого?

— Татко, ще ти... — започна Джейн.

Агата прекъсна опита ѝ да даде обяснение, като му подаде едно късче хартия, изписано с молив.

— Ето какво намерих в стаята на Джейн — прошепна тя на ухото на доктора.

Джейн извика глухо, като позна писъмцето, което вечерта бе написала за родителите си. В залисията не бе се сетила сутринта да го скъса. Работите се усложняваха още повече: тя си припомни смътно, че бе пропуснала да спомене името на Едуард. При тези обстоятелства Агата си въобразяваше навярно, че героят на това романтично бягство е бил Брент! Как да докаже противното! Каква ужасна фаталност!

— Татко, аз бих могла лесно да ви обясня...

Но докторът я прекъсна с едно гневно движение и зачете писмото.

— Този човек е истински циклон? — промълви госпожа Андерсън. — Той няма никакво уважение дори към едно нещастно създание като мене! Бедният Едуард трябва да е напуснал къщата разярен!

Гласът на доктор Том заглуши оплакванията на жена му:

— Джейн — запита той, — с кого си напуснала дома ни?

— Не е ли съвсем ясно? — намеси се Агата. — Доктор Андерсън, мой дълг е да ви разкажа всичко. Скъпият Едуард има право да очаква от вас да разучите положението.

— Всичко е ясно! — прекъсна я госпожа Андерсън. — Джейн, аз съм поразена — прибави тя, като се извърна към дъщеря си. — Да се съгласиш да те отвлекат!

— Но, мамо... — подхвана Джейн с умолителен глас. — Уверявам ви, че инициативата не изхождаше от мене, аз се подчиних на желанието на...

В това време Агата излагаше на доктора обвиненията си срещу Джейн.

— Отгоре на всичко, докторе, госпожица Принг ги изненадала тази сутрин на острова, заспали прегърнати!

— Джейн — се провикна докторът, — ти не можеш да отречеш истината.

Джейн започна да кърши ръце от отчаяние и продължи да протестира живо.

— Вие се заблуждавате! — заяви тя почти разплакана.

Агата тържествуваше.

— В такъв случай, как ще обясните присъствието си на острова в този ранен час и интимността ви с Брент?

— Повтарям ви, че бях с Едуард! — извика Джейн напълно смутена.

Агата побърза да отвърне с насмешка на това твърдение:

— Едуард е бил с вас на острова? О, как можете да лъжете така нагло?

— Не, не на острова — поправи се Джейн. — На яхтата. Позволете ми да ви обясня...

— Отдавна щяхте да го направите, ако можехте да отречете фактите, които говорят против вас.

Отчаяна, Джейн тропна с крак и повтори със сълзи на очи:

— Избягах с Едуард, ви казвам!

Това изявление изпълни всички с изненада. Агата възкликна възмутено. На свой ред госпожа Андерсън изхленчи едва доловимо:

— Въпреки че минавам за високо интелигентна, признавам, че не разбирам нищо от тази работа. Благодарна ще съм на този, който ми я

разясни!

Без да обръща внимание нито на майка си, нито на Агата, Джейн се обърна към доктора, сякаш той беше единственото лице, чието мнение я интересуваше. Тя остана като поразена, когато в очите му я изненада изражение, което показваше, че той не вярваше на думите ѝ. Нещастното момиче се опита отново да го убеди.

— Това е самата истина, татко! Повярвай ми! — заяви тя, хълцайки като дете.

Докторът я изгледа проникателно и след това каза:

— Сега твърдиш, че си избягала с Едуард, а преди малко ми каза, че си развалила годежа, си... Не си го обичала толкова, че да се омъжиш за него!

По общо мнение думите ѝ не бяха убедителни. Може би бяха верни, но невероятни! Тя усети, че нямаше да успее да накара околните да ги разберат.

Агата не закъсня да направи нова забележка:

— Във всеки случай, в писмото ви не става дума за Едуард — каза тя.

Госпожа Андерсън побърза да я подкрепи.

— Какъв смисъл е имало за Едуард да прибегва към такава авантюра? Всички бяхме съгласни с близката ви венчавка.

— Така е... Но Едуард настоя да го последвам още снощи... Аз отстъпих и се съгласих.

— Не продължавай да поддържаш едно невероятно твърдение — заяви доктор Том със суров глас, като погледна студено дъщеря си.

— Може би твърденията ми изглеждат противоречиви, но аз зная, че те са верни. О, повярвайте ми, татко, умолявам ви!

В същия миг вратата на салона се отвори широко... Всички се извърнаха: Брент бе застанал на прага. Той бе чул последните думи на Джейн. Очите му минаваха последователно върху присъстващите, сякаш искаше да разбере причината за спречкването.

Когато го видя, Джейн се поколеба за миг, но отчаяна, че не можеше да убеди родителите си, изтича към него и почти се хвърли в ръцете му. На Брент не оставаше друго, освен да я притисне към себе си.

— Е, Джейн — запита той, — какво става?

— Вие ми обещахте да ме защитите... Сега е моментът да се намесите... Аз изнемогвам — промълви тя, като се притисна още по-силно към него.

— Сами можете да се уверите — изсъска Агата — в истинността на моите сведения. Джейн ги потвърждава о държанието си.

С няколко откъслечни думи Джейн осведоми Брент за положението и прибави:

— Разкажете сега на татко как стана всичко.

Брент отстрани внимателно Джейн, пристъпи напред и започна да описва подробно случилото се. Едва бе свършил и Агата се провикна:

— Фактите са верни — заяви тя с насмешка, — но вие преобръщате ролите: вие сте отвлекли Джейн, а Едуард като истински кавалер се е притекъл на помощ на годеницата си!

Брент се вгледа в Агата, сякаш искаше да я измери от главата до краката, след това се обърна към доктор Том и заяви:

— Казах ви самата истина, господине!

Докато Брент говореше, Джейн наблюдаваше внимателно баща си и ѝ се стори, че той си налагаше някак си да не приеме разказа на Брент, чиято истинност изглеждаше очевидна. В очите на доктора тя видя едно изражение, което я озадачи: сякаш той разсъждаваше, пресмяташе и премерваше положението... Когато се реши най-после да проговори, гласът му прозвуча някак чуждо, а думите му бяха лишени от обичайната си прямота.

— Твърде късно е вече, Брент, да се опитвате да спасите името на Джейн. Злото е станало: щом като Прудънс Принг е била свидетелка на скандала, нищо на света не ще ѝ попречи да го разпространи из цялата околност!

Брент изгледа доктора, сякаш за да отгатне мисълта му... Изглежда, че той остана изненадан, понеже се намръщи...

— Повикайте Джил по телефона — предложи той неочаквано. — Може би ще повярват на него?

Госпожа Андерсън подскочи от мястото си и се възпротиви с изгаснал глас:

— Какъв дързък тон, каква рязкост! Нервите ми няма да издържат.

Без да каже нито дума повече, доктор Андерсън се отправи към хола, където се намираше телефонът.

В стаята се възцари гробно мълчание. През отворената врата присъстващите следяха със затаен дъх всяко движение на доктора; той вдигна слушалката, поиска номера на бюрото на Едуард и зачака.

— Тук е доктор Андерсън. Едуард? Вие ли сте — каза той веднага щом получи връзка. — А, вие ли сте, господин Джил — поправи се той. — Бих искал да кажа две думи на сина ви...

Докато гласът от другата страна на жицата даваше своя отговор, присъстващите бяха впили очи в устните на доктора. Той започна да говори на свой ред и каза:

— Да, благодаря.

След това се върна в салона и заяви, като натъртваше думите си:

— Едуард е напуснал Лондон. Заминал е по работа.

— Той се изплъзва в критичния момент — избухна Брент.

Доктор Том не обърна внимание на думите му и се задоволи да каже, без да вдигне очи:

— Брент, бих искал да поприказвам с вас в кабинета си.

ГЛАВА VI

Джейн изгаряше от желание да узнае какво говореха баща ѝ и Брент. Търпението ѝ бе подложено на тежко изпитание, защото вече бе минал повече от половин час, откакто бе започнал този тайнствен разговор, а вратата на кабината беше все още затворена.

Това очакване стана още по-тежко, когато госпожа Андерсън получи една доста силна нервна криза. Агата побърза да ѝ предложи услугите си, но същевременно не пропускаше да прави намеци, отправени срещу Джейн. Окуражена от съчувствието на Агата, госпожа Андерсън стенеше жално, което изпълваше Джейн с отчаяние. А при това нито майка ѝ, нито Агата, нито баща ѝ, нито дори Брент бяха пряко засегнати. Единствено тя понасяше последствията от тази трагична нощ, а госпожа Андерсън си придаваше сега вид на жертва!

Малко след това прислужницата въведе в салона Хюг Белман и сестра му Люси, които идваха да искат сведения за яхтата. Белман разказа, че според много упорити слухове неговата моторница била изхвърлена на брега в околността на Крикси и била сериозно повредена. От друга страна му било съобщено, че лодката му се разбила в скалите на остров Принг. Сестра му прибави, че по този повод им разказали невероятни романтични истории.

В желанието си да им услужи, Агата побърза да намекне, че може би скъпата Джейн е в състояние да хвърли малко светлина върху тези нощни приключения.

Джейн не знаеше какво да каже, какво да предприеме, но за нейно щастие госпожа Андерсън заяви енергично, че и най-малкият намек за събитията от предишната вечер или за яхтата би я смазал. Тя каза, че имала нужда от пълна почивка в тъмна стая. Джейн се надяваше, че продължавайки да играе ролята си, Агата щеше да предложи да я придружи до стаята ѝ, но сестрата на Едуард се направи, че не е чула последните думи на болната. Джейн бе принудена да излезе от салона заедно с майка си. Тя не се съмняваше,

че Агата нямаше да пропусне да се възползува от отсъствието ѝ, за да направи някои излагащи я намеци.

Когато настани майка си, Джейн слезе не без страх в салона. Тя стигна в хола точно в момента, в който Брент излизаше от кабинета на баща ѝ... Челото му беше намръщено, очите му искряха, устните му бяха сърдито свити. По всичко личеше, че той беше силно раздразнен. Когато го зърна, Джейн възкликна изненадано и същевременно облекчено. След това се отправи бързо към него и каза тихо:

— Снощната история е пробудила любопитството на всички. Хюг Белман и сестра му са тук. Те ме отрупват с въпроси във връзка с яхтата. Не зная какво да отговоря... Елате ми на помощ, моля ви се!

Брент сграбчи двете ѝ ръце и с едно неочаквано движение я привлече към себе си така рязко, че Джейн почти престана да диша.

— Какво ще кажете — изсъска той, — ако, за да запустим устата на сплетниците, им известим годежа си?

Това почтено предложение бе придружено от една жлъчна усмивка, която сякаш го опровергаваше.

— О!... О!... — възкликна тя поразена. — Но ние не можем да съобщим за един несъществуващ годеж... Искам да кажа, че това няма да бъде вярно... Не, това е невъзможно.

Брент започна да се смее, но смехът му звучеше фалшиво.

— Баща ви е на съвсем друго мнение — заяви той. В същото време лицето му се сгърчи, като си припомни току-що проведения разговор.

— Какво казвате — татко бил на по-друго мнение от това, което току-що изразих? А само преди един час той настояваше да се извиня на Едуард... Караше ме да се помиря с него! Той не може да желае да се сгодя... за вас!

— Мога да ви уверя, че баща ви ми разреши официално да опитам щастието си! — заяви той някак натъртено и подигравателно.

Джейн го изгледа явно изненадана.

— Не разбирам абсолютно нищо от цялата тази работа! — заключи тя.

— До днес и аз самият не подозирах това, което се е готвело! — допълни той намръщено. — Въпреки това не трябваше да се изненадвам, когато снощи ви казах, че нямам намерение да се оженя за вас, не ми ли отговорихте вие: „Ще видим!“.

Той се засмя, сякаш се подиграваше със собствената си наивност.

— Аз си послужих само с вашата тактика!

— И не сте придавали никакъв скрит смисъл на отговора си?

— Никакъв!

Брент изгледа изпитателно девойката, сякаш искаше да проникне в мислите ѝ.

След известно време, през което явно у него ставаше някаква вътрешна борба, той подхвърли:

— Аз съм богат, знаете ли?

— Каква връзка може да има между вашето богатство и невероятната промяна в мнението на баща ми? Пуснете ме, моля ви... Някой може да ни види!

Брент не обърна никакво внимание на протестите на Джейн и продължи да я гледа внимателно и мълчаливо.

В същото време той си припомняше различни думи от разговора си с доктор Том, който му бе оставил едно много мъчително впечатление. Той не можеше да повярва на ушите си, когато докторът му заяви, че считал женитбата за единственото почтено разрешение на грозното приключение, в което увлякъл Джейн предишната нощ. Напразно се бе опитвал да го убеди, като обясняваше, че отговорността за бягството на младото момиче беше изключително у Едуард Джил, че неговата роля е била напълно безкористна и, че нещастиято с лодката се дължеше на лоша случайност.

Въпреки многократните му уверения, че по време на усамотението им на острова, докато чакаха отлива, не се бе случило нищо, което би опетнило невинността и доброто име на Джейн, докторът упорствуваше в своето непримиримо схващане. Прекараната на острова нощ не може да се отрече и нищо не би било в състояние да попречи на опетняването на дъщеря му. Всички щяха да обвинят Джейн, че е развалила годеща си с Едуард заради Брент. Вече беше късно да се прибегне до свидетелстването на Едуард Джил, който, жестоко обиден и разочарован, бе напуснал Англия. Докторът не допускаше, че имайки предвид обстоятелствата един почтен човек би отказал да даде налагащото се удовлетворение.

Колкото повече продължаваше разговорът, повече се изненадваше Брент. В държанието на доктора той чувствуваше нещо неестествено, престорено.

Целият така добре изпълнен план, благодарение на който той попадеше в клопка, говореше за предварително и предумишлено подготвяне. Сега всичко му ставаше ясно: без съмнение Едуард Джил беше една блестяща партия за Джейн, но самият той го превъзхождаше далече! Кой би помислил, че известният доктор Андерсън, който от пръв поглед изглеждаше олицетворение на почтеността, би бил в състояние да проведе с такава ловкост един толкова гнусен план! Джейн от своя страна, с детинския си поглед, с дребните си черти, с луничките си, се различаваше напълно от типа на фаталната жена... Въпреки това, с какво съвършенство бе изиграла тя сцената, когато се преструваше на изплашена при мисълта за неизбежния скандал! Откровено казано, раздражението на Брент, че бе измамен, произхождаше отчасти и от непоследователността на собственото му държание: не беше ли самият той направил всичко възможно, за да застави Джейн да му обърне внимание? Кой беше виновен за сцената в алеята с тополите? Дяволчето, настанило се на рамото му, му бе прошепнало на ухото един подъл съвет, един ненавременен съвет! Той си признаваше, че бе отишъл твърде далече във флирта си, без да подозира към каква пропаст го водеше това! Да се ожени за Джейн! Тази мисъл беше толкова далече от него, колкото и мисълта за женитбата изобщо. Освен това Джейн беше далече от женския идеал такъв, какъвто си го представяше. Все пак той бе принуден да признае, че още от първия миг, когато се бяха срещнали на пътя, когато едва не я бе смазал с колата си, младото момиче се бе държало много хладно с него... Да, защо тогава той си бе позволил да премине границите на обикновения, невинен флирт?

Това поведение, той си го признаваше честно, беше непростимо за един мъж... Какъв бе резултатът от всичко това: девойката и баща ѝ, в съгласие навярно с майката, го бяха хванали в клопката си и той не виждаше никакво средство да се изплъзне! Сега обаче играта им му беше известна и той щеше да знае вече колко може да се вярва на Джейн, когато повдигнеш към него очите си с детински наивното им изражение.

В същия миг погледите на двамата млади се срещнаха и странният чар упражни отново силата си! Той бе принуден да признае, че за него Джейн оставаше тайнствена като сфинкс: дали тя беше съучастница или не? Брент не се съмняваше в това, когато излизаше от

кабинета на доктора, но сега, докато погледът му се вливаше в сините очи, тази му увереност започна да се разколебава малко по малко.

Той забрави за миг, че я бе обвинил в измама, за да го улови в мрежите си, а си спомни само, че предишната вечер в алеята с тополите тя се бе отпуснала без съпротива в неговите обятия, за да получи с треперещи устни целувката, която той ѝ даде, че миг след това бе предизвикала у него едно прекрасно и неизпитвано чувство, като му я върна с детинска наивност! Същевременно той изпита известно угризение, че бе предизвикал това неволно движение у нея.

Все пак дълбоко в него раздражението му против цялото семейство, против Джейн и най-вече против собствената му лудост се пробуди отново... След като размишлява няколко мига, той заяви без всякакви предисловия:

— Аз искам да се оженя за вас!?

Ако се съдеше по тона му, той би могъл да каже по същия начин и: „Ще ви отсека главата!“.

— Не мога да повярвам — отвърна тя с почти неуловим глас.

— Досега не съм срещал момиче, което не би се възползувало от подобно предложение!

Джейн повдигна към него големите си светли очи, в които се бе изписала почуда, но същевременно и съмнение, което хвърляше лек воал върху любовния ѝ пламък...

Като впи поглед в тези очи, Брент откри, въпреки детинското им изражение, трепетите на едно сърце на жена. Това откритие обещаващо едно светло бъдеще, но все пак не успя да прогони първото му впечатление: „Невинност или изтънчена престореност?“ — си помисли той.

— Вие не ми напомняте с нищо начина, по който Едуард направи предложението си — каза тя.

— Как постъпи Едуард?

— Той се облегна на камината и с подобрени изрази изказа любовта, уважението и възхищението, което съм му вдъхнала.

— Представям си го! Но аз не съм в състояние да му подражавам — забеляза той с жлъчна усмивка.

— Положението е съвсем друго. Вие не искахте да се ожените за мене. Снощи го заявихте сам — настоя тя.

— Все пак днес за втори път ви правя предложение — възрази той.

Джейн се облегна на ръката му и го погледна.

— Сериозно ли говорите? Чистосърдечно? — прошепна тя плахо.

Брент съобрази, че му се отдаваше възможност да се изплъзне от примката: той бе принуден да обещае на доктор Том, че ще направи предложение на Джейн, но ако тя му откажеше, той щеше да бъде освободен от обещанието си! Достатъчно беше да отговори отрицателно на промълвения с треперещи устни въпрос... Но за негова голяма изненада той наруши мъчителното мълчание и каза с глух глас:

— Да... Чистосърдечно!

— О, колко съм щастлива, така щастлива — се провикна Джейн, чието лице се преобрази и блесна като априлско слънце след пороен дъжд.

Този път Брент бе принуден да признае, че вече не можеше да става въпрос за изплъзване... Въпреки това пулсът му биеше ускорено, както пред някаква победа!

— Е, добре — подхвана той, като разтърси ръцете на Джейн с младежка жар. — Ако сте щастлива, смейте се!

— Твърде щастлива съм, за да се смея — отвърна тя. — Сърцето ми обаче прелива от радост!

Брент я повдигна на ръце и я целуна...

Стори му се, че се намира както предишната вечер в градината и че чува шумоленето на тополите; той се радваше на чара, на кротостта, на доверието, с което се осланяше на него това младо създание... Когато лицето на Джейн се намери на височината на неговото, девойката обгърна врата му и прошепна:

— Позволявам ви да ме наричате Джейн... С какъвто и тон да ми говорите, ще ви слушам с удоволствие... Ще ви позволявам да ме целувате, когато пожелаете! А как да ви наричам аз, моля?

Брент, който галеше хубавите й кестеняви коси, отвърна със смях.

— В семейството ми ме наричат „Кит“! Имате ли нещо против? — запита той поверително.

— Напротив! Струва ми се дори, че вече имам навик да изричам това име!... О! Кит, обичам ви — промълви тя с неизказана радост.

— Как да съгласувам днешната ви жар с вчерашната ви неприязън към мене: вие бяхте убедена, че не заслужавам дори въжето, с което бих се обесил!

— Вече не съм така сигурна — призна тя весело.

— А аз не се съмнявам ни най-малко.

— Въпреки това вие ще можете да заслужите доверието на всички!

— Не си правя подобни илюзии! Не можете да ме упрекнете обаче, че не съм ви предупредил?

Внезапно Брент я отблъсна рязко и тонът му се промени. Той се разгневи отново, като си припомни, че може би бе измамен от престолената наивност на младото момиче. Въпреки това не му оставаше друго, освен да изпълни клаузите на договора, който бе принуден да приеме.

— Хайде — каза той, — опитайте силата на новото ни оръжие срещу неприятелите ни.

Победата беше пълна!?

Агата съвсем не очакваше подобно разрешение: тя съобрази с мъка, че бе допринесла за него с необмисленото си държание.

Братът и сестрата Белман погледнаха на съобщението със съвсем други очи: Люси изпадна във възторг от романтичната история, чийто герой беше Брент. В замяна на това обаянието на Едуард изчезна като по чудо и бе заместено от чувство на съжаление към този жалък мъж, който не бе могъл да се противопостави на похитителя на годеницата му.

Хюг Белман от своя страна бе спечелен веднага от щедростта на Брент, който обеща да се погрижи за всички необходими поправки на моторницата и да замести счупената лодка с друга, от най-последен модел.

Госпожа Андерсън посрещна съобщението на Джейн с учудващо философско безразличие. Силите ѝ се възвърнаха и тя седна в леглото си като поиска лека закуска. Тя започна да пресмята незабавно добрите страни на тази промяна! Болната си представи веднага как седи в салона си и съобщава на приятелките си за близката женитба на Джейн с Брент: „Скъпият Кристоф, годеникът на дъщеря ми, е собственик на

прочутата фабрика «Брент»... О, да, той е наследил голямо състояние от баща си! Не зная точно на колко възлиза, но споменаха, че имал доход над двадесетина хиляди лири стерлинги“. Без съмнение ефектът щеше да бъде потресаващ и майките щяха да скрият с мъка завистта си!... Уви, добрите маниери, вниманието и всичко това, което според малко старомодната госпожа Андерсън беше основата за едно приятно съществуване и за щастие в брака, този път щяха да липсват. Разбира се, госпожа Андерсън не беше ни най-малко разтревожена от това! Тя не можеше да си обясни как Джейн бе успяла да осъществи щастливото заместване. Защото най-после, макар че имаше прекрасен характер, собствената ѝ майка трябваше да признае, че дъщерята не можеше да бъде считана за красавица... А как можаха да се прикрият ужасните лунички, които загрозяваха лицето ѝ? „Животът е изтъкан от противоречия“ — заключи госпожа Андерсън тържествено и се излегна отново.

Джейн бе приятно изненадана, че майка ѝ беше в такова добро душевно разположение.

В замяна на това новината за годежа на дъщеря му произведе съвсем друг ефект у доктор Том... Той бе седнал пред бюрото си и повдигна блуждаещи очи към Джейн, която бе застанала пред него. Той повтори с глух глас:

— Сгодила си се за Брент.

— Да, скъпи татко — отвърна тя почти шепнешком, — сгодих се за Брент и съм безкрайно щастлива!

Доктор Андерсън се изправи с един скок, привлече дъщеря си към себе си и промълви развълнувано:

— Щастлива, казваш? Сгодена за Брент и щастлива?

— Безкрайно — повтори тя.

Неочаквано докторът се отпусна в креслото си, сякаш коленете му се бяха подкосили, след това закри лицето си с ръце и започна да ридае като дете.

Джейн бе ужасена: тя не бе виждала никога да плаче мъж, а най-малко от всичко можеше да си представи, че баща ѝ, обикновено така силен и енергичен, би бил в състояние да плаче! Тя го гледа разтревожено няколко мига, след това заобиколи бюрото му, наведе се над него, привлече посивялата му глава към гърдите си и зашепна успокояващи слова.

— Скъпи татко, какво има? Ти ме измъчваш!

Отговорът му прозвуча с несигурен глас:

— Нищо, Джейн, нищо! Благодаря на бога, че ме обсипа с повече милост, отколкото заслужавах! Голямата радост ни прави по някой път прилични на децата.

Джейн реши, че би могла да си обясни причините за вълнението на баща си: страхувайки се за доброто име и за щастието на дъщеря си, той си бе позволил да си послужи с авторитета си, за да заглуши още в самия зародиш заплашващия я скандал. Джейн покри с целувки лицето на баща си и му разказа с откъслечни изрази своя чуден любовен роман. Тази непринудена изповед премахна всяко съмнение у доктора, а Джейн от своя страна бе убедена, когато го напусна, че той споделяше нейното пълно щастие.

В действителност Джейн нямаше да бъде така спокойна, ако можеше да прочете двете писма, които баща ѝ написа веднага след нейното излизане.

Първото беше адресирано до местния вестник; то съдържаше текста на годишното обявление и завършваше с настоятелна молба да бъде поместено незабавно. Второто беше предназначено за някаква съвсем непозната на семейството личност и имаше следното съдържание:

„Не се съмнявам, не ще вземете под внимание тук приложеното обявление, което ще се появи утре в местния вестник. За бога, заклевам ви да ми дадете още една отсрочка, която ще ми позволи да удовлетвори искането ви.“

Да, това беше истина: след като бе сгодена веднъж и след като бе се освободила от дадената дума, Джейн се бе сгодила отново. Какво невероятно приключение за една такава незначителна наглед личност като нея! Нещо повече, сега тя беше наистина влюбена... Дотолкова влюбена, че ѝ се струваше, че не стъпва по земята! Джейн имаше чувството, че съществуването ѝ без Брент не би било възможно вече.

Все пак на няколко пъти тя бе поразена от отсъствието на всякаква сърдечност в отношенията на баща ѝ и Брент. Брент особено

се държеше въздържано, почти враждебно.

Някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше тогава, че не всичко беше в ред и смътна тревога помрачаваше радостната атмосфера, сред която живееше.

Девојката обаче отказваше да слуша този глас и отстраняваше облаците, които помрачаваха светлите ѝ хоризонти.

Тя обичаше и беше обичана; нищо друго не я интересуваше. Понякога обноските на Кит бяха странни, но тя не се оплакваше. Нима можеше да очаква, че Кит ще се придържа към типа на идеалния влюбен от рода на Едуард? Разбира се, че не... Тя приемаше безропотно несправедливите му и малко жлъчни забележки; например, когато стана дума за избора на мястото, където щяха да прекарат медения си месец, той бе казал:

— Предполагам, че ще искате да ви заведе в някой известен и скъп курорт?

Но когато тя повдигна към него очите си, в които се отразяваше душата ѝ и прошепна: „Не! Безразлично ми е къде съм, щом съм с вас!“, Брент я взе в обятията си и покри лицето ѝ с целувки.

След като изминаха няколко дни споменът за Едуард дотолкова изчезна от ума на Джейн, че тя започна да се съмнява дори, че той бе съществувал някога. Младото момиче се питаше как е могла да понася да бъде целувана от него. Тъй като не слушаше да се говори за Джил, споменът за него се изличи напълно от ума ѝ. Агата си бе заминала още същия ден, в който бе принудена да признае, че бе изгубила играта, поне за момента. Щастието на Джейн беше така пълно и безоблачно, че то ѝ вдъхваше вяра в живота. Когато се погледнеше в огледалото, тя благодареше на небето, че беше млада и с доста приятно лице точно тогава, когато любовта идваше към нея.

През краткотрайния им годеж Брент беше почти непрекъснато в Лондон, като идваше в Силвърхук само за да остане от събота вечер до понеделник сутринта. В замяна на това Джейн му пишеше дълги писма или по някой път кратки бележки, когато не смееше да повери на книгата чувствата, които бушуваха дълбоко в сърцето ѝ. Брент от своя страна влизаше във връзка с годеницата си само с телеграми, било, че не обичаше да пише, било, че поради работата си нямаше свободно време. Телеграмите, които идваха сутрин имаха следния текст:

„Добро утро, Джейн!

Кит“

Когато раздавачът звънеше вечер, Джейн четеше:

„Лека нощ, Джейн!“

Поради тази им краткост, Джейн ги ценеше както се ценят благородните и редки метали. Тя ги носеше със себе си и всяка вечер ги слагаше под възглавницата си. Ако понякога през ума ѝ минаваше мисълта, че един наистина влюбен мъж би намерил време да изпраца на годеницата си по-пламенни писма, тя я прогонваше почти незабавно. Младото момиче отбягваше систематично всеки въпрос, който би породил у нея някакво мъчително съмнение. Тя бе решила твърдо да приеме, да защитава и да запази чудното щастие, което дължеше на Брент.

Венчавката се извърши в съвсем близък кръг: няколко привилегирани приятели се присъединиха към роднините, които присъствуваха на церемонията в скромната черква на Силвърхук. По време на обяда госпожа Андерсън прояви затрогващо вълнение. След като се сбогуваха с всички, младоженците се качиха в колата на Брент, която за случая бе украсена с новите инициали на Джейн. Куфарите, които бяха поставени отзад в багажника, носеха надписи, които показваха целта на пътуването им: Шотландия. Върху светлата и весела картина имаше все пак една сянка: от сутринта в държанието на Брент имаше нещо неестествено, принудено. Той се сбогува с родителите на жена си набързо, без никаква сърдечност. Джейн се хвърли последователно в обятията на майка си и баща си и веднага след това с обляно в сълзи лице се присъедини към Брент, който я чакаше, седнал зад кормилото.

Тя се отпусна на меката седалка до съпруга си и промълви, хълцайки:

— Аз ще им липсвам ужасно!

— Те няма да закъснеят да се утешат, благодарение на възможните облаги — възрази той.

Скритият смисъл на тези думи и начинът, по който бяха казани, събудиха тревожни предчувствия, които помрачиха заляното от радост сърце на Джейн: „Има нещо, което куца!“ — нашепваха далечни гласове.

Напразни предупреждения! Джейн си запушваше ушите, твърдо решила да не ги чува!

Брент запали мотора и няколко минути по-късно колата спря пред гарата.

Пътят между Лондон и Единбург беше за Джейн истинско вълшебство: седнала срещу съпруга си в специално запазеното купе, тя разсъждаваше върху необикновената промяна, която бе станала в живота ѝ; в течение на двадесет години тя бе вкусвала съобразно възрастта и времето най-разнообразни удоволствия, бе се наслаждавала жадно на най-различни развлечения.

Внезапно, без каквато и да е подготовка, всичките ѝ мисли и грижи се съсредоточаваха в една личност, от която единствено щеше да зависи щастието ѝ в бъдеще! Тя беше почти убедена, че между нея и Брент щеше да има идеално разбирателство. Все пак едно неприятно безпокойство я измъчваше понякога, когато от време на време забелязваше горчивата гънка, която свиваше устата на Брент. В такива мигове тя му отправяше умолителния си поглед и успяваше да заличи тази недоволна гънка и да я замести с усмивка. Когато Брент изглеждаше погълнат от мислите си, Джейн следеше с удоволствие отблясъците на слънчевите лъчи, които през прозореца си играеха по черните коси на Брент, като правеха да изпъкват правилните му черти, смекчени от загорялата му кожа.

Внезапно младият мъж се извърна към нея и я погледна остро.

— Възможно ли е това? — каза той полугласно. — Разсейте съмнението ми, Джейн... Възможно ли е да сме венчани! — допълни той.

Джейн се засмя тихо, като придаде на думите му съвсем друг смисъл.

— Аз съм също така учудена! — отвърна тя, като спря върху него блесналите си от вълнение очи.

Брент се запита дали това погрешно тълкуване на думите му беше искрено. Той продължи, като искаше да се опита да открие истината по околен път:

— Поверете ми причините, които ви накараха да искате да се омъжите за мене?

— По-скоро аз трябваше да ви задам този въпрос — възрази тя.

Той би искал да отговори: „Аз попаднах в примката, която ми поставихте“. Но си наложи да не изрази тази си мисъл. Щом като очите му срещнаха очите на Джейн, подозренията и озлоблението му сякаш се разтопиха под пламенния поглед на младата жена! От тези очи, чийто цвят и големина нямаха нищо забележително, се излъчваше една безкрайна кротост, чийто чар завладяваше всички.

След като размисли, Брент трябваше да се съгласи, че подбудите за съучастничеството на Джейн не му бяха съвсем ясни; тя не се бе осведомила никога за състоянието му и не бе проявила никаква заинтересованост. „Навярно, се мъчеше да се убеди той, тя чака подходящия момент; засега и е достатъчно, че ме е пипнала в мрежите си“. Брент извърна очи и заключи: „Както и да е, сега сме съпруг и съпруга“.

В Единбург пристигнаха към десет часа и отидоха веднага в хотела, в който бе запазен един малък апартамент. Брент се бе затворил в досадно мълчание, а лицето му бе добило почти сурово изражение. Поради тази причина Джейн се чувствуваше смутена и преглъщаше с мъка сълзите си.

Щом влязоха в апартамента си, Брент се отправи безмълвно към едната тоалетна. Останала сама в стаята си с куфарите и чантите, Джейн се почувствува почти нещастна. Тя направи усилие да извади някои от личните си вещи, мина на свой ред в другата баня, смени пътния си костюм и отиде в салона, където гореше буен огън. Вечерята им бе сервирана на една малка масичка. Брент бе седнал в едно кресло, а изражението на лицето му беше още по-мрачно. Те седнаха мълчаливи край масата, но Джейн не можеше да преглътне нито една хапка, а само режеше на малки парченца сложеното в чинията ѝ месо.

Атмосферата около нея ставаше все по-враждебна.

Внезапно Брент се изправи, сякаш се пробуждаше от сън, стана, заобиколи масата и се приближи до Джейн. Тя извика като подплашена птичка, отмести стола си и стана на свой ред, като захвърли салфетката

си. Така се почувствува облекчена, че нямаше да бъде принудена да се преструва повече, че яде.

Брент я изгледа и каза с глух глас:

— Очите ви са така кротки. Дали те отразяват напълно мислите ви?

Изведнъж светът се преобрази за Джейн. Сърцето ѝ заби тържествуващо.

— Значи те ви се виждат кротки? Не е ли достатъчно това? — попита тя едва чуто.

Той хвана ръцете ѝ и я привлече към себе си.

— Аз искам да се освежа от извора на вашите чувства!

— Какво ви пречи? О! Кит! Какво изпитание! Помислих, че не ме обичате вече!

Той я притисна към себе си: нежното, пламенно и същевременно плахо, почти детинско изражение на очите на жена му, го караше да изгубва ума си.

— Вече е много късно, за да се върна назад, Джейн!

— Искате да кажете: когато човек е женен?

— Да... И аз не зная дали мислите ви са в съгласие с очите ви. От друга страна и вие не сте сигурна дали аз имам добър нрав.

— Не ме интересува дали сте добър или лош? — възрази тя дръзко.

— Трябва ли и аз от моя страна да се задоволя с това, което виждам?

— Да не се грижим за нищо, Кит! — промълви тя, като притисна лицето си към неговото.

— Да се насладим на настоящия миг ли?

Тя кимна с глава.

— Запечатайте в ума си, Джейн, че вие ми дадохте пълна свобода на действие!

— Защо?

— В случай, че нашето приключение свърши зле.

— Между вас и мене, Кит, това е невъзможно!

— Опитът ме е научил, че такива недоразумения се случват... Е, добре! Да не мислим повече!

Брент остави временно настрана подозренията си и отстъпи пред младежкия чар на Джейн. Без съмнение той не беше страстно влюбен,

но можеше ли да се устои на едно така привлекателно предложение на съдбата, дори ако Джейн го бе увлякла в примка със съучастничеството на криещите се под добродушния си вид родители! В края на краищата, ако той бе задминал малко позволените граници на флирта в алеята с тополите, не беше ли го окуражила за това и самата му партньорка? Най-после нима един мъж е длъжен да прави предложение на всяка девойка, която ухажда?

„Да не се грижим за нищо“ — бе казала Джейн. Е, добре! Така да бъде! Нима Джейн ставаше по-малко прелестна, така както се бе сгушила в обятията му, поради това, че бе играла може би някаква роля в ловко прокараната от баща ѝ игра?

Погледите им се срещнаха и скоро от пространството, което разделяше устните им, не остана нито следа...

Меденият месец бе за Джейн верига от редки радости. Брент от своя страна се отдаде изцяло на опиянението от новото си щастие. Те посетиха живописните градчета на Шотландия и дивите ѝ брегове. През този месец на нежно общуване Брент направи много затрогващи го открития: у Джейн той забеляза един чар, лишен от всякаква престореност на чувства и мисли.

Може би подозренията на Брент не бяха изчезнали, но той ги отдалечи от мисълта си и ги остави за времето, когато щяха да се върнат в Лондон: тогава щеше да има възможност да се увери, дали щастieto, което вкусваше, не почиваше на една основа от лъжи.

ГЛАВА VII

Младоженците се завърнаха в Лондон към средата на ноември. Те бяха решили да отворят голямата къща на Бъкингам Скуър, която Брент бе наследил след смъртта на баща си. Когато старият дом и мебелировката му бяха модернизирани, господин и госпожа Брент известиха чрез радиото, че се бяха настанили в дом №5 на Бъкингам Скуър, в югоизточната част на Лондон.

Това съобщение в светската хроника предизвика поток от покани и посещения, които Джейн не очакваше. Тя не знаеше, че Брент имаше такъв широк кръг познати. Тази рязка промяна бе в пълен контраст с тихия живот в Силвърхук и вълшебното усамотение от сватбеното им пътешествие.

Освен това в Лондон Брент беше твърде зает: всяка сутрин от рано той тръгваше за бюрото си в Сити и се връщаше за вечеря. Джейн оставаше сама почти през целия ден.

Кит се бе преобразил, откакто се бяха прибрали в Лондон: вместо жаден да види и да се възхищава турист и вместо пламенен съпруг, той се бе превърнал в погълнат и уморен от работите си мъж.

Джейн се опитваше да се убеждава: в Шотландия те прекарваха медения си месец... На Бъкингам Скуър се уреждаше съпружеският им живот със задълженията и отговорностите си такъв, какъвто щеше да бъде занапред. В Шотландия Кит се радваше на ваканцията си; в Лондон на него тежеше отговорността за управлението на едно огромно предприятие.

При това Джейн забелязваше, че тя от своя страна бе останала същата: сърцето ѝ подскачаше винаги в гърдите, когато чуеше, че Брент се качва по стълбата и се топеше от радост, когато той я погледнеше усмихнат или я вземеше в силните си обятия, за да я целуне.

След като се настаниха в Лондон, Джейн имаше много свободно време. При родителите си тя помагаше редовно на Сюзии в домакинската работа, а сега бе освободена от нея. Многобройната и

добре обучена прислуга се грижеше за всичко и оставяше за домакинята само една декоративна роля. В началото това безделие тежеше на Джейн, струваше ѝ се, че е безполезно същество, но светските задължения не закъсняха да ѝ наложат нови и не по-малко трудни задачи. След като влезе в допир с приятелите на съпруга си, свободното ѝ време се запълни неусетно.

Тя се приспособи бързо към този динамичен начин на живот и след няколко седмици дните започнаха да ѝ се виждат къси и прекалено запълнени.

Между роднините и познатите на Брент мненията за Джейн бяха доста различни.

Най-близката леля на Брент, Поли Доукинс, прекрасна жена, със завидно положение в обществото, одобри напълно избора на Кит. Откровеният характер, естественото държание, прекрасната непринуденост на Джейн я различаваха напълно от съвременните млади момичета, които госпожа Доукинс не можеше да понася. Още при първата им среща тя не скри живата симпатия, която ѝ вдъхна Джейн.

— Наистина ли ме обичате? — запита младоженката, като поруменя от удоволствие.

— Известна съм с това, че казвам всичко, което мисля — отвърна госпожа Доукинс. — Тази вечер говори сърцето ми!

— Щастлива съм да го чуя, защото Кит държи най-много на вашето мнение. Освен това веднага щом ви видях и аз самата пожелах да получа вашето одобрение — прибави тя с въздишка на задоволство.

— Струва ми се, че Кит е счупил всички рекорди за бързо влюбване — забеляза старата жена лукаво.

— Да... Вие вярвате в мълниеносната любов, нали, лельо Поли?

Госпожа Доукинс не можа да не се засмее, като чу трогателния глас, с който Джейн ѝ зададе този въпрос, сякаш щастието ѝ зависеше от отговора.

— Не ми се ще да рискувам, като изкажа едно категорично мнение — каза тя. — Има случаи, при които са се влюбвали от пръв поглед и скоро са се озовавали в пристанището на щастието, но има много примери, при които корабкрушението е следвало почти веднага! Затова човек трябва да е по-въздържан. Не мислете, мое дете, че ще принудите да се изложи една стара и опитна жена като мен...

— О, лельо Поли — прекъсна я Джейн тържествуващо, — виждам по очите ви, че споделяте моята увереност... поне дотолкова, колкото се отнася до Кит и мене?

— Вие преминавате от общите случаи към частните. Склонна съм да възприема тезата ви, ако я ограничите до вас двамата! Ще ви поверя една тайна: така беше и с мене. Моят Ърнест не приличаше на Аполон и все пак аз го обикнах лудо от първия миг, в който го видях, до последния му час! Винаги ще го обичам и надявам се, че ще го намеря отново след смъртта си... Както и да е, аз се считам за привилегирована, че Бог ми дари двадесет и петгодишно идеално щастие. Сигурно вие се учудвате, моя мила, че с такова обикновено лице съм могла да вдъхна една романтична страст!

Джейн се вгледа внимателно в лицето ѝ, с ясно подчертани черти, с открит израз, озарено от умни очи и каза:

— Може би вие не сте били никога „красавица“, но и до днес от вас се излъчва особен чар, който по времето на младостта ви трябва да е бил неудържим.

— Права сте, моя малка, никога не съм била красива, но за Ърнест моето лице беше най-хубавото и това ми стигаше!

— О, лельо Поли, и аз бих била задоволена, ако мога да се радвам двадесет и пет години на щастията си с Кит! И вие го обичате много, нали?

— Заместих майка му от третата му година и повярвайте ми, моя мила, в края на краищата започнах да мисля, че той е мой син! Аз не съм имала никога деца.

— За Кит е било истинско щастие, че е имал вашата обич, когато е останал сирак, но все пак ми се струва, че му се е отразило малко това, че не е познал дом с братя и сестри. Характерът се оформя и смекчава в семейната среда. Може би на това се дължи, че Кит е добил особено резки маниери... По някой път ми се случва да ги почувствувам доста грубо — прибави тя, като се усмихна.

— Да, на Кит му се случва понякога да не успява да се овладява... Аз полагах винаги големи грижи за възпитанието му, за да го направя изискан във всяко отношение, но...

Образът на Едуард изникна изведнъж пред очите на Джейн и тя побърза да заяви:

— Не мога да понасям изисканите и свършени млади мъже...

— Е, добре, моя малка, тогава съдбата се е съобразила с това! — отвърна леля Поли със смях.

Разговорът продължи в същия сърдечен дух. Джейн бе щастлива, че бе спечелила тази леля на Кит, която му беше почти майка, а госпожа Доукинс не преставаше да хвали младата жена. Тя не скри от Брент, че считаше избора му за идеален. След като изброи всички качества, които бе открила у Джейн, тя прибави:

— Сега мога да ти призная, Кит, че много често ми беше мъчно и се страхувах, когато те гледах да се увърташ около Ванити Арджънс.

— Не може да се отрече, че Ванити е интересна! — отвърна Брент спокойно.

— Възможно е, но средствата, които тя употребява, за да се хареса, не са по вкуса ми! — заключи госпожа Доукинс.

От този диалог е лесно да се заключи, че въпросната млада личност не споделяше мнението на госпожа Доукинс за женитбата на Брент. Ванити Арджънс беше една прекрасна млада жена, тънка и стройна, винаги най-изискано облечена. Тя имаше черни и лъскави коси, големи светлокафяви очи, изящни тънки ръце и матовобяла кожа. С една дума, една рядко привлекателна жена. Единственият ѝ недостатък беше, че нямаше пари. Съпругът ѝ бе умрял внезапно и я бе оставил в едно много затруднено положение, от което можеше да се излезе само като се намереше заместник на „бедния Джим“!

Тя бе спряла веднага избора си на Брент. Той притежаваше значително състояние и ѝ харесваше много. Младата жена не губеше време. Тя се вреждаше така, че да среща Брент колкото е възможно по-често, когато беше в Лондон, а по време на многобройните му пътувания по работа се явяваше случайно в местата, където щеше да прекара по-дълго време. Тази тактика бе увенчана с успех и скоро между тях се завързаха приятелски отношения. Неотдавна те бяха направили едно краткотрайно пътешествие из Средиземно море, по време на което бяха имали известни сантиментални разговори, от които госпожа Арджънс очакваше щастливи последствия.

Женитбата на Брент сложи край на усилията ѝ за сближаване: Ванити бе отчаяна, че плановите ѝ бяха осуетени от една глупава и наивна провинциалистка. Все пак тя реши да не се отказва от борбата, преди да опита всичко възможно, за да спечели. Тя промени плановите си: реши да изостави временно главния фронт и да се постарее да

хване в примките си Джейн. Младата жена успя без голяма мъка да стане приятелка, а скоро и близка приятелка с новата госпожа Брент, понеже Джейн вярваше в чувствата на симпатия, които Ванити ѝ засвидетелствуваше... с думи. Щом спечели доверието на Джейн, тя се възползува, за да се вмъкне в къщата. Новата приятелка уреди една седмица светска програма, като се постара да остави колкото е възможно по-малко време за усамотяване на новите съпрузи. Приемите и поканите за театър следваха след вечерите в града със замайваща бързина. След като постигна тази първа победа, Ванити Арджънс се постара да заобиколи Джейн с един кръг от мъже и жени, които имаха голям светски опит и биха могли да я развличат. А в това време тя възнамеряваше да се заеме с Брент, като се надяваше, че по такъв начин щеше да възвърне малко по малко влиянието си над него.

Ванити разчиташе, че някой от новите приятели на Джейн можеше да я увлече и да я накара да прекрачи границите на позволения флирт... Тези ѝ надежди обаче не се сбъднаха. Нито един от заобикалящите Джейн мъже не успя и не можа да накара младата жена да вземе участие в опасните игри на модерното общество. Погледът на Джейн, ясен като у дете, не окуражаваше никого. Усмивката ѝ не пробуждаше никакви надежди. Думите ѝ не съдържаха никакъв скрит смисъл. Ръката ѝ оставаше безжизнена, ако някой я притиснеше.

В края на краищата Ванити трябваше да признае, че беше невъзможно да залови Джейн в слабост. Все пак тя не се признаваше за победена и измисляше все нови и нови планове. Всички пропадаха. Съвсем неочаквано лукавата жена откри, че между Кит и жена му бе изникнало някакво недоразумение.

Една сутрин Джейн засегна пред съпруга си въпроса за парите. Дотогава младата жена се придържаше за разходите си към нарежданията, които Брент ѝ бе дал на другия ден след установяването в Лондон: „Правете поръчките и покупките си у доставчиците, чийто списък ще намерите в книгата ви за разходи: всички сметки ще бъдат представяни в бюрото ми“. В началото тази система вървеше отлично и задоволяваше напълно Джейн: на нея ѝ доставяше радост да купува всичко, каквото поискаше в магазините, в които имаше открита сметка и не желаше нищо повече. След известно време обаче тя забеляза, че тази система ограничаваше инициативите ѝ.

Например новите ѝ приятелки ѝ посочваха някоя рокля или шапка, като уверяваха, че щяла да ѝ стои чудесно и я завеждаха при шивачката или шапкарката, създателка на тези шедьоври... За нещастие, тези къщи почти винаги липсваха в списъка на Джейн! В края на краищата това започна да я дразни. Понеже, поради новия си начин на живот беше принудена да подновява често тоалетите си, нямаше ли да е по-естествено да има възможност да купува от всеки магазин, където откриеше нещо хубаво?

Тя се възползува от първата вечер, в която вечеряха насаме със съпруга си, за да засегне открито този въпрос.

— Кит, трябва да сменя гардероба си. Не можете да си представите колко бързо се развалят дрехите, когато човек излиза всяка вечер като нас... Мога ли да имам един чек?

Като чу желанието ѝ, Брент я изгледа намръщено и отвърна сухо:

— Направете избора си и аз ще платя сметката.

— Но Кит... — започна тя объркана и спря, без да довърши.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам — подхвана той с неприятен тон.

А в себе си мислеше: „Отдавна очаквах това искане!“.

— Мили, какво предполагате? — запита тя живо. — Вие сте бил винаги безкрайно внимателен към мене. Но Кит, искам само да мога да разполагам с известна сума джобни пари за разноски от първа необходимост.

— Защо ви са?

— Както ви казах за дребни разноски, такси и...

— Колата не ви ли е достатъчна? — прекъсна я той.

— Ресторант... Тъй като вие не се връщате за обед, от време на време каня някои приятелки.

— Сметката ми в „Мадрид“ се поддържа всеки месец.

— Без съмнение... Но нима трябва да се храня винаги в „Мадрид“?

— В Лондон няма по-добър ресторант.

— Без съмнение! Все пак, бих искала да го променям понякога.

— Ще трябва да овладеете това си желание.

— Еднообразието поражда скуката. Освен това, говориха ми за ресторанти, където се яде добре и много по-евтино от „Мадрид“, чиито цени са страшни.

— Все пак, след като обмислих всичко, не виждам никаква сериозна причина да променям програмата си — заяви той невъзмутимо.

Джейн изгледа съпруга си внимателно. Тя не можеше да си обясни причината за този рязък скок в настроението му.

— Правилото има добрите си страни, но разнообразието и свободата имат своя чар! Освен това, Кит, при известни обстоятелства аз се чувствавам притеснена, като не мога да заплатя в брой една малка покупка... Какво неудобство виждате да ми дадете възможност да имам винаги пари в чантата си? Нима вие не се запасявате всяка сутрин, преди да излезете? — прибави тя след кратко колебание.

— Да, но моите собствени пари влизат в кесията ми! — отвърна той с крайно неприятен тон.

Джейн се облегна несъзнателно на гърба на стола, сякаш, за да се защити от удар, толкова жестоко я засегнаха думите на Брент. Тя не знаеше, че тези груби думи бяха краят на един безмълвен диалог, който Брент бе подхванал със себе си още от самото начало на разговора. Той си мислеше: „Знаех, че рано или късно тя щеше да се издаде! Омъжи се за мене, за да постигне тази си цел... Хитрият доктор я бе подпомогнал в подлия ѝ план! Представям си последните му съвети: отначало действуй внимателно, дръж се като влюбена и покорна съпруга, а когато приспиш съмненията му, извлечи всичката възможна полза...“.

Разбира се, един здравомислещ човек би отхвърлил веднага тези невероятни предположения, но Брент бе така поразен след разговора си с доктор Андерсън, че беше повече от убеден в тяхната истинност.

Когато си даваше сметка, че е лудо влюбен в Джейн, въпреки сериозните улики за съучастничество в играта на баща ѝ, той преставаше да се владее и гневът го заслепяваше. Не можеше да си обясни, как след дългия му опит по отношение на жените се бе оставил да бъде измамен от невинния чар и младежката непринуденост на Джейн Андерсън.

Сега лекият бял воал се бе раздрал и истината се откри грубо пред очите му: Джейн му искаше пари... естествено за начало една скромна сума, но исканията щяха да се увеличат малко по малко. Навярно ще се опита да облекчи нуждите на доктора и да изпълни прищевките на госпожа Андерсън. Отначало необходимото, а после

люкс и излишество! Тази мисъл разпали още повече раздражението на Брент...

Джейн, която бе преодоляла мъката, причинена ѝ от думите на Брент, прекъсна мрачните му разсъждения:

— Да, така е, Кит, парите ви принадлежат — каза тя, като подчертаваше думите си, — но вие не бяхте ми дали никога досега да го почувствувам по този начин. Трябва да имате някаква скрита мисъл? Да не би да се страхувате, че ще пропиляе състоянието ви, ако ми давате ежемесечно една определена сума? От това, което чух, повечето от жените от нашия кръг имат на разположение една малка сума: например Рей Бронсън или Кити Вой... Не би ли било по-удобно за мен и вашият контрол не би ли бил по-опростен?

— Не виждам нищо лошо в настоящата система... Твърдо съм решил да не ви давам парични суми на ръка, Джейн. Не настоявайте! — отсече той.

Джейн остана поразена от необяснимото упорство на съпруга си. Тя изпадна в тревожно мълчание.

Вечерята мина бавно и мъчително. След нея те се присъединиха към госпожа Доукинс, която ги бе поканила заедно с неколцина свои приятели в ложата си, за да присъствуват на премиера в операта. Затворена в себе си, Джейн имаше чувството, че е чужда на това, което ставаше около нея и трябваше да прави истински усилия, за да отговаря на забележките на съседите си.

Когато младите съпрузи се прибраха вкъщи, Джейн не можа да издържи повече. Тя се приближи до съпруга си, обгърна врата му с ръце и промълви:

— Кит, не мислех, че ще ви разсърдя, като изказах молбата си... Вие сте били винаги така щедър и мил към мене...

Брент отстрани ръцете ѝ и каза мрачно:

— Вашите умилквания, Джейн, няма да променят решението ми. Тези му думи възмутиха младата жена и тя отвърна остро:

— Никога не бих паднала тъй ниско, че да прибягвам към умилквания, заради отвратителния паричен въпрос! Напълно ми е безразлично дали ще ми дадете пари на ръка или не... — подхвърли тя и напусна стаята.

Джейн се качи право в спалнята си и легна почти веднага. Скоро след това и Брент се прибра, но младата жена се престори, че спи

дълбоко.

Едно спречкване между младоженците беше част от новия план на Ванити Арджънс; тя търсеше отдавна средство, за да предизвика скарване, затова остана възхитена, когато на другата сутрин откри върху лицето на Джейн следи от буря. Наистина, Джейн бе твърде дълбоко наранена, за да може да прикрие мъката си. Още от пръв поглед Ванити отгатна сериозността на това спречкване. Тя обмисли веднага различните възможни причини и не след дълго се спря на истинската: парите.

Тя реши, че Джейн, леко опиянена от новата среда, бе надминала неволно откритата от съпруга ѝ сметка... Навярно той ѝ бе направил забележка и са се спречкали... Очевидно Брент трябва да е бил отчаян, като е видял как скромната Джейн, копринената буба от Силвърхук, се е преобразила и е разперила внезапно криле на пеперуда.

След като стигна до това откритие, Ванити Арджънс не побърза да направи и заключение. През следващите дни тя се задоволи да следи преbledнялото и почти разплакано лице на Джейн. От друга страна очевидното лошо настроение на Брент ѝ доставяше истинска радост.

Ежедневните ѝ наблюдения затвърдиха напълно първата ѝ диагноза и тя реши да я провери открито. Една сутрин тя предложи на Джейн да поканят две от общите си приятелки, госпожа Бронсън и госпожа Вой, на обед, за да могат да отидат на едно дневно представление в театъра.

— Аз ще купя ложата, Джейн, а вие ще поемете обедата. Съгласна ли сте?

Джейн прие без възторг и прибави:

— Ще телефонирам в „Мадрид“, за да запазят една ъглова маса.

Госпожа Арджънс разтвори широко замислените си очи и запита:

— Защо избирате неизменно „Мадрид“? Добри познавачи ми казаха, че кухнята на „Мулстън“ била идеална, а ресторантът особено подходящ за жени.

За най-голямо задоволство на госпожа Арджънс, страните на Джейн се покриха с руменина: „Да, парите са причината“ — си помисли тя.

Джейн направи усилие да се овладее и каза с престомена небрежност:

— Кит предпочита „Мадрид.“

— И значи ние трябва да се съобразяваме с вкусовете му — забеляза Ванити с лека насмешка.

— Ни най-малко! Но и аз лично имам слабост към „Мадрид“ — побърза да заяви Джейн, като не искаше в никакъв случай да даде възможност да си помислят, че Брент се държи като тиранин.

Госпожа Арджънс я изгледа крадешком и подхвана натъртено:

— Мила, ние сме достатъчно близки, нали, за да си позволя да ви говоря съвсем откровено?

— Да... без съмнение!

Това съгласие бе изказано толкова въздържано, че не беше никак окуражително, но Ванити не обърна внимание, понеже беше решила предварително да ѝ „говори“.

— Е, добре, мила, аз ви дължа истината — заяви доброжелателката, сякаш против волята си. — Приятелите започват да разменят забележки, да правят заключения...

— Какви забележки? Какви заключения? — запита Джейн с леко раздражение.

— Ще ви съобщя, мила, при условие, че ще ми обещаете да не им обърнете внимание. Не мога да понеса мисълта, че ще ви причиня, макар и най-малка скръб — прибави тя с отлично изиграно вълнение.

— Желая да зная това, което се отнася до мене — настоя Джейн.

Ванити чакаше само това.

— Една от най-разпространените шеги е, че вие каните приятелките си неизменно в „Мадрид“, за да можете да впишете сметката в тази на Кит.

— Е, да! Нима това не е естествено?

— Но мила, за мене е истинско мъчение, когато слушам да се подиграват с вашето скъперничество.

— Моето скъперничество! — Възклицанието ѝ издаваше ясно изненадата ѝ.

— Самата аз зная колко е несправедливо това обвинение, но не се учудвам, че този слух се носи упорито: всички смятат, че една младоженка във вашето положение трябва да разполага със значителен месечен бюджет и не могат да разберат, че от време на време не жертвувате по няколко лири от икономисаните за приятелите и познатите си.

— Приписват ми значителен бюджет и считат, че се старая да икономисвам?

— Трябва да си дадете сметка, мила, че хората от нашия кръг са добре осведомени за доходите на Брент. От друга страна, тези от нас, които го познават по-отблизо, могат да свидетелствуват в полза на неговото великодушие и щедрост.

Последните думи тя изрече с такъв тон, сякаш искаше да каже, че е в състояние да разкаже два-три анекдота, които биха потвърдили думите ѝ.

— Но, Ванити, всички тези предположения са неоснователни! — възрази Джейн.

— Точно това повтарям и аз непрекъснато, мила. Познавам ви твърде добре, за да повярвам в тази басня. Но фактите сами по себе си са красноречиви и мъчно могат да се опровергаят: пестели сте всеки месец огромни суми и никога не сте били щедра към околните си.

— Що за мисъл, Ванити! Какви измислици! Уверявам ви, аз имам най-голямо желание да задоволя прищевките на приятелките ни... — промълви Джейн напълно объркана.

Колебанието, смущението на Джейн не убегнаха от лисичите очи на събеседницата ѝ. Тя дойде бързо до ново заключение и реши да провери веднага.

— Да не би да искате да кажете, мила — запита тя невинно, — че не разполагате със свой бюджет? Невъзможно е Кит да не ви дава пари всеки месец?

Това обаче беше възможно... и измъчваше Джейн, но тя не искаше да издаде тайната си. Младата жена не знаеше какво да отговори и беше готова да се разплаче.

Ванити побърза да се възползува от смущението ѝ и прибави:

— При това, Джейн, Кит не е минавал никога за скъперник: напротив, винаги се е ползувал с име на щедър, дори разточителен човек.

— Кит не е скъперник — се провикна Джейн разпалено.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Ванити помирително. — Започвам да отгатвам действителната причина: приятно му е да си казва, че милата му женичка зависи за всичко от него. Тази слабост е присъща на много мъже. Така те имат чувството, че жена им има нужда от тях като от въздуха! Каквото и да мислят

днешните млади хора, жената, която приема да играе ролята на бръшляна, прикрепен към съпружеското дърво, сигурно ще успее. Вие сте един добър пример за това... Кит ви обича много!

Джейн не беше вече толкова сигурна в това. Тя се измъчваше от мисълта, че макар и неволно бе открила истината на госпожа Арджънс. Съжаляваше за това, толкова повече, че винаги се бе възмущавала от циничната откровеност, с която новите ѝ приятелки споделяха помежду си подробности от съпружеския си живот. Когато ги слушаше, Джейн бе взела решение да не открива интимния си живот на никого... А сега си даваше сметка, че неволно бе дала храна за любопитството на госпожа Арджънс! Не само, че Ванити бе осведомена сега за спречкването ѝ с Кит, но тя знаеше дори, че се касаеше за пари.

Ванити реши, че засега можеше да се задоволи с резултатите на детективските си издирвания. Тя си придаде много безразличен вид и каза:

— Е, добре, да отидем в „Мадрид“. Във всеки случай никой не би могъл да критикува кухнята на този ресторант.

Джейн знаеше, че нямаше друг избор и се съгласи. Въпреки това тя се почувствува страшно унижена: щеше да бъде принудена да седне на масата с гостите си, които я считаха за скъперница, която се старее да икономисва пари. Освен ако не проявят повече прозорливост и не стигнат до заключението, че Кит е скъперник.

Кити Вой и госпожа Бронсън принадлежаха към категорията на жените с голям светски опит. Без съмнение, те бяха открили причината за неизменната привързаност на Джейн към „Мадрид“! Във всеки случай Ванити нямаше да пропусне да им предаде своите заключения.

Когато пристигнаха в „Мадрид“, Джейн сложи подписа си под най-скъпото меню, за да покаже, че „предпочитанието“ на Кит не се дължеше на скъперничество. Все пак тя се чувствуваше притеснена и имаше впечатлението, че госпожа Вой я наблюдаваше крадешком.

Неколкократно в разговора бяха вмъкнати намеци, които можеха да се приложат към живота на присъстващите.

Когато свършиха обяда, четирите жени се качиха в колата на Брент и се отправиха към театъра. Посред пътя Кити Вой си припомни нещо и каза:

— Ако нямате нищо против, Джейн, бих искала да спра за миг пред моята банка.

— О, разбира се! Дайте адреса на шофьора — отвърна Джейн, като ѝ подаде телефонната тръба.

За нейна изненада госпожа Вой даде името и адреса на една модна къща.

— Банка — възкликна Джейн.

Трите гостенки избухнаха във весел смях и си размениха многозначителни погледи. Джейн не можеше да разбере тази им веселост и се въздържа да вземе участие.

— Вземете Джейн със себе си... Тя ще види неща, които не познава... — каза внезапно Ванити, когато колата спря зад ъгъла на една малка уличка, извеждаща към Бон Стрийт.

На Джейн не ѝ оставаше друго, освен да последва госпожа Вой. Те влязоха заедно в една тясна стая.

Посрещна ги висока жена със силно гримирано лице, облечена в дълга черна рокля. Кити Вой ѝ се усмихна любезно и каза:

— Ето ме отново в затруднение, madame... Знаете ли някакво лекарство?

„Madame“ се усмихна с всичките си зъби.

— Е, добре! Точно сега имам прекрасни модели, които може да ви заинтересуват. Елате с мене... — каза тя и се оттегли настрана, за да могат двете дами да минат в съседния салон. Няколко минути след това госпожа Вой спря избора си на пет вечерни тоалета.

— Изпратете ги вкъщи. Двеста? — прибави тя, като повдигна вежди.

„Madame“ кимна утвърдително с глава, излезе и се върна с една връзка банкноти в ръка, които предаде на госпожа Вой... Последната ги прибра спокойно в чантата си.

— Небето да ви отрупа с благодат, стара лисица — подхвърли тя със смях.

Тази бърза сделка порази Джейн. Но госпожа Вой не ѝ даде време да размишлява и я повлече живо навън. Когато се настаниха в колата, Ванити попита:

— Задоволителна ли бе сделката?

— Напълно — отвърна госпожа Вой.

— Съпрузите са полезни по някой път — подметна госпожа Бронсън с насмешка. — Що се отнася до мене, не мога да се оплача особено. Лесли се приближава до идеалния съпруг.

Джейн гледаше учудено ту едната, ту другата, ту третата от приятелките си. Госпожа Вой обясни:

— Хенри не иска да се откаже от старата си тактика. Убеден е, че като заплаща всичките ми сметки, няма да имам нужда от пари!

При тези думи, които ѝ напомняха за нейното собствено положение, сърцето на Джейн започна да бие лудо. Госпожа Вой продължи:

— Прави си илюзии, че по този начин никога не ще изпадна в изкушение да извърша някаква лудост!

Продължавайки да се смее гласно, тя отвори натъпканата си с банкноти чанта и я показа на приятелките си.

— Мъжете имат своите малки слабости! — намеси се госпожа Бронсън.

— Понякога те са много неприятни — поправи я госпожа Вой. — Защо Хенри не ми отпусне доброволно една месечна сума, а ме принуждава да прибягвам към тези фокуси? С удоволствие ще престана да си моря ума, за да търся начини да си набавям пари за дребни разходи. Но нямам избор.

Джейн се опита плахо да протестира, като си даваше сметка, че уроците на госпожа Вой бяха насочени било нарочно, било случайно и срещу нейния съпруг.

— Нима е необходимо да се прибягва до такива средства? Когато една жена обича съпруга си, тя трябва да се съобразява с желанията му и да ги изпълнява... В края на краищата, в повечето случаи парите идват от кесията на съпруга. Може би от тяхна страна това е едно доказателство за любовта им...

— Хубаво доказателство за любов! — отсече Кити. — Кажете по-скоро една непоносима тирания.

— Джейн има право — забеляза Ванити. — Да се иска от една жена да зависи от съпруга си и за най-малките подробности, говори наистина за много нежна любов!

— О, не, основната им мисъл е следната: „Ще ви покажа кой е господарят. Аз съм единственият източник на всички блага и без моето разрешение вие няма да можете нито да ядете, нито да пиете, нито да

се облечете!“. Всички жени не са склонни да останат жертва през целия си живот.

— Вие сте неблагодарна, Кити — прекъсна я госпожа Бронсън. — Вашият Хенри ви обожава.

— Моят Хенри гледа на мене като на собственост, която му прави чест — поправи я госпожа Вой. — Той харчи големи суми за мене от егоизъм и суета. Той е запазил манталитета си и може би сте забелязали един акцент, който не напомня по нищо оксфордския!

Джейн не можеше да разбере, как госпожа Вой, която се ползуваше свободно от огромното състояние на съпруга си, можеше да се подиграва със скромния му произход. Тя се въздържа да отговори, но госпожа Вой не се притесни да продължи:

— Ако Хенри ми даваше една сума от двеста лири за дребните ми разходи, в края на годината той би направил една значителна икономия. Но той е толкова богат, че не го интересува дали ще похарчи повече или по-малко: за него е важно да не позволи нито едно пени от неговите да мине през ръцете ми!

— Често срещам жени, които се оплакват от същото. Очевидно тази система е много разпространена между мъжете?! А що се отнася до вас, Кити, робството не изглежда да тегне толкова страшно върху раменете ви — забеляза госпожа Бронсън.

— Какво да се прави, жената е принудена да се защитава както може срещу брачната тирания. Какво щях да правя, ако няхах винаги в чантата си някоя банкнота от петдесет лири? Представям си как ще бъда принудена да посещавам само магазините, които са вписани в листа на моя господар, ресторантите, които са по вкуса му и фризьора, който той избере!

Докато говореше, тя отвори отново чантата си и започна да си играе с банкнотите. След това посочи с пръст към Джейн, която я слушаше с изражение на неодобрение, затвори чантата си и прибави следната забележка:

— Е, твърде много приказвах и може да скандализирам нашата „наивка“, като ѝ откривам начините, по които човек може да се сдобие с пари, когато му липсват!

— Обзалагам се, Кити, че Джейн не е разбрала нищо от вашата банкова операция! — забеляза госпожа Бронсън.

— Съвсем нищо! — побърза да заяви Джейн, като се възползува от случая да изтъкне липсата си на опит по отношение на финансовите въпроси.

— В такъв случай, позволете ми, скъпо дете, да ви обясня механизма на тази операция: можете да се възползвате в бъдеще.

— Мисля, че бих предпочела да не бъда посветена в тази тайна — поправи я Джейн.

— Няма да ви навредя, като увелича хоризонтите ви и после, вие няма да бъдете принудена да приложите методите ми.

Джейн не отговори и мълчаливото ѝ съгласие бе достатъчно за госпожа Вой.

— Ето: общата цена на петте рокли, които избрах, възлиза на триста лири приблизително... Като правя поръчката си, давам на шивачката да разбере, че имам нужда от двеста лири... „Madame“ ми ги предава с готовност. Сметката, която попада в ръцете на Хенри, има следния вид: пет вечерни тоалета със следните цени: 130 лири, 110 лири, 110 лири, 100 лири и 100 лири, всичко 550 лири. Той е доволен, като си мисли, че жена му е изтънчено елегантна и плаща, без да каже нито дума. Резултат: суетата на съпруга ми е задоволена. „Madame“ е доволна, че ме има за клиентка. Аз имам джобните пари, от които се нуждая! Какво повече може да се желае?... Но шшшт!... Между нас казано, нали?

Изражението на Джейн показваше ясно мнението ѝ за тази грозна игра. Тя изгледа последователно трите наведени към нея лица на „приятелките“ си и те ѝ се видяха внезапно такива, каквито бяха в действителност: лишени от принципи и всякаква морална стойност. Как можеше една почтена жена да се реши да зальгва така доверчивия си съпруг?

Тя презря тези жени и беше готова да спре колата, да се прибере незабавно вкъщи и да се приюти в обятията на Кит.

Младата жена успя все пак да се овладее и да придружи гостите си до театъра от учтивост. Веднага след представлението тя се извини, като каза, че имала неотложна среща, натовари шофьора си да заведе трите дами по домовете и взе едно такси, за да се прибере вкъщи.

Когато пристигна пред вратата, тя видя, че нямаше достатъчно пари и бе принудена да накара прислужника си да уреди сметката.

Това я раздразни толкова, че почти промени настроението ѝ. Младата жена не можа да не си помисли: „Наистина е много неприятно да нямаш няколко монети в джоба си!“ Джейн се спря пред масата в хола и провери пощата. Имаше едно писмо от баща ѝ, тя го взе и се прибра в стаята си, за да го прочете. Личните ѝ грижи изчезнаха незабавно и бяха заместени от грижите, които ѝ създаваше баща ѝ. След като се бяха прибрали в Лондон, тя бе ходила два пъти в Силвърхук, но доктор Том отсъствуваше. С най-плачевния си глас госпожа Андерсън ѝ съобщи, че напоследък той се съсипвал от работа. Джейн побърза да скъса плика и да прочете писмото.

„Скъпо дете,

Реших да си дам една кратка почивка. Намерих си заместник, за да мога да отсъствувам няколко дни.

Искам да те видя непременно. Ела утре. Бог да се смили над нас!

Татко.“

Необичайната краткост в съдържанието на писмото учудиха и изплашиха младата жена.

ГЛАВА VIII

Като прочете писмото на баща си, Джейн остана с впечатление, че той не беше на себе си. Но какво му беше? Каква беше причината за това състояние? Тя си припомни за човека с неприятното лице, когото бе заварила в кабинета на доктора, а откъслечните думи, които бе дочула, увеличиха тревогата ѝ. Младата жена реши да отиде още на другия ден в Силвърхук, за да види със собствените си очи какво ставаше там.

Наближаваше седем часът, когато Джейн престана да препрочита писмото на баща си. Тя измъчваше ума си с най-различни предположения, които можеха да ѝ помогнат да проумее загадката. Най-после се реши да свали шапката и палтото си и започна да се облича за вечерята.

Младата жена чу как Брент влезе в съседната тоалетна стая. Тя остана известно време задъхана и неподвижна, питайки се дали той щеше да влезе... Почти веднага след това се разнесе шум от течаща вода, който показваше, че се пълнеше ваната. Явно беше, че съпругът ѝ пристъпваше към вечерния си тоалет. Тя не го беше виждала от сутринта, а тогава той се бе държал намръщено и враждебно. Сянката на снощното им недоразумение се носеше все още помежду им. При това Джейн бе готова да склучи мир, но държанието на Брент не я бе окуражило. Тя реши, че е грозно от негова страна да поддържа раздражението си срещу нея, още повече, че не можеше да разбере истинската причина за него.

Джейн се бе облякла и приглаждаше хубавите си коси пред огледалото, когато Брент отвори вратата и каза рязко:

— Ще вечерям у Ванити! Току-що ме повика по телефона и ме покани да бъда четвърти гостенин в ложата ѝ за „Арлекин“.

Джейн се извърна, погледна го и подхвърли:

— Много добре, Кит!

— А вие ще отидете ли някъде?

Тя поклати отрицателно глава.

— Нямам навик да излизам вечер без вас...

— Упрек ли е това, понеже аз се готвя да изляза сам? — запита той заядливо.

— Не, Кит, нямах желание да се оплаквам.

Той не отвърна нищо. Но въпреки мълчанието, бурята, която бушуваше в него, потискаше Джейн.

— Достатъчно дълго играхме на неразделни, за да задоволим хората — заяви той грубо.

Тя го погледна с почуда.

— Нима ние сме играли комедия, Кит? Значи нашето разбирателство не е било истинско?

— По този въпрос вие знаете дори повече от мене... — Младият мъж се отправи към вратата. От устата на Джейн се изтръгна уплашен вик и тя го повика по име. Той се спря и отвърна през рамо:

— Какво има?

Изречението на очите и думите му не бяха в унисон.

Джейн се облегна на тоалетната си маса почти примаяла. Тя се уплаши внезапно да му поиска обяснение, понеже се страхуваше, че то можеше да доведе до ужасни разкрития. Младият мъж очакваше да чуе това, което имаше да му каже. Тя преглътна с мъка слюнката си и запита със сподавен глас:

— Мога ли да взема утре колата?

Разбира се, тя не го бе повикала с такова отчаяние, за да му отправи тази жалка молба.

— Искам... да отида в Силвърхук...

При тези думи тя видя как лицето на съпруга ѝ стана още по-мрачно.

— Имате ли някаква специална причина за това пътуване?

— Да... баща ми.

— О — изненада се той с най-подигравателен глас, — баща ви?

— Татко заминава: иска да си почине... Той изглежда страшно изморен, Кит...

Тези думи просека съчувствие. Но когато се касаеше за доктор Том, Брент не можеше да прояви симпатия.

— Добре... вашият проект не ми пречи.

Той изрече това грубо и излезе, без да дочака отговор.

Тази суровост, тази рязкост у съпруга ѝ бяха познати. Но под грубото държание тя бе различавала винаги и проблясъци на нарочно скривани нежни чувства. Но тази студена суровост, която проявяваше сега, беше нещо съвсем ново и в нея не прозираше никаква сърдечност. Поради някаква причина, която младата жена не знаеше, той изпитваше неприязън към нея. Но каква беше тази причина?

Подтикната от желанието да я научи тя се спусна след него, изтича по стълбата, но стигна в хола точно когато той излизаше... Викът на Джейн се заглуши от шума на затварящата се входна врата.

Болна от тревога, Джейн се почувствува като смазана от никаква тъмна фаталност.

Тази нощ тя не видя Brent, въпреки че не можа да заспи. Тя го чу, че се върна към един часа след полунощ и се прибра направо в своята стая. Джейн не знаеше какво да направи. Как да си обясни внезапната промяна в настроението на Brent... До предишната вечер тя бе имала по пътя си само рози, а достатъчно беше да изрече думата „пари“ и всички тези рози повехнаха и се превърнаха в прах! Защо молбата ѝ да се промени съществуващият досега ред бе станала причина за такава рязка промяна? Дали Кит беше скъперник, както се опитаха да намекнат довчерашните ѝ „добри“ приятелки? Но скъперничеството не би могло да вирее у един човек с такава силна и пряма природа... Но каква друга можеше да бъде причината? Ванити бе казала, че някои мъже са готови да платят всичко, което им прави удоволствие, но почти полудяват от гняв, ако им се поискат няколко монети. Обаче Кит не можеше да бъде толкова неуравновесен! Тя се е ужасявала винаги от скъперниците, затова се упрекна, че му бе приписала това грозно качество!

По време на сутрешната закуска Brent беше все така намръщен. Той проговори само веднъж, за да каже, че колата му била нужна и че би било по-добре тя да отложи посещенията си в Силвърхук за друг ден.

— Но аз трябва да отида непременно днес, Кит, татко се нуждае от мене.

— Е, добре, а аз се нуждаю от колата.

Джейн не отговори, но стана и излезе, без да възрази.

Малко след това тя видя как Brent напусна дома си и се качи в колата си. Младата жена бе възмутена. „Той го направи нарочно,

понеже знае, че нямам пари за влака! Но аз ще отида в Силвърхук, дори ако трябва да вървя пеш... А Кит е истински дивак, както мама с право го нарече.“

Сълзи започнаха да се стичат по страните ѝ. Тя ги изтри гневно... не искаше да плаче... Кит не заслужаваше да страда заради него! Тя не можеше да се упрекне в нищо, което би оправдало начина, по който той се държеше към нея... Какво имаше той против доктор Том? Невъзможно беше да е нещо сериозно! Но как да отиде в Силвърхук? Не можеше да продължава да заема от прислужника.

Една мисъл изникна в ума ѝ. Какво да се прави? Чия беше вината? Нима Кит не го заслужаваше?

След като изсуши сълзите си, тя се приближи до телефона и изпълни плана си, като поръча една кола от близкия голям гараж. Докато чакаше колата, тя побърза да се облече, за да не губи време. По такъв начин можеше да отиде в Силвърхук и да се върне навреме, за да представят сметката на съпруга ѝ.

Този начин на действие ѝ беше неприятен, защото беше достоен за Кити Вой! Малко след това обаче тя си каза: „Сега разбирам, че за много работи има извинения...“

Когато пристигна в Силвърхук, доктор Том отсъствуваше. Тя обядва с майка си, която започна да нарежда с плачевен глас:

— Баща ти прави последните визитации преди заминаването си, мила. Ти го познаваш! При последното ни пътуване се показа от прозореца на вагона, за да каже на един от пациентите, как да продължава да лекува болния си крак. Влакът беше вече под моста...

— Много съм доволна, че татко се е решил да си почине, мамо... Това е необходимо за него... Той е нервен, нали?

Джейн подбираше думите си, за да не разтревожи майка си.

— Нервен! Но той е човек, който няма никакви нерви... О, виж, аз мога да ти кажа какви са тези страдания.

По този повод госпожа Андерсън подхвана едни нескончаеми описания на своите болести. Джейн я слушаше разсеяно, погълната от собствените си мисли. Тя се бе страхувала, да не би майка ѝ да е забелязала грижите на доктора и да се е разтревожила, но сега се успокои. За пръв път в живота си Джейн разбра, че бедната ѝ майка беше страшна егоистка.

— Ти знаеш, скъпа моя, че аз не се оплаквам никога... Понасям търпеливо страданията си.

Джейн се готвеше да отговори, но бе прекъсната от влизането на доктора. Старото му палто беше разкопчано, погледът му разсеян. Джейн се почувствува изведнъж възмутена от липсата на прозорливост у майка си. Когато забеляза дъщеря си, лицето на доктора просия и той я притисна трескаво към гърдите си. След това я отпусна и каза със съвсем естествен глас:

— Радвам се, че те виждам, мила! А ти как си? — Последните думи се отнасяха за госпожа Андерсън.

Той помилва косите ѝ и я целуна по челото.

„Добрият, великодушен, прекрасен татко! — си помисли Джейн. — Измъчван от тревоги, той носи маска на безгрижие пред обожаваната си жена.“

Госпожа Андерсън стана и каза:

— Ние свършихме обедата, Том. Как бих искала пациентите ти да държат малко сметка за часовете ти на хранене, но... Поверявам те на Джейн, тя ще се погрижи за тебе, мили мой... А аз ще се кача да си почина. Главата ми...

Тя продължи да говори, напускайки стаята.

Докторът я дочака да излезе и каза следните учудващи думи:

— Скъпата ми женица, тя няма мозък дори колкото една птичка... Благодаря на Бога! Но аз я обичам така, както не обичам никого на земята... с изключение на тебе, може би...

Какъв трепет в гласа му! Очите на Джейн се изпълниха със сълзи.

— Джейн — прошепна доктор Том, — припомни си, че аз съм обичал и двете ви с неизказана нежност, когато научиш, когато ти кажа...

Той се отпусна на един стол до масата, но не помисли да яде. Джейн се приближи до него и погали сивата му глава.

— Скъпи татко, как мога да забравя? Какво може да ме накара да забравя, че през целия си живот вие сте работили упорито, че сте се съсипвали за нас...

— И то, за да предизвикам разорение... срам... накрая! — въздъхна той с разбит глас.

Той привлече отново Джейн към себе си.

— Доверете ми грижите си, татко. Отдавна отгатвам...

— Аз бях луд, Джейн! Касае се за пари, естествено... Винаги парите носят нещастията на този свят...

— Говорете, татко...

— Не можех да печеля достатъчно... Години наред се измъчвах да се боря, за да дам на скъпата си жена хубавите дреболии, с които тя обичаше да бъде заобиколена... Не можех да се примиря, че тя трябваше да понася лишения... До женитбата си тя бе живяла сред известен лукс и въпреки всичките ми усилия, не успях да й върна това, което й бях взел... Тогава взех назаем... от лихвари... Това е стара история... една много жалка история!

Той оброни глава и я притисна с ръцете си. Джейн гледеше баща си сломена.

— И сега те ви измъчват?

— Те ме тормозят... от три години! Вече не мога да им правя вноски.

Той се изправи и удари с юмрук по масата.

— Не мога... Казах им го... Но те са лишени от всякаква човещина, Джейн... Продължават да ме преследват... И можеш ли да си представиш, какво означава това за един лекар! Виновен ли съм аз, че повечето от пациентите ми са бедни... Нима трябва да оставя да умират мъже, жени и деца, защото нямат пари да ми платят?

— Не, разбира се, че не, скъпи ми татко... Но нямаше ли някакво друго разрешение, за да не се прибягва до лихварите?

— Аз съм невеж в паричните операции... Техните условия ми се струваха много нормални... дори изгодни... Майка ти имаше нужда от толкова работи! Аз гледах на тях като на спасители... Благославях ги, че ми даваха възможност да й осигуря по-охолен живот... Но днес проклинам деня, в който чух името им. От три години те ме притискат за гушата! От три години отлагам катастрофата по един или по друг начин... Дори ги залъгвах с преимуществата, които би ни донесла твоята женитба с Джил... Той беше богат... великодушен... Убеден бях, че когато станеше твой съпруг, той щеше да уреди работите ми... Това беше главното оръжие, с което си служех!

— О, татко — извика тя, като постави ръка пред устата си, за да спре упреците, които бяха готови да се изтръгнат.

— Зная!... Зная!... Но аз направих дори нещо по-лошо!

Бедният доктор Том бе толкова нещастен от своите унижителни признания.

— Когато ти развали годежа си с Джил, аз почти полудях.

— О, сега разбирам причината, поради която настоявахте така упорито да се сдобря с Едуард!

— Да, причината беше тази, Джейн. Това скарване отвори внезапно пред мене една пропаст... Тогава, Brent...

Той се поколеба.

— Да — каза Джейн съвсем тихо. Останалите думи се спряха на гърлото ѝ.

— Е, добре! Brent също беше богат.

Гласът му секна и той продължи още по-смутено:

— Всъщност, аз не се съмнявах в думите му, Джейн, когато той ме уверяваше, че попречил на Джил да те отвлече, но се преструвах, че не вярвам, за да намеря предлог за това, което исках да опитам...

— Какво смятахте да правите, татко? — запита младата жена с трепет...

— Да си послужи с прекараната на острова нощ, за да го заставя... да го заставя да се ожени за тебе... О! Джейн, ти няма да ми простиш никога... И с право... Чувствувам се жалък, подъл, унижен...

— Мълчете, скъпи татко. Вие сте били твърде преследван и изплашен, затова не сте съзнавали какво сте вършили... Какво му казахте?

Джейн се страхуваше да го научи, но незнанието беше още по-непоносимо.

Заеквайки, доктор Том ѝ предаде разговора, който бе водил в кабинета си с Brent, без да изпусне нито една дума, понеже тази сцена се бе запечатала в ума му с всичките си подробности.

— Не му оставих никаква врата, през която да може да се измъкне, Джейн. И понеже Brent беше почтен човек, той бе принуден да ти направи предложение.

Сърцето на Джейн се бе свило така, че тя почти не можеше да говори.

— Откъде знаехте, че щях да приема?

— Нещо в твоето държание, когато изтича към Brent, докато аз и Агата спорехме, ме караше да мисля, че може би нямаше да го

отблъснеш... Каква радост изпитах, когато ми съобщи за годежа си и заяви, че си щастлива!

— Ах, ето защо... — промълви Джейн като на себе си.

— Да, ето защо, скъпо дете, презирай ме, ако трябва... Заслужавам го.

— Никога, татко... Никога... Колко трябва да сте страдали, за да стигнете дотук, вие така внимателен, така добър, така почтен... — каза тя със сподавен от сълзи глас.

— Не зная как да те гледам в лицето, Джейн, защото ти не знаеш още всичко...

— Кажете ми го, татко... Не скривайте нищо!

— Отново изтъкнах, за да спечеля време, блестящото материално състояние на зет ми. Но сега вече палачите ми не искат да чакат... Трябва да имам веднага триста лири стерлинги, иначе съм загубен!

— Но не, бедни ми татко... Как бих могла?

— Поискай от Брент... Помоли го... Обясни му мъките ми... Кажу му, че ако той не ни се притече на помощ, името на майка ти и моето ще бъдат опозорени.

Джейн почувствува как сърцето ѝ се сви. Да поиска от Кит триста лири след това, което се бе случило, когато се касаеше за една много по-малка сума, след отказа на Кит да ѝ отпусне една сума, с която да може да разполага свободно!

Младата жена замълча, защото не знаеше какво да каже. Ако не се съгласеше да говори с Кит, значеше да даде да се разбере, че молбата ѝ щеше да бъде напразна и че съпругът ѝ беше...

— Татко — каза тя бавно. — След... тази лоша шега, която вие сте му скроили... след като донякъде го хванахте в примка... мислите ли?

— Разбирам мисълта ти... и Бог знае, че ако виждах възможност да се обърна към някой друг, нямаше да търся неговата помощ... Но към кого да прибегна?

— Дали ще успея да го накарам да забрави това, което сте му направили? Той ви се сърди много...

— Ако не успееш... значи, че ни очаква катастрофа — каза с отчаяние бедният доктор Том.

— Кит не е скъперник — заяви Джейн, като търсеше думите си. — Той е... трудността е там, че той ви се сърди... и не без причина.

Младата жена въздъхна тежко. Една мисъл я измъчваше: „Да, Кит не е и помислял да се ожени за мене... Татко го е принудил!“. Като си спомни обаче за страданията на баща си, тя се овладя, опита се да го успокои, обеща му, че ще се постарее по един или друг начин да намери нужната сума.

Той се вкопчи с жар в тази надежда.

— В края на краищата, скъпо дете, той е щастлив с тебе... Този факт би трябвало да го накара да бъде по-мил с мене...

Джейн се засмя пресилено. Тя не искаше да разруши илюзиите на доктора.

— Скъпи татко, надявам се да успея да го накарам да промени чувствата си към вас... Всичко ще се нареди...

Той ѝ поблагодари горещо, облекчен от един голям товар.

Когато се отправи обратно към Лондон, Джейн се замисли по какъв начин да разреши трудната задача. Как да подхване този въпрос пред Кит? Според нея баща ѝ имаше хиляди извинения, но Кит нямаше да бъде на това мнение. От друга страна, Кит беше прав да се сърди. Цялото ѝ минало, свързано с Брент, изникна пред очите ѝ: първата им среща, бала, нощта на острова, неочаквано бликналите ѝ чувства, злобата на Агата, предложението на Кит, направено така внезапно, така хладно... сякаш му беше наложено.

И наистина, той не бе действувал свободно, понеже доктор Том го бе заставил, а тя, бедната глупачка, беше сляпо щастлива. Какво лъжливо щастие, какво бе останало от него днес? Все пак от време на време я бяха обземали съмнения по отношение на чувствата на Брент към нея. Един вътрешен глас я предупреждаваше, но тя се правеше на глуха и се бе хвърлила главоломно в тази женитба, понеже желаше да се омъжи за Брент.

А ето, че за да си отмъсти, Брент затваряше кесията си. Ако доктор Том бе настоял за женитбата им, ръководен от някакъв интерес, Кит щеше да провали плана му. Той нямаше да иска да помогне.

Той отгатваше, че ако даде пари на жена си, значеше да ѝ позволи да помогне на доктор Том, в случай, че последният имаше нужда... На нея нямаше да ѝ липсва нищо, но тя не би била в състояние да подпомогне баща си... Джейн разбираше сега ясно причината за отказа на Брент.

„Навярно мисли, че аз съм действувала в съгласие с татко — си каза тя печално. — А когато му поисках пари, трябва да е решил, че това е част от плана, който споделям с татко.“

И все пак по време на прекрасното им пътуване из Шотландия Кит изглеждаше така щастлив! Но това малко утешение се помрачи веднага, защото Джейн си припомни следните думи, казани ѝ от Ванити:

„По време на медения си месец всеки мъж дава вид, че е много влюбен...“

Когато Джейн слезе от колата пред къщата си, лицето ѝ бе съвсем преобразено от тревога.

Когато влезе в хола, прислужницата ѝ съобщи:

— Господин Джил е в салона, госпожо.

Едуард! Джейн с изненада констатира до каква степен споменът за Едуард Джил бе изчезнал от ума ѝ. Откакто се бе омъжила, не бе помисляла нито веднъж за него. Тя се изкачи бързо горе и намери младият мъж, изправен до прозореца. Както винаги, така и сега той беше безупречно облечен, а страните му бяха розови и свежи. За да прикрие нервността си, Джейн побърза да заяви:

— Едуард, радвам се, че ви виждам отново! Колко мило е, че дойдохте! Аз мислех, че сте в Бирма или някъде... в Индия.

Тя му подаде ръка. Младият мъж я пое тържествено.

— Не — каза той, — баща ми намери, че присъствието ми там не било необходимо и че тук работите се нуждаели от моя надзор.

— Радвам се, че ви виждам... Седнете и ми разкажете с какво се занимавате.

Джейн се опитваше да изглежда естествена, но гласът ѝ звучеше престорено. Те седнаха.

— Пили ли сте чай? — запита тя разсеяно.

— О, да! Благодаря... Вече е шест часът... — отвърна той с почуда, сякаш му бе зададен някакъв много неуместен въпрос.

Младата жена си мислеше: „Колко е спокоен! Сякаш нищо не е в състояние да го разтревожи“. Тя се лъжеше, защото едва бяха говорили пет минути за най-безразлични неща, когато той стана рязко от стола си, наведе се над нея, хвана я за раменете и я погледна право в лицето.

— Джейн — каза той внезапно, — щастлива ли сте? Отговорете ми честно, щастлива ли сте? Носят се слухове... И аз... трябва на

всяка цена да зная истината. Щастлива ли сте с Брент?

Този въпрос я изненада и тя не знаеше как да отговори. В желанието си да не остави Едуард да чете по лицето ѝ, младата жена освободи раменете си, стана с един скок и се отдалечи от него.

— Слухове? — учуди се тя с престорено безразличие. — Вече? Учудва ме, че има хора, които са така зле настроени към младоженците.

— Значи — подхвана той, като наблягаше на думите — вие сте щастлива!?

— Разбира се, че съм! Безкрайно щастлива...

Това бе казано с предизвикателство, което Едуард забеляза. Той видя също, че тя пламна и поради това направи заключения, които разколебаваха твърдението ѝ, но той се престори, че ѝ вярва.

— Мила — започна да говори младият мъж със сдържан глас, — не мога ви изкажа колко ме зарадваха думите ви... Трябваше да ви видя непременно, за да узная истината. За мене е много важно да зная, че сте щастлива.

Скъпият, великодушен и състрадателен Едуард! Сърцето на Джейн се изпълни с благодарност. Като си спомни начина, по който се бяха отнесли към Едуард вечерта след опита за отвличането, тя реши, че от негова страна е нужно наистина голямо великодушие, за да се интересува още от нея.

— Мислех, че вие ме мразите сега — каза тя, като извърна лице.

— Да ви мразя! Достатъчно ме познавате, за да знаете, че не съм способен...

От думите му се разбираше много повече от това, което казваше. Джейн осъзна, че е тръгнала по опасен път, затова не отговори.

Тя не бе съблякла още палтото ѝ шапката си, затова се възползува от настъпилото мълчание да се освободи от тях. Едуард пристъпи към нея, за да ѝ помогне да свали тежкото си кожено палто. Той се държеше с предишната си коректност.

— Джейн...

Гласът му бе станал отново спокоен и почтителен.

— Дойдох също, за да ви се извиня...

— Да се извините? О! Едуард, за какво?

— Присъщо е за вашата добрина да се преструвате, че не знаете защо... Но вие знаете, Джейн, толкова добре, колкото и аз, причините,

поради които трябва да ви се извиня.

Гласът му беше толкова сериозен, колкото и лицето му.

— Никой мъж... — и той продължи с тържествеността на римски оратор, който се обръща към Сената — никой мъж, Джейн, няма право да иска от едно младо момиче това, което аз ви поисках вечерта на бала. Повтарям го: никой мъж няма това право...

— Намекват за предложението ви да ме отвлечете?

— Да, точно това искам да кажа, Джейн. Това беше една достойна за порицание дързост... Не мога да изтъкна нищо за свое оправдание...

— О, в края на краищата, Едуард, достатъчно беше аз да откажа, нали? И после, ние щяхме да се венчаем след пристигането ни в Лондон. Мисля, че вие преувеличавате вината си.

Това полуопрощение объркваше проектите на младия мъж. Той очакваше остри упреци, които щяха да му позволят да се впусне в една трогателна сцена на разкаяние, която би разнежила Джейн. Но тя се бе променила. Тя не беше вече някогашното наивно дете.

— Не мисля, Джейн, че преувеличавам вината си... — настоя той. — За един мъж трябва да е гордост и радост да закриля жената, която обича... Ако е необходимо, той трябва да я закриля и от самата нея! Мъжете са по-силни, по-предвидливи, понеже познават по-добре живота.

— Във всеки случай аз не ви считах за виновен; по-скоро реших, че аз бях глупачка.

Младата жена се настани в близкото кресло, а Джил седна срещу нея. Ако някой го видеше в този миг, така спокоен и коректен, никога не би допуснал, че сърцето му бе преизпълнено с омраза, поради незадоволената му страст и че в главата му се тълпяха проекти за отмъщение. Той бе дошъл, за да започне да смущава покоя на младото семейство, да потърси средства, с които да успее да отдалечи Джейн от съпруга ѝ. Брент бе ровил в неговото минало, за да му отнеме годеницата... Е, добре! Той щеше да види!

Дали похожденията на Едуард се ограничаваха само с приключението му с хубавата дъщеря на бирманския плантатор или пък той бе придобил опита си, прехвърчайки от цвят на цвят? Разбира се, в природата на Едуард имаше страни, които Джейн не бе заподозряла никога и които не подозираше още. Преди всичко тя би

желала той да не бе идвал тази вечер, когато се чувствуваше толкова нещастна и толкова малко разположена да приеме, когото и да било. Но сега не ѝ оставаше друго, освен да се надява, че той щеше да си отиде скоро. Джил, обаче, нямаше никакво намерение да си тръгне, без да е постигнал целта на посещениято си: да влее отровата на съмнението в душата на Джейн и с това да засегна Брент.

Вдъхновителка на тази подлост беше прекрасната Ванити Арджънс.

Разбира се и Едуард щеше да се възползува, ако успееша да постигнат резултати... Той познаваше много бегло младата вдовица, но в упоритото си търсене на интересни и може би скандални подробности в миналото на Кристоф Брент, той откри, че госпожа Арджънс би могла да му бъде полезна. Още при първото си посещение в малкия ѝ апартамент на Бакър Скуеър, Джил забеляза между многобройните снимки и една любителска снимка на Брент. След като говориха за него и за женитбата му с Джейн, той разбра, че госпожа Арджънс можеше да му послужи, за да постигне отмъщението си и дори може би щеше да му стане съучастница. Скоро те разкриха картите си един пред друг и решиха, че Едуард щеше да помогне на Ванити да отнеме Брент, а тя щеше да му помогне да си възвърне Джейн... Девизът на тяхното съдружие беше: „Взаимно подпомагане, без да се издават един друг...“.

Едуард се мъчеше да си намери извинение, като се убеждаваше, че трябва да накаже Брент за обидите, които му бе нанесъл.

Прекарасната Ванити не си правеше толкова труд. Тя бе желала да се омъжи за Кит и да се ползува от богатството му и не можеше да прости на Джейн, че бе провалила надеждите ѝ. Какво щеше да стане с нея сега, когато бе отрупана с дългове? Този страх оправдаваше в собствените ѝ очи жалките ѝ сметки или по-скоро тя не се затрудняваше от никакви скрупули.

Едуард нямаше нейното безочие, понеже държеше да минава в обществото за почтен човек. Главното беше да успее да прикрие подлите си постъпки и да запази неопетнено доброто си име.

Така той се бе заел да влива отрова в душата на Джейн, бавно и на съвсем малки дози. За щастие, той бе дошъл в един момент, в който отровата можеше да подействува най-добре, поради душевното

състояние на Джейн. Тя бе уморена душевно и се чувствуваше неспособна да се владее.

Едуард подхвърляше намеците си по най-невинен и приятелски начин и Джейн ставаше все по-печална и нещастна. Тя започна да си припомня дребни факти, на които не бе отдала никакво значение: красивата ръка на Ванити, поставена върху ръката на Кит; очите на Ванити, пресрещащи погледа на Кит, сякаш съживяваха тайнствени общи спомени; властният начин, по който Ванити посочваше вкусовете и малките слабости на Кит: той обича четири бучки захар в чая си, ужасява се от чорапи на райета, употребява само ленени носни кърпи... Откъде знаеше Ванити тези подробности?

Този въпрос прибави нова мъка към тази, която ѝ бе причинило признанието на баща ѝ за проблемите му... Дали, когато Кит е бил, така да се каже, принуден да се ожени за нея, не е бил влюбен в госпожа Арджънс? Това предположение се оформяваше все по-ясно и по-ясно, поради намеците на Едуард.

Трябва да се признае, че Едуард не искаше да нарани Джейн, но той беше толкова заслепен от желанието си да отмъсти на Брент, че не забелязваше, че в същото време засягаше и младата жена. Той играеше ролята на промъкваща се из тревата змия, без да пресметне докъде щеше да стигне отровата му.

— Госпожа Арджънс — започна той — ми даде една много хубава колекция от любителски снимки. Те са били правени преди години в местности, които познавам и затова ме заинтересуваха.

Джейн ги пое разсеяно. Едуард стана ѝ се наведе над нея, за да ѝ дава обяснения. Тя започна да разглежда снимките, отначало небрежно, после по-внимателно. Ванити беше на всяка снимка: Ванити в костюм за езда; Ванити в лека лятна рокля; Ванити в строг английски костюм. Ванити... Ванити... Едуард даваше неуморно обяснения:

— Ето една лятна къща в Аморадан, където прекарах две седмици. Това е госпожа Арджънс... Тя се храни на верандата си. Не мога да позная с кого и все пак лицето не ми е чуждо. Момчето, което е в дъното, е прислужник... туземец.

Джейн не слушаше повече. Мъжът, който се хранеше с Ванити, беше Кит. Не можеше да има грешка, въпреки че хората на снимката

бяха дребнички. Кит се хранеше с Ванити на верандата в една частна вила, сякаш...

Едуард продължаваше:

— Ето я на кон... до палмите... Не са ли прекрасни? Мисля, че е на пътя за Карачи...

Обясненията на Джил бяха еднообразни както тези на чичероне, който би представял в една изложба образа на госпожа Арджънс... и на Brent, като неин кавалер.

„На пътя за Карачи“! Джейн прехапа устни, за да не извика.

Гласът на Едуард продължаваше все така монотонно.

— Този път Ути беше прекрасен. Един ослепителен изгрев в Хималаите!...

Пак Ванити и Кит! Наистина, имаше и изгрев... Слънцето се появяваше! Джейн се засмя горчиво.

— Ето и Тадж Махал... О! Ето една нова серия... не зная как е попаднала тази снимка в купа...

Очите на Джейн се приковаха в тази снимка. Тя не представляваше нито палми, нито пътя за Карачи, нито Тадж Махал, нито слънцето в Ути, а Кит и Ванити в малкия салон на елегантния апартамент на Бакър Скуеър, който Джейн познаваше много добре. Те бяха във вечерни дрехи, прави, един до друг. Ванити бе облежната на ръката на Brent, а страната ѝ почти докосваше рамото на младия мъж...

Това не бяха Кит и Ванити в миналото, а Кит и Ванити вчера или миналата седмица... Ванити беше облечена в рокля, която Джейн бе виждала наскоро. Една друга подробност привлече вниманието ѝ: големият стенен часовник показваше два часът! Без съмнение два часът след полунощ! Кой се облича с деколтирана рокля по обед?

Младата жена стана внезапно, като разпръсна снимките, които се разпиляха като сухи листа, обрулени от есенен вятър. Тя не можеше да се владее повече. Вчера спречкването с Кит, днес мъчителното признание на баща ѝ, сега отровните намеци на Едуард. Това натрупване на нещастия беше твърде голямо за Джейн. Без да каже нито дума, тя изскочи от салона и се приюти в стаята си, като остави Едуард да прибере снимките и да напусне къщата с убеждението, че първите му действия бяха плодотворни.

ГЛАВА ІХ

Забила нокти в дланите на ръцете си, Джейн ридаше неудържимо. Жестоката ревност бе помела всяко друго чувство у нея: грижите на баща ѝ... бяха забравени; нейната отхвърлена молба... забравена! Една-единствена мисъл я занимаваше: Кит се бе оженил за нея по принуждение, а обичаше Ванити! Тези снимки... Дали би могла някога да ги забрави? Ванити така красива, така съблазнителна, така елегантна, така уравновесена... И Кит с нея, винаги с нея... в онези далечни страни! Но снимката, която я бе засегнала най-жестоко, беше последната, която не датираше от преди женитбата ѝ, а бе направена след завръщането им от сватбеното пътешествие... в апартамента на Ванити в два часа след полунощ!

И все пак, ако бе сгрешила? Младата жена изскочи тичешком от стаята си и почти падна в ръцете на Кит... Той я сграбчи, почти я понесе и я върна в стаята ѝ, тласна гневно вратата зад себе си. Той застана пред нея; очите му хвърляха заплашителни мълнии.

— Какво търсеше тук този глупак Джил? — запита той със стиснати зъби.

Младата жена стоеше като закована, мигаше с очи и трепереше. Най-после тя намери сили и промълви:

— Дойде да ни направи посещение...

— Кой го е поканил?

— Никой...

— Връщам се от бюрото си и на прага на собствената си врата попадам на този фалшив „добродетелен“ мъж? Какво търсеше той тук? — повтори Брент с глас на обвинител.

— Бе дошъл да ни посети.

— Е, добре! Не искам да го виждам в къщата си... Не позволявам да стъпва тук... — извика той още по-гневно.

Джейн се бе съвзела и запита по-спокойно:

— Защо?

Детинската ѝ уста се бе свиля в упорита гънка.

— Трябва да разберете защо... — отвърна той.

— Е, да, но не разбирам.

— Вие сте моя жена и аз нямам намерение да мина за... глупак.

Този отговор раздразни Джейн.

— А аз мога да бъда направена за посмешище, това не значи нищо, нали?

Всички снимки на Ванити с Кит изникнаха пред очите ѝ и тя избухна:

— Въпреки че Ванити Арджънс ме засенчва, това не ѝ пречи тя да е в къщата ни от сутрин до вечер, дори и през нощта, нито на вас да бъдете у нея в два часа след полунощ.

— Какво искате да кажете? Какво значи това намесване на Ван в нашата разправия?

— А вие защо се нахвърляте върху Едуард!

Те стояха един срещу друг със зачервени лица и искрящи очи, твърдо решени да останат на позициите си.

— Не наричайте това животно „Едуард“ — изрева Brent — и...

— А вие защо я наричате Ван? — възрази младата жена буйно.

Джейн не можеше да се владее повече, дори не съзнаваше къде се намира. Тя започна да ридае и да говори през сълзи.

Младата жена му каза, че сега е разбрала, че той не се бил оженил за нея по собствено желание, а под натиска на доктор Том. Тя току-що бе получила това признание от устата на баща си.

Нещастната Джейн се надяваше, че въпреки гнева си Brent щеше да отговори, че се бе оженил за нея само, защото я обичаше! Но той не отговори нищо и тя бе обзета от още по-голям ужас. Последната ѝ сянка на надежда се изпари пред това мълчание и единственото средство да понесе мъките на сърцето си беше да ги превърне в гняв:

— Татко ми каза! Но аз не знаех нищо преди това... Наистина, чувствувах, че нещо в нашите отношения куцаше... Но не можех да отгатна причината — завърши тя и зариде отново.

— Предполагам, че баща ви има нужда от пари — подхвърли той с обиден тон.

— Даже и да има нужда, не към вас ще се обърна, за да поискам! Не се страхувайте... — отвърна тя на удара с удар.

Между тях започна един словесен двубой, в който всеки се стареше да нарани жестоко другия. Думите излитаха като куршуми.

Последните бяха най-жестоки.

— Зная, че татко ви е изиграл една лоша шега, че той се е възползувал от сплетните, за да ви принуди да поискате ръката ми... Но и вие самият не играхте ли една грозна комедия, като ме накарахте да повярвам по време на сватбеното ни пътешествие, че бяхте щастлив с мене... Лъгахте ме, че ме обичате?

— Реших, че имам право да си осигуря поне удоволствията, които дава меденият месец...

Груби думи, изказани с гняв, половината от които той дори не мислеше.

Но младата жена ги прие така, както бяха казани и мълчанието, което настана между двамата съпрузи беше наистина драматично.

Джейн пребледня необикновено. Дори устните ѝ се обезцветиха. Раздразнението на Брент се изпари. Той се изплаши както никога досега, престапи напред и извика със сподавен глас:

— Джейн!

Тя го отблъсна със стиснати юмруци. Страните ѝ се обагриха с трескава червенина и очите ѝ заискриха гневно, но гласът ѝ прозвуча мъртвешки спокойно, когато отговори:

— Докато съм жива, няма да ви простя това, което току-що казахте...

Думите ѝ бяха казани бавно, със силата на безвъзвратна присъда.

Той напусна стаята, понеже нямаше какво да отговори... След две минути, но вече твърде късно, той разбра, че винаги бе обичал и че продължаваше да обича с истинска любов своята млада жена, така пряма и така прелестно грациозна.

Джейн продължаваше да стои като вкаменена: тя имаше сега чувството, че се е вледенила. Любовта и ревността бяха престанали да я измъчват. Гордостта и отчаянието ѝ я пазеха като ризница.

Между нея и Кит всичко беше свършено! В това не можеше да има никакво съмнение. Тя му бе казала, че няма да му прости никога, понеже той бе засегнал дълбоко сърцето ѝ... Той бе разрушил хубавите ѝ чувства... Сега там бяха останали само развалини... Кит не се бе защитил, когато бе говорила за Ванити Арджънс, въпреки че обвинението беше много ясно. „Понеже не можеше да го направи — си помисли тя с болка. — Кит има много недостатъци, но не знае да лъже, той не можа да отрече и затова замълча.“

Изтощена, младата жена си легна. Когато изгаси лампата, тя остана с отворени очи в мрака. Сънят бягаше от натежалите ѝ мигли. Тя чу как Кит затвори входната врата. Часовете минаваха бавни и мъчителни.

Към четири часа сутринта Кит се прибра и се качи в стаята си. Джейн не можа да не се запита откъде ли идваше... и дали щеше да си легне, без да се загрижи за нея.

Дръжката на вратата ѝ изскърца. Под светлината, идваща от съседната стая, Кит се появи, бледен и измъчен, като привидение. Тя го изглежда хладно като чужд човек, без да се трогне от присъствието му. Този поглед го спря за миг, после с колебливи стъпки той се приближи до леглото и се опита да се усмихне... Но върху лицето на Джейн не се появи отражението на тази усмивка.

— Джейн, съжалявам... — каза Brent протичко, с тон на трогателно отчаяние, като дете, което се разкайва.

Но Джейн не се трогна.

— Добре, съжалявате...

Той не можеше да повярва, че тя би му се съпротивлявала така решително.

— Простете ми...

— Не.

Младият мъж въздъхна дълбоко и подхвана:

— Вие не искате да кажете, че...

— Знаете, че да...

Фактът, че детинското ѝ лице, с толкова гальовни очи, можеше да добие такова сурово и безразлично изражение, го изплаши. Той изгуби самообладание, наведе се към нея и се опита да я обгърне със силните си ръце. Тя се освободи, отдръпна се към другия край на леглото и се спусна на пода.

— Никога не правете подобен опит — каза тя сурово.

Младият мъж се изправи, прекара по челото си сгърчената си ръка и запита отново:

— Наистина ли не искате да ми простите?

— Не — отвърна тя отново.

Той се изправи, разтърси раменете си и се изсмя предизвикателно. След това заобиколи леглото и спря съвсем близо до Джейн, която изглеждаше още по-малка от него в дългата си нощница.

Очите му гледаха сурово. Смехът замря в гърлото му и той започна да говори съвсем тихо:

— Помолих ви да ми простите, а вие отказвате... Няма да ви моля втори път.

След това Брент се извърна и напусна стаята, която потъна отново в мрак.

Рано сутринта Джейн бе събудена от едно телефонно повикване.

Беше баща ѝ. Гласът му звучеше отчаяно. Искеше да се осведоми дали беше говорила с Брент?

Дали беше говорила с Брент? Тя се засмя при тази мисъл! По-скоро би предпочела да умре, отколкото да му отпрати и най-малката молба!

— Грижа се за това, скъпи ми татко — се помъчи да отговори тя, за да го успокои.

— Парите ми трябват още днес! Срокът изтича днес, в пет часа...

Сърцето на Джейн се сви. „Днес в пет часа!“ Какво да прави?... Тя продължи несъзнателно: „Добре, скъпи татко, днес, в пет часа... Много добре, не се тревожете!...“.

Младата жена постави слушалката и притисна с ръце сърцето си, за да усмири лудото му биене.

Половин час след това Джейн прекрачи прага на „банката“ на Кити Вой. Устата ѝ беше сгъната в горчива гънка, а в очите ѝ се бе изписало отчаяние. Една работничка се приближи до нея и я запита какво желае. Джейн каза, че иска да види „Madame“, но работничката я осведоми, че „Madame“ била в Париж и щяла да се върне след два дни.

Джейн напусна магазина като замаяна. Думите: „Днес в пет часа“ звучаха в ушите ѝ.

Когато завиваше край ъгъла на Бонд Стрийт и Пикадили, тя се спря рязко, като чу името си и вдигна глава.

Едуард Джил стоеше пред нея с шапка в ръка.

— Мила моя, да не би да сте болна? — запита той разтревожено.

Младата жена се засмя глухо.

— Мисля, че съм само отчаяна... — отвърна тя.

Без да отговори, Джил я хвана за ръка и я заведе в бар „Стюарт“, настани я на една малка масичка, седна срещу нея и поръча две кафета.

— Сега, разкажете ми какво ви се е случило.

Вече за Джейн беше почти без значение, че щеше да открие, че между нея и Брент имаше недоразумение. Тя, която бе считала винаги, че трябва да пази грижливо семейните си грижи, бе готова сега да ги открие с безразличие. Гордостта ѝ бе изчезнала. Все пак известна частица трябва да бе останала, понеже тя премълча това, което чувствуваше. За щастие Едуард задаваше малко въпроси. Когато тя призна най-страшната си мъка: нуждата да намери още днес триста лири стерлинги, Едуард разбра веднага, че щом не ги искаше от съпруга си, то разбирателството ѝ с Брент далеч не беше идеално. Той се зарадва и се почувствува снабден със сведения, от които би могъл да се възползува. Джейн едва бе замлъкнала и той ѝ предложи без колебание да ѝ даде нужната сума. Те излязоха, качиха се в едно такси и Едуард даде адреса на своята банка... Младият мъж слезе сам и след няколко минути се завърна при нея, като постави върху коленете ѝ една връзка банкноти.

Джейн му поблагодари с особено детинско доверие, без да подозира, че Едуард се мъчеше да отгатне поради каква причина младата жена му бе доверила една тайна, която съвсем не трябваше да научи.

— О, Едуард! Колко сте добър! Така добър! И така великодушен. Дали ще мога някога да ви се отблагодаря...

В полумрака на таксито той взе ръцете ѝ, погледна я в очите и каза:

— Толкова щастлив съм, че мога да ви бъда полезен, мила!

След това прибави още по-тихо:

— Страшно съм щастлив...

При тези думи Джейн почувствува изведнъж, че се плъзгаше по опасна плоскост и че от това можеха да произлязат много усложнения. Един почти неудържим порив я подтикваше да върне банкнотите на Едуард и да му каже: „Невъзможно е, невъзможно е да ги приема!“. Но тя си припомни отчаянието на баща си и не можа да намери друго разрешение, освен да запази парите на Едуард.

— Джейн, само един въпрос...

Гласът на Едуард бе станал мек и състрадателен:

— Да не би работите на Брент да са в лошо състояние?

Тя повдигна към него учудените си очи:

— Доколкото зная, не... Защо?

— О! Не, че се носи слух... Но помислих, че щом като не се обръщате към него, то...

Джейн пламна силно. Джил се опита да чете по лицето ѝ.

— Не можех да се обърна към Кит... Не можех... Не искам той нищо да знае... Готвя... една изненада.

Тя говореше объркано и откъслечно.

Едуард едва не се изсмя. Джейн беше твърде наивна! Една изненада за Кит! Да, тя не грешеше... Днешната малка сделка щеше да бъде наистина изненада за Кит... Едуард ликуваше вътрешно. По всичко личеше, че женитбата на Джейн не беше сполучлива, понеже тя не смееше дори да поиска пари от Брент... Объркана както беше, тя го бе признала неволно и приемаше от него една излагаща я помощ.

„Но по каква причина тя имаше нужда незабавно от една такава сума?“ — се питаше младият мъж.

— Разбирам, мила моя — заключи той, — това е навярно за рождения му ден... Е, добре! Какво ще правим сега? Да отидем ли да обядваме?

— О, не, трябва да бързам... Заведете ме до вкъщи, ако обичате.

Той не възрази нищо, понеже не искаше да злоупотребява повече този ден с преимуществото си. Работите вървяха отлично, според плановете му.

Когато се прибра вкъщи, Джейн повика по телефона една кола от съседния гараж, облече топло палто и побърза да се приготви да отиде в Силвърхук и да предаде парите на баща си.

В бързината ластикът, който придържаше банкнотите, отхвъркна и те се разпиляха по пода на стаята ѝ. Тя коленичи и започна да ги събира... Всичките тези пари бяха за доктор Том! Изплашеният израз щеше да изчезне от очите на баща ѝ. Докато ги събираше, Джейн откри, че Едуард ѝ бе предал вместо триста лири, четиристотин... Той бе сбъркал... Утре ще му върне това, което беше в повече... Днес нямаше време...

Младата жена сложи стоте лири в малка кожена чанта, която скри под кърпичките си. Останалата сума взе със себе си и се настани в колата. „Добрият, предан Едуард! Дори когато грешеше, пак беше щедър! Колко се различава от Кит!“ — си помисли тя.

Това печално сравнение се налагаше по целия път.

Джейн очакваше да намери баща си в състояние на трескаво безпокойство. Затова тя остана безкрайно изненадана, когато го завари с доволно и почти щастливо изражение. Дори можеше да се каже, че той имаше такъв вид, сякаш не се нуждаеше вече от парите, които му носеше, понеже когато му ги подаде, той се поколеба да ги вземе. Баща ѝ замълча отначало и най-после каза:

— От Кристоф ли получи тези пари, Джейн?

Тя си пое жадно въздух, преди да отговори.

— От кого бих могла да получа тази сума, татко? — каза тя с престорена веселост.

Докторът взе банкнотите, нагъна ги бавно и замислено и след това ги сложи във вътрешния джоб на дрехата си.

— Благодаря, мила — каза той.

„Наистина, хората са много странни“ — си помисли Джейн, когато се разделиха. А тя се боеше, че баща ѝ щеше да се развълнува, когато получи парите и че самата тя нямаше да може да се владее, понеже нервите ѝ бяха изтощени! „Как да успея да опозная хората, когато и тези, които смятах, че познавам по-добре от всички, могат да се държат по най-неочакван начин?“ Младата жена беше и физически, и морално изтощена, когато се прибра къщи. Като се изкачваше по стълбата, Брент излезе от салона и я дочака горе.

— Къде бяхте? — запита той без заобикалки.

— Бях да видя баща си — отвърна тя уморено.

— Какво искаше той?

Червенина заля лицето ѝ и тя заяви гневно, продължавайки да се изкачва:

— Нищо, което би ви интересувало...

Брент я проследи с очи, в които се бе изписало подигравателно изражение.

На другия ден Джейн върна на Едуард с препоръчано писмо стоте лири, като му обръщаше внимание, че бе направил грешка. Но два дни по-късно, банкнотите пристигнаха отново, също с препоръчано писмо, което младата жена намери на закуска до чашата си. Сърцето ѝ заби тревожно и тя едва успя да го сложи в джоба си. Когато влезе Кит, той я завари да чете едно дълго оплакване от майка ѝ. Младата жена се наведе над гъсто изписаните страници, а страните ѝ горяха. Джейн се сърдеше на себе си, че се смяташе виновна по

отношение на съпруга си. „Защо виновна? След начина, по който Кит се бе отнесъл към нея? Във факта, че бе приела пари от Едуард, нямаше нищо лошо... Нима трябваше да остави баща си да бъде преследван, обезчестен и изхвърлен на улицата?“

— Добро утро — каза Брент. Джейн отвърна, без да вдигне глава. Младият мъж си наля сам чай и седна.

— Имате ли интересни новини? — запита той след малко.

Джейн не бе прочела нито един ред от писмото на майка си. Думите играеха пред очите ѝ.

— О, мама ми дава подробни сведения за живота в Силвърхук.

— Днес не сте много разговорлива.

— Аз не се интересувам от съдържанието на вашите писма — каза тя сухо.

— Ах, можете да прочетете всичките — възрази той с непресторена откровеност.

И като взе купчината писма, дошли с първата поща, той ѝ ги подаде през масата. До чинията на Джейн падна един небесносин плик, на който се виждаха ясно инициалите „В. А.“.

Ванити Арджънс! Какво я интересуваше Ванити Арджънс! С две-три думи само Кит бе убил и любовта ѝ, и ревността ѝ.

— Повечето са фактури за сметки — каза Брент.

Джейн посочи синьото писмо.

— Това обаче сигурно не е.

— Не, то е от Ван... Вижте какво пише, искате ли? — заяви той с безразличие.

Джейн го погледна, поколеба се, взе писмото и го изгледа отново.

— Наистина ли искате да го прочета?

— Защо не?

Тя отвори плика, прочете първите две думи и предаде листа на Брент, казвайки:

— При това така интимно обръщение е може би по-разумно да не продължавам.

Брент прочете гласно тези две думи:

— „Скъпо момче“ — и се засмя. — Е, добре, какво ви шокира? Бих искал да зная...

— Приятно ли ви е да ви нарича така?

— Нямам нищо против, ако това я забавлява... — Той продължи да чете: — Кани ме да отида да играем бридж тази вечер. — Изведнъж той се наведе към Джейн и каза неочаквано: — А сега, покажете ми писмото, което ви е писал Джил.

Думите му ѝ подеждоуваха като гръм от ясно небе. Тя погледна съпруга си уплашено и първото ѝ движение беше да му хвърли през масата още затвореното писмо, както бе направил той със своите. Мисълта, че щеше да го остави да отвори едно писмо, натъпкано с банкноти, което щеше да я принуди да обясни грижите на баща си и последствията от срещата ѝ с Едуард, я възпря! Тя не можеше да издаде баща си и после ѝ липсваше смелост, за да посрещне изненадата и може би страшния гняв на Брент.

Младата жена остана неподвижна, няма, потисната.

— Обуславях предположението си на виновното изражение, което имахте, когато влязох — каза той бавно. — Може би в края на краищата да не сте получили никакво писмо от него...

Джейн продължаваше да мълчи.

— Значи — подхвана той отново — имате писмо... И нямате намерение да ми го покажете... Много добре...

Без да прибави нито дума повече, Брент стана и излезе.

Джейн скочи след него, повика го по име, но той не се извърна. След това младата жена се отпусна на мястото си и разбра, че животът ѝ щеше да бъде по-печален от всякога.

Тя отвори злополучното писмо. Заедно с парите Едуард ѝ изпращаше и следното писъмце.

„Не, мое скъпо малко момиче, тези сто лири не са попаднали у вас по грешка. Реших, че имате нужда от един малък запас! Това е всичко. Моля ви да благоволите да ги задържите... Толкова неприятно е да нямаш джобни пари, нали? Ваш завинаги.

Едуард“

Джейн гледаше банкнотите, без да знае какво да направи. Ако откажеше да ги задържи, нямаше ли да оскърби великодушния Едуард?

Седмиците минаваха сред мъчително натегната атмосфера и студено мълчание. Брент прекарваше много малко време вкъщи. След сутрешната закуска, той отиваше в бюрото си, към шест часа се връщаше вкъщи, качваше се право в стаята си, обличаше се и излизаше отново.

Джейн предполагаше, че повечето от вечерите си прекарваше у госпожа Арджънс. Това ѝ беше сега съвсем безразлично... Тя се впусна сред многобройните познати на госпожа Вой, като се надяваше, че по такъв начин би разсеяла скръбта си, горчивината си и вечното чувство на самота.

Едуард ѝ беше постоянен и предан роб. Тя го срещаше навсякъде. Носеше се слух, че Ванити спечелвала отново Брент, а малката госпожа Брент започвала да се утешава с Джил — и че можело да се очаква един сензационен развод. Забавно зрелище за обществото! Госпожа Поли Доукинс единствена не беше на това мнение. Вместо да се забавлява, тя се тревожеше.

Една вечер тя отиде неочаквано у Брент и като не намери никой вкъщи, реши да почака племенника си. Не след дълго той се прибра сам, уморен и нещастен.

Докато пиеха кафето си, госпожа Доукинс започна да го разпитва.

— Какво не върви между тебе и Джейн, Кит?

— Нищо — отвърна той сухо. — Още от самото начало никога не е вървяло.

Кит можеше да твърди това, но госпожа Доукинс си имаше свое мнение и мъчно можеха да я накарат да го промени.

— Ако смяташ да замениш Джейн с Ванити Арджънс, ще те зачеркна от завещанието си.

За голямо облекчение на леля си Брент отговори много убедително:

— По дяволите тази Ванити Арджънс!

— Ето най-приятните думи, които ушите ми чуват от твоята уста. Постарай се да ги повториш на Джейн.

Младият мъж повдигна рамене и отвърна намръщено:

— До гуша ми е дошло от чувства и вълнения... Бих искал да замина за Индия на лов за тигри...

Леля му го погледна съчувствено с умните си очи.

— По-добре иди на бала, който Кити Вой дава по случай рождения си ден и се опитай да уловиш... Джейн — посъветва го тя, преди да си отиде.

Младият мъж се усмихна пресилено, без да възнамерява да последва този съвет.

Въпреки това, когато удари полунощ Брент излезе и се качи в колата си, която се отправи към къщата на госпожа Вой... Когато пристигна там, балът беше в разгара си. Той се спря на прага на салона и забеляза Джейн, която танцуваше с Джил.

Обзе го лудо желание да счупи нещо, но мисълта, че това би предизвикало скандал, го спря. Той почака, докато двойката стигна съвсем близо до него, протегна ръка, сграбчи китката на Джейн и я изтръгна от ръцете на Джил. Младата жена едва успя да сподави вика си на изненада. Джил бе така неподготвен за това, което се случи, че не възрази нищо и Брент каза на жена си:

— Дойдох да ви взема.

Цялата сцена се разигра така бързо, че само една-две от най-близките двойки заподозряха, че се бе случило нещо необичайно. Преди историята да се разнесе из салоните, Брент настани Джейн в колата и заповяда на шофьора да ги отведе вкъщи.

Всеки от тях се бе свил в своя ъгъл на колата. Брент бе свил устни, а очите му искряха. Джейн очакваше бурята с полуотворени устни...

Брент избухна изведнъж:

— Знаете какво мисля за този идиот Джил, нали?

Тя извърна глава към него, готова да се защитава.

— Зная, че храните към него една дребнава ревност.

— Имам основателни причини да не променя мнението си, повярвайте ми.

— Не... Вие смятахте, че имате „основателни причини“ да ме обвините, че съм участвувала в заговор, за да ви принудя да се ожените за мен... Следователно вашите „основателни причини“ могат да се оспорват, понеже вие се измамахте жестоко по отношение на мен. За мен Едуард е един от най-добрите приятели... единственият ми приятел. Той е добър, великодушен и никак не е егоист.

Джейн говореше разпалено. Тя прибави:

— Много ще ме задължите, ако се откажете да ме преследвате у хората и да ме правите смешна в очите на всички...

— Ако този Джил е образец на честност и добродетел — възрази Брент, — питам се защо го изоставихте заради мен...

Младата жена прехапа устни и замълча. След това избухна неочаквано:

— О, не зная... Вие ме покорихте с увереността си, с грубостта си, с авторитета си и най-вече с упорството си да ме омагьосате... Никога не бях срещала мъж като вас.

След като си пое дъх, тя прибави разпалено:

— Истината е, че вие бяхте решили да ме накарате да се откажа от Едуард от каприз, без скрупули, за да докажете мощта си.

Брент бе станал аленочервен. Той я сграбчи за ръката и я стисна до болка.

— Джейн, значи аз съм бил за вас само един укротител? Значи вие не сте ме обичали никога?

В очите на Брент се бе изписала тревога, а в тези на Джейн — враждебност.

— Вие знаете, че ви обичах... И взехте любовта ми, за да си доставите развлеченията на един меден месец...

Тя си послужи със същите думи, които той бе употребил в гнева си и добави:

— Сега всичко е свършено... Никога вече не ще мога да ви обичам, Кит...

Тя спря, докато ръката на Кит отпусна нейната и след това заключи:

— Впрочем, съвсем не ми се вижда възможно вие да държите, макар и малко...

— Как можете да бъдете сигурна?

— Понеже вие не сте желали никога да се ожените за мен... О, не се страхувайте, че ще ме нараните... Днес не сте вече в състояние да ме накарате да страдам...

Младият мъж се отдръпна назад наскърбен.

— Значи аз съм едно безподобно животно, а Джил е олицетворение на всичко благородно! Станала е грешка... Вие сте се омъжили за този, от който е трябвало да се пазите! За щастие днес тези

грешки се поправят лесно — заключи той точно, когато колата спря пред къщата им.

След като влязоха в хола, те се разделиха, без да си кажат нито дума повече.

На другата сутрин Джейн се събуди със страшно главоболие. Последните думи на Brent звучаха още в ушите ѝ, сякаш той ги повтаряше безкрайно... Днес тези грешки се поправят лесно...

„Колко бърза да се освободи — си мислеше тя. — За него свободата е Ванити Арджънс! О, да, сигурна съм... Всички ще кажат: още една женитба, която се разтрогна толкова бързо, колкото бързо се склучи! Да оставим събитията да следват хода си!“

Младата жена стана към обяд и закуси набързо. Скоро след това Кити Вой я потърси по телефона... Те побъбриха за бала.

— Мила моя, какво стана с вас? Вие изчезнахте толкова рано... Бедният Джил имаше много трагично лице!

— Кит минавал случайно покрай вас и му хрумнало да дойде да ме вземе.

— Нима съпругът ви е дошъл да ви отвлече? Наистина, мила, това е почти неучтиво.

Жицата предаде смеха на Кити Вой. Джейн се опита също да се засмее, но не успя.

— Струва ми се, че Джил ще ви поиска обяснение за държанието ви... — Госпожа Вой се засмя отново.

Едва Джейн бе поставила слушалката на място, когато се разнесе нов телефонен звън. Младата жена побърза да се обади.

Този път от другия край на жицата долетя гласът на Кит.

— Джейн?

— Да.

— Чиновниците от предприятието искат вие да отидете да видите работата им и шефовете на различните служби желаят да ви бъдат представени. Искате ли?

— Кога?

— Идващата седмица.

— Добре!

— Бихте ли могли при този случай да си наложите да изглеждате така, сякаш присъствието ми не ви е неприятно?

Тези думи бяха казани с такава горчивина, че тя се поколеба върху отговора, който трябваше да даде.

Брент продължи:

— Това ще бъде от полза за работите ми.

— Ще ви подпомогна в това с всичките възможни средства — отвърна тя хладно.

— Ще ви бъда много задължен. Ще осведомя директора за близкото ви посещение.

Джейн отиде в салона, настани се в едно кресло и се опита да чете. Напразно. Главата я болеше страшно. Тя затвори очи и сълзи започнаха да се стичат по страните ѝ. Обзе я лудо желание да бъде утешена, да почувствува как я обгръщат с любов две силни ръце, да чуе един нежен глас да ѝ шепне успокояващи думи.

Нещастната жена трябваше да признае пред себе си, че беше изоставена. Напразно се смесваше с шумното общество около госпожа Вой. Тя се чувствуваше все повече и повече ужасно самотна.

ГЛАВА X

Може би сълзите бяха тези, които върнаха на Джейн способността да чувства и следователно да страда.

Те стопиха леда, който сковаваше сърцето ѝ. То можеше отново да бъде досегнато.

Работата, която сълзите бяха започнали, Едуард завърши, когато след два дни я посети късно следобед.

След неговото тръгване, отпуснала се в едно кресло, Джейн седеше поразена от необикновената сцена, която се бе разиграла.

Какво бе казал Едуард?

Джейн притисна с ръка слепоочията си и се опита да си припомни думите му. Ако преди идването на Едуард не бе имала главоболие, тази сцена сигурно щеше да го предизвика. Главоболието я измъчваше вече непрекъснато, понеже нощем плачеше, а денем се тормозеше от страшни мисли.

Какво бе казал Едуард?

Ако можеше сама да възстанови тази сцена... Трябваше да се опита...

Всъщност, Едуард бе казал, че се е уморил да се преструва. Знаел, че тя го обича, че те двамата се обичали и винаги щели да се обичат, че женитбата на Джейн била една от грешките, които днес се срещали често... Не го ли беше доказала тя, като бе дошла при него в критичния момент и бе приела неговата помощ... Едуард бе изтъкнал, че едно мило, кротко и честно създание като нея не би „приело“ никога пари от него, ако не го обичаше... Следователно единственото разрешение беше да отиде открито при Брент и да му поиска свободата ѝ, която той би побързал да даде, защото според слуховете той самият имал желание да сключи нов брак. Така работите щели да се уредят лесно и без скандал.

Едуард бе взел двете ѝ ръце и почти бе коленичил до нея, уверявайки я разпалено, че не можел да я гледа да плаче, че когато е свободна, щяла да живее като в рай...

Едуард бе казал! О! Небеса! Какво не бе казал Едуард, докато тя притискаше челото си и се опитваше да овладее уплахата си.

Преди тя да успее да каже каквото и да било, Едуард започна да целува ръцете ѝ... Миг след това той напусна салона.

Джейн се ужаси при мисълта, че той щеше да изтича в бюрото на Брент и щеше да му каже, че тя искаше свободата си! Но тя не искаше свободата си! Несвързаните приказки на Едуард я бяха накарали да го почувствува по-ясно от всичко... Такъв беше резултатът, който постигнаха предложенията и неочакваните обяснения на Едуард. Каквото и да кажеше или направеше Кит, тя го обичаше и никога нямаше да може да обича друг мъж.

Оставаше открит обаче въпросът за онези проклети пари! Тя се бе побояла, още когато ги прие, че щяха да ѝ причинят неприятности. Ето, че Едуард тълкуваше факта, че бе приела тези пари за едно мълчаливо признание, че го обича! Тя не бе помисляла никога, че той би могъл да се заблуди така... А и не можеше да каже нито дума, за да го извади от заблудението му! Всеки път, когато отваряше уста, той я уверяваше, че не е нужно да говори, че знаел какво чувствувала, че не бивало да се измъчва. Наистина, той се бе проявил като толкова добър, толкова симпатичен и искрен! Колко съжеляваше тя, че го бе оставила да се заблуждава по отношение на чувствата ѝ, както го бе направила вече веднъж, когато се бе съгласила да му стане годеница... Защото всъщност тя не го бе обичала никога и почти веднага бе обикнала Кит. Джейн откри, че любовта не се убиваше лесно. Тя можеше да бъде наранена, но когато беше истинска любов, преживяваше всичко.

Дори ако Кит не я обичаше, а имаше чувства към Ванити Арджънс, дори тогава тя щеше да продължава да го обича. А ако в това време, когато тя разсъждаваше така, Едуард разправяше на Кит, че жена му иска свободата си. О, господи, тя не искаше това... Бедната ѝ глава щеше да се пръсне! Но какво да направи? Как да попречи на Едуард да намери Кит? Тя се спусна към телефона и потърси съпруга си, като се питаше какво щеше да му каже. Отговориха ѝ, че е напуснал бюрото си и до вечерта нямало да се върне. Слава богу, Едуард не го беше намерил!

Тя седна и се опита да се съвземе, очаквайки завръщането на Брент. Когато се прибере, тя щеше да му каже всичко... Ако се

разгневи, може да вика, но тя ще му е казала истината, защото не можеше да живее така сред недомлъвки и измами...

По стълбата се разнесоха енергични стъпки. Краката ѝ трепереха, когато стана с един скок и отвори вратата. Но Кит се бе изкачил вече до половината на стълбата за втория етаж. Той бързаше така, сякаш се касаеше за живота му.

— Кит — повика го младата жена.

— Невъзможно ми е да се спра сега — отвърна той и продължи да се изкачва.

Джейн седна на мястото си и притисна с ръце сърцето си, което биеше лудо. Няколко минути след това Brent слезе долу. Джейн стана отново. Кит затвори вратата и каза:

— Какво има? Говорете по-бързо. Закъснявам.

Младата жена остана поразена като го видя, че се бе приготвил да заминава. Той изглеждаше много загрижен.

— Трябва да замина за Манчестър, затова ще взема влака в шест часа и четиридесет минути от гарата Кингс Крос. Във фабриката са изникнали недоразумения...

— Сега... Тази вечер ли, Кит?

Желанието ѝ да се хвърли в обятията му и да му признае всичко се изпари... Не можеше да говори за себе си на един така загрижен и зает човек! По-скоро би трябвало да се заинтересува от него, от работите му!

— Какви недоразумения? — запита тя с непресторен интерес.

Младият мъж ѝ отговори, без да съзнава, че забравяше хладното си държание към нея:

— Ще ги узная там. Мисля, че се касае до заплаха да стачкуват работниците от юзината... Това не е всичко! Днес следобед Спенсър ми заяви, че си отива... Влезе спокоен в кабинета ми и заяви, че намерил по-добро място, затова напускал веднага.

— Не е ли той онзи чиновник, който съм виждала няколко пъти в бюрото ви, Кит?

— Да... Четиридесет години вече откакто работи в нашата фирма и сам той е в течение на работата във фабриката толкова, колкото всички останали чиновници заедно!

Като го виждаше така измъчен и така дълбоко развълнуван, Джейн изпита още по-голяма болка, че не можеше да му

засвидетелствува любовта си. Въпреки решението си да не му прости и дори ако не му простеше никога... тя го обичаше и щеше да го обича. Младата жена чувствуваше едва удържимо желание да го прегърне, за да го успокои, да го утеши и да му вдъхне смелост. За нещастие лицето на Кит продължаваше да запазва строгото си и непредразполагащо изражение.

— Вземете ме със себе си — каза тя неочаквано.

Развълнуван и учуден, той остана като закован.

— Вие бихте искали да дойдете? — запита той бързо.

Тя развали всичко, като отговори:

— Не бих искала да остана сама в тази голяма къща. — Не тази беше причината, поради която Джейн искаше да го придружи, но неуместните думи се изплъзнаха неволно от устата ѝ. Brent се засмя сухо и изражението му се промени напълно.

— Не... Нямам нужда от вас... Ще ми пречите — отвърна той хладно.

— Кит — промълви тя. — Имам да говоря сериозно с вас. Умолявам ви, вземете ме...

— Имам достатъчно грижи и сериозни въпроси за уреждане. Нищо не бива да ме отвлича. Впрочем, вие нямате време да пригответе... Довиждане...

Той бе стигнал до вратата, когато се върна назад, извади портфейла от вътрешния си джоб и без да погледне Джейн, сложи една връзка банкноти на масата.

— Може да имате нужда по време на отсъствието ми — подхвърли той и се отдалечи бързо.

Джейн не се помръдна от мястото си. Когато погледът ѝ се спря върху парите, тя започна да се смее гласно.

„Това е реабилитацията — си помисли тя. — Разкайва се за грубия отказ, с който посрещна молбата ми... Парите са без значение! Важното е, че е помислил за мен, въпреки грижите си и бързането...“

Младата жена прибра банкнотите и погледна часовника. Шест часът. Кит бе казал, че влакът тръгва в шест часа и четиридесет минути... Нямало време? Напротив, времето беше достатъчно! Джейн вдигна слушалката и поръча колата да я чака пред вратата. След това изтича в стаята си и за две-три минути натъпка в една пътническа чанта най-необходимите тоалетни принадлежности.

Когато слезе отново долу, очите ѝ блестяха от радост. Някакво вътрешно чувство я подтикваше към тази рискована постъпка... Успокояваше я това, което ѝ бяха открили очите и гласът на Кит, когато бе предложила да го придружи. Каква глупост, че като причина за това предложение изтъкна страха си да остане сама!

Но сега щеше да уреди всичко... Тя отиваше към една сигурна победа. Седнала в колата, младата жена трепереше да не изникне някаква пречка, която би станала причина да изпусне влака. Тя беше така сигурна в себе си, че се смееше сама! Ванити! Ванити не беше нищо! Тя беше без значение! Ванити щеше да се изпари заедно със съмненията и безпокойствата ѝ! Кит ѝ принадлежеше...

Тази неочаквана увереност я обля като топла вълна. Жестоките и обидни думи на Кит бяха продиктувани от гняв, който можеше да бъде извинен. Самата тя се бе увлякла в несправедливи обвинения, от които се срамуваше сега... Дори ако Кит бе ходил у Ванити в два часа след полунощ, това нямаше значение... толкова повече, че не са били сами, понеже някой приятел трябва да е направил снимката, която тя от прибързаност бе сметнала за доказателство. И после, не беше ли известен знак, че Кит бе дошъл у Кити Вой и почти я бе изтръгнал от ръцете на Едуард? Тогава обаче тя беше все още заслепена от гнева си, за да изтълкува вярно подбудата за това негово необичайно държание... Нужно беше Едуард да се опита да я спечели, като ѝ обещаваше, че животът ѝ с него би бил рай, за да я върне към истинското ѝ щастие. Животът рай с Едуард? Тази мисъл ѝ се виждаше смешна... Скъпият Едуард трябва да имаше добри намерения! О! Господи! Колата трябваше да спре отново, заради светофара.

Обзета от трескава тревога, Джейн пристигна най-после на гарата. Оставаха само две минути. Тя си купи билет и изтича на перона, като с очи търсеше Кит между потока от пътници. Изведнъж младата жена спря рязко, като закована: на перона тя бе съгледала Кит, а до него Ванити Арджънс. Последната се качи във влака и Кит я последва.

В изненадата си Джейн бе изгубила един ценен миг. Тя пристъпи напред, но много късно!

Затваряха вратите, не я оставиха да се приближи.

— О, моля ви се, пуснете ме да се кача, в който и да е вагон!... Трябва да замина...

Напразно. Влакът потегли бавно.

— Съжалявам, госпожице — каза контролърът любезно. — Трябваше да побързате малко повече.

Джейн задържа сълзите си и тръгна към изхода. Кит и Ванити заедно във влака! А той бе казал, че причината за заминаването му били неприятности и изгледи за стачка във фабриката. О, Кит! Защо бе излъгал така?

Джейн се чувствуваше победена. Тя излезе от гарата, сломена от това, което бе открила. Младата жена се качи в едно такси и се отпрати към дома си толкова нещастна, колкото щастлива се чувствуваше на отиване. Никак не беше чудно, че Кит бе отказал да я вземе със себе си! Очевидно тя щеше да му пречи!

Ноцта мина за нея като кошмар. Но страданията ѝ не бяха напразни. Те възвърнаха енергията ѝ.

Когато госпожа Поли Доукинс пристигна в дома на Брент, за да предложи на Джейн да отиде с нея на покупки, тя завари младата жена в пътен костюм и с изражение, в което се четеше някаква твърда решителност.

— Лельо Поли — се провикна Джейн, — вие сте тази, която желяех най-много да видя сега!

Госпожа Доукинс я целуна сърдечно.

— Скъпо ми дете, моята роля е да се явявам винаги в трудните моменти! Къде сте се запътили?

— Елате с мен на гарата и ще ви разкажа всичко.

Госпожа Доукинс се съгласи.

В колата Джейн промълви тихо:

— Лельо Поли, имам основания да вярвам, че Кит е забягнал от дома ни с Ванити Арджънс!

Госпожа Доукинс ѝ хвърли един къс поглед.

— Заяви, че имало неприятности във фабриката, но аз не вярвам, откакто го видях във влака с Ванити. Те трябва да са пристигнали късно през нощта.

— Кит не лъже — каза сухо госпожа Доукинс.

— Може би аз съм виновната, отговорната за това, което става сега? Отнесох се сурово към него, от седмици вече... го отблъсквам.

— Тази игра е винаги рискована, малка моя...

— Особено за мене: нашата женитба наистина стана много особено, като резултат на едно недоразумение, което подозирах бегло, но не пожелах да си разясня от страх да не разваля годежа ни. Сгреших и днес плащам за това.

Госпожа Доукинс беше достатъчно умна, за да не иска много обяснения. Джейн продължи:

— Сега зная колко го обичам, искам да се опитам да си го възвърна и затова заминавам за Манчестър... Дали ще се унижа в очите му с тази своя постъпка, лельо Поли?

— Никоя жена не се унижава, когато се опитва да спечели отново сърцето на съпруга си...

— Вие сте добра, че ми казвате това — промълви Джейн с благодарност.

— Знаете ли къде да го намерите?

— Да, тази сутрин ми телеграфира да изпращам писмата му в хотел „Краунт“ в Стонбридж, близо до Манчестър.

— Как, той ви е телеграфирал адреса си, когато е избягал с друга жена? Каква непоследователност! — възкликна госпожа Доукинс подигравателно.

— О! Когато човек започне да води такова съществуване, грешките се правят лесно... Знам го от личен опит — въздъхна Джейн, като пламна.

„О!“ помисли си госпожа Доукинс, а гласно каза:

— Какво има? Какво? Да не би този отвратителен Джил? Или...

— Той беше много далече от мисълта ми.

Този отговор на Джейн успокои страховете на госпожа Доукинс.

— Най-добро е това възпитание, което ни учи да понасяме и разбираме грешките на другите, чрез собствените си грешки. Вървете, дете мое, и дано спечелите играта!

Хотел „Краунт“ беше от типа на старите някогашни страноприемници. Съдържателят му посрещна сам новата си гостенка. Но когато тя му каза коя е, той остана изненадан и много притеснен.

— Господин Брент е в стаята си, госпожо. Мисля, че се облича за... вечеря.

— Да не би да дава прием?

— Не, госпожо. Тази вечеря не би могла да се нарече прием.

„Ванити“ — си помисли Джейн.

— Много добре. Бъдете така любезен да го предупредите, че съм дошла.

Съдържателят на хотела я въведе в една малка зала, запали лампите и след това се качи бързо горе.

Джейн едва бе влязла, когато шум от автомобил я привлече към прозореца.

Едно такси бе спряло пред хотела и от него слезе Ванити Арджънс.

Джейн я проследи през стъклената врата как прекоси хола и влезе в някаква стая. Тогава смело, с вдигната глава, тя влезе там след нея и се намери в един хубав малък салон. По средата имаше маса, сервирана за двама.

Ванити поставяше върху един стол коженото си палто. Когато чу, че вратата се затвори, тя каза:

— Значи, Кит, аз съм първа... Джейн... — извика тя изненадана, като се обърна и остана като закована.

Джейн пристъпи напред. Сърцето ѝ биеше лудо, но тя овладя вълнението си.

— Да, аз съм — каза тя спокойно.

Ванити бръкна в джоба на палтото си и извади табакерата си. Смеейки се, тя запали една цигара и установи с досада, че ръката ѝ трепереше. Въпреки това тя успя да каже с небрежен тон:

— Каква прекрасна изненада! Но по каква причина сте тук?

На това предизвикателство Джейн отвърна съвсем просто:

— Дойдох, за да заставам между вас и Кит... — Очите ѝ не изпускаха неприятелката ѝ.

Този пряк удар изненада Ванити, но тя се съвзе бързо. Красиво нарисваните ѝ устни се свиха отново в презрителна гримаса и казаха:

— Идвате един ден по-късно!

Умел отговор: ако беше казала „твърде късно“ това нямаше да бъде толкова убедително, защото беше неопределено.

Един ден по-късно! Това беше отчайващо! Джейн положи свръхчовешко усилие, за да отговори спокойно:

— Дойдох да се уверя точно в това...

Ванити бе възвърнала дързостта си ѝ затова побърза да отговори:

— Нима не бяхте вече сигурна?

— Не.

— Е, добре! Аз ви уверявам.

— Да... Но няма да повярвам в това, което твърдите, освен подкрепено с доказателства... Съжалявам, че трябва да ви го кажа...

Те се предизвикваха с погледи, като котки, готови да се сбият.

— От кого смятате да получите доказателствата... От Кит ли? — запита Ванити злобно.

— Може би — отвърна Джейн.

— Нима си представяте, че ще можете да ми го изтръгнете? След като ние двамата се познаваме от толкова години... след това, което сме били един за друг?

Джейн затвори очи за миг, след това ги отвори и каза убедително:

— Да.

— След вчера?

Ванити я наблюдаваше под полупритворените си ресници.

— Да, след всичко — извика Джейн вън от себе си.

— О! Сцена ли ще правите.

Ванити повдигна рамене и се извърна към съперницата си, за да я тормози:

— Кит не ви желае, той държи на мен — каза тя.

— Е, добре! Ще се опитам да му докажа, че не сте жена, към която трябва да се привързва.

— А вие сте такава, нали?

— Казах само, че вие не сте.

— Мислите ли...

— Нищо не мисля. Гледам действителността право в лицето... и постъпвам съобразно с нея.

— Въпреки това проявихте липса на прозорливост и практичност, като оставихте богатия си съпруг да се изплъзне от ръцете ви и да попадне в моите.

— Богатството на съпруга няма нищо общо с...

— О, не, естествено... разбира се... — промърмори Ванити объркана.

— Вие направихте всичко възможно да привлечете Кит към себе си, още от деня, в който той се ожени за мен.

— Не беше необходимо да употребя всичките си способности, за да му харесам — засмя се подигравателно Ванити. — За мене беше много лесно да го покоря.

— Все пак, признавате, че сте проявили част от способностите си...

Ванити прехапа устни. Джейн умееше да отговаря.

— Ако трябва да говоря откровено — подхвана Ванити, — трябва да призная, че от седмици го карам да копнее за мен...

— И все поради тези си намерения сте тук? — подметна Джейн подигравателно.

— Ако искате да знаете, аз го съжалявам много, бедния. Да, сега го съжалявам... Когато един мъж ви умолява, пада в краката ви, плаче като дете...

— Това не е присъщо на Кит — пресече я Джейн.

— Вие не го познавате!

— Познавам го достатъчно, за да не ви вярвам.

— Значи, аз съм лъжкиня...

— Намекнах ви го и преди...

— Малка невъзпитана глупачка...

— Не съм дошла тук, за да бъда учтива...

— Защо дойдохте? — извика Ванити гневно.

— За да застана между Кит и вас — отвърна Джейн отново.

— Казах ви вече, Кит не желае да има някой между него и мене...

— Впрочем, може би не е необходимо да си правя труда да ви разделя... Дойдох тук, за да се уверя.

— Не ще закъснеете да се разкайвате за дързостта си...

— Няма да успеете да ме обезкуражите...

Ванити се приближи до Джейн и изсъска почти в лицето ѝ.

— С мене не можете да играете на оскърбената съпруга... Няма да ме измамите... Имате много невинен вид, но аз зная много работи за вас, за неприятностите на баща ви, за семейството ви... Зная, че сте отхвърлили Едуард Джил, понеже съдбата ви е дала възможност да заловите в мрежите си Брент. Женитбата се извърши набързо. След това вие почти подновихте с Джил. Или може би искате да запазите само за себе си тези двама богати мъже? Е, да, но няма да успеете... Разбирате ли?

Двете жени бяха толкова погълнати от словесния си дуел, че забелязаха присъствието на Кит едва, когато той каза:

— Вие се хапете, целувайки се...

Джейн се извърна живо:

— Кит! — извика тя запъхтяна.

Погледът на Кит се плъзна от едната на другата и той заключи:

— Ще поръчам вечеря за тримата.

Младият мъж се приближи до масата и позвъни.

Тази вечеря беше наистина чудновата. Кит и Джейн седяха един срещу друг, а госпожа Арджънс между тях.

Ванити имаше чувството, че нещастieto я преследваше. Да бъде така близо до целта и точно сега да се появи Джейн! Всичко трябваше да започне отначало!

Предишният ден тя бе телефонирала в бюрото на Кит и от там ѝ отговориха, че Брент бе отишъл на гарата да вземе влака за Манчестър, който тръгвал в шест часа и четиридесет минути. Тя се бе отправила веднага към гарата с преизпълнено от надежда сърце. И когато най-после бе успяла да се намери насаме с Брент, тя бе решила, че нямаше да ѝ бъде необходимо много време, за да спечели играта. Но ето, че сега Джейн падаше от небето като метеор!

По време на вечерята Джейн не каза нито дума. Тя ядеше като насън, гледаше и слушаше Брент и Ванити. Разговорът им беше като дуел на фехтовачи. Ванити нападаше, Брент се бранеше. Ванити пускаше в ход всичко, за да се опита да го завладее.

„Какво нахалство — си мислеше Джейн, — да се държи така пред очите ми!“

— Кит, спомняте ли си за прекрасното ни прекарване в Марадан?
Гласът ѝ бе станал приятен и милващ.

— Да, разбира се — отвърна Брент, — бях успял да си осигуря пипера от цялата околност.

Гласът на Кит беше студен и сух.

— В каква хубава вила живеете! — промълви Ванити.

— Говорите за моята вила — поправи я Кит спокойно. — Вие идвахте често от хотела си в Банкок на кон, за да обядвате с мене. Забравили ли сте тези ваши разходки?

— Нима мога да ги забравя някога? — въздъхна отново Ванити.
— О, скъпи Кит... Спомняте ли си онази вечер в апартамента ми, или

по-скоро онази сутрин, когато младият Хари Джемсън пробваше новия си фотоапарат...

Кит я прекъсна умишлено:

— О, да, след като играхме бридж, аз си тръгнах с него и по целия път той не престана да хвали новия си апарат, като не пропусна никаква техническа подробност...

Джейн забеляза, че слушаше с такова напрежение, че дори трепереше. Тя почти съжали Ванити, която бе принудена да дава такива аванси. За да може една жена да се унижи така, то тя трябва да е изпаднала в голямо финансово затруднение!

Погълната от тези свои мисли, Джейн пропусна някои думи от разговора. Неочаквано повишеният глас на Брент я възвърна към двамата събеседници:

— Слабата страна на характера ми е, въпреки че вие може би не сте го забелязали никога, че съм сантиментален...

Той се засмя. Джейн наостри ухо, като се питаше какво целеше. Тя видя как Ванити се наведе малко напред и го загледа с премрежени очи...

— Виждате ли — каза той, — този тип Мърчисън, който ми прави неприятности във фабриката, се числи към персонала от основаването на предприятието... е, да, мъчно ми е да го изгоня.

„Ах — помисли си Джейн, — значи Кит е мислел за фабриката и работниците си като каза, че е «сантиментален»!“

Ванити се отдръпна назад. По прекрасното ѝ лице се изписа разочарование. Кит продължи невъзмутимо:

— Той е един отличен работник, но за нещастие има някаква фикс идея. Иска да стане началник. Казва, че баща ми му е обещал тази служба. Сигурен съм обаче, че баща ми не му е обещавал никога нищо подобно... Аз също не съм склонен да му дам такова повишение.

Джейн разбра: въпреки че говореше с Ванити, Кит се обръщаше най-вече към нея. Дали той отгатваше, че тя би могла да помисли, намирайки Ванити при него, че неприятностите във фабриката са били измислени. Тя пламна, понеже почувствува, че мъжът ѝ я наблюдаваше крадешком и побърза да вземе участие в разговора:

— И навярно Мърчисън се оплаква, че не изпълнявате заветите и обещанията на баща си?

Брент побърза да ѝ отговори:

— Точно така! Той черпи смелостта си от спиртните напитки и подстрекава към бунт цяла банда от приятели да се присъединят към него, за да може чрез стачка да постигне това, което смята за свое право... Заплашва, че ще изпрати по дяволите фабриката „Брент“.

Ванити побърза да даде мнението си:

— Нима ще рискувате да изгубите, макар и малко, като упорствувате да задоволите искането на този човек? По-добре ще е да отстъпите...

Джейн се изправи живо:

— Да отстъпи? — извика тя с пламнали очи. — Кит, ако отстъпите...

Тя срещна отново очите на Брент.

— Това е дилемата, Джейн — каза той тихо. Тонът му беше такъв, че Ванити почувствува, че щеше да направи по-добре да се откаже за тази вечер от борбата. Разбира се, тя не се смяташе за победена, но неочакваното идване на Джейн я принуждаваше да промени тактиката си...

Кит искаше да запази мира и всеки мъж би направил същото... Тя щеше да поднови друг ден завоевателните си маневри... Скоро след кафето вдовицата побърза да си отиде. Тя реши да телефонира на другия ден на Джил, за да го осведоми за присъствието на Джейн при Кит в Стонбридж. Утешаваше я мисълта, че Джил можеше да причини неприятности на Кит... В края на краищата Кит не се бе зарадвал, когато видя Джейн... Той се бе изненадал, но не се бе възхитил...

Тези мисли успокояваха Ванити.

Когато Кит се върна, след като изпрати гостенката си, той завари Джейн седнала до камината. Тя вдигна глава и го погледна мило.

Младият мъж застана пред нея и ѝ каза с престорена грубост:

— Е, Джейн! Какво ви доведе тук?

— Вчера исках да ви придружа, бях на гарата, видях ви да се качвате във влака с Ванити... и се върнах вкъщи.

— Навярно сте видели, че не бихте могли да понасяте самотата на голямата къща?

Джейн поклати глава:

— Никога не съм се бояла от това... Ако съм го казала, не е било вярно... Впрочем, аз не бях сама...

— Не сте били сама? Кой беше с вас? — запита той намръщено.

— Цяла банда дяволчета — отвърна тя с треперещ глас.

— О, сигурно не е било приятно.

— Ужасно беше.

— Значи видели сте ме да се качвам във влака заедно с Ванити...

и после?

— Помислих, че имате намерение да избягате с нея...

— Какво ви накара да помислите това?

— Като ви видях да се качвате заедно във влака...

Той се наведе към нея:

— Защо дойдохте днес?

— За да възвърна моята собственост — извика тя с непоколебима смелост.

„Никога не съм виждал жена да взима такива пряки решения и да проявява толкова смелост“ — помисли си Брент.

— Тогава аз съм едно много лошо момче, което заслужава камшик — каза той с усмивка. — Предполагам, че сте помислили, че неприятностите във фабриката са били измислени, за да замаскират бягството ми...

— Едно от дяволчетата ми подшушваше тази мисъл... Но успях да го изгоня през нощта.

Тя говореше тихо. Младият мъж се почувствува развълнуван при мисълта за всичко, което тя бе изстрадала през дългите нощни часове, самотна в голямото си легло. По детинското ѝ чисто лице бяха останали следи от мъчителната безсъница.

— Похвално е, че сте успели — каза Кит, а гласът издаде вълнението му.

— Да... Тази сутрин леля Поли ме окуражи да го отдалеча... Вие направихте останалото...

Младият мъж се наведе живо към нея и хвана ръката ѝ.

— Какво мислите по отношение на Ванити?

Той я разтърси, без да съзнава какво прави. Джейн потърси питация му поглед и отвърна тихо:

— Това, което ще ми кажете, Кит...

— Няма нищо, никога не е имало нищо... Нима смятате, че мога да бъда подлец?

— Тази сутрин във влака си казвах, че вие бихте могли да ми дадете обяснение за присъствието на Ванити във влака...

— Е, добре, но аз не искам да ви дам обяснение... Вярвайте ми или не, но няма да ви дам обяснение.

— Така да бъде, вярвам ви, Кит!

Той се наведе още повече към нея.

— А аз, какво трябва да мисля по отношение на Джил?

Младата жена вдигна глава и отговори с жар:

— Мога да заявя като вас: няма нищо, нищо... повярвайте го, въпреки всичко, което биха могли да ви кажат.

Лицето на Брент просия. Очите на Джейн бяха така чисти като безоблачно небе. „Какво глупаво заслепение можа да ме накара да се усъмня в нея“ — си помисли той.

Джейн разбра, че той ѝ вярваше най-после! Надеждата за щастие се възроди отново в нея... Какво я интересуваше отсега нататък Едуард и парите, които ѝ беше дал в заем!

Тя щеше да намери начин да му ги върне! Впрочем, тя не ги бе взела за себе си... Кит ѝ вярваше! Едуард не съществуваше повече!

— Да запечатаме по-здраво разбирателството си, искате ли, Джейн? — промълви той.

— Точно това желаех, когато идвах тук — отвърна тя.

Във вдигнатите към него очи младият мъж можа да прочете признанието за голямата ѝ любов.

— Чудни очи! Скъпи очи! — прошепна Кит, преобразен от вълнение.

И той целуна с жар своята малка жена.

ГЛАВА XI

На другата сутрин Кит заведе Джейн, за да я представи на персонала на заводите „Брент“. Тъй като не беше взел колата си, той нае един „Ролс“ стар модел от близкия до хотела гараж. Той караше сам, а Джейн седеше до него. По пътя той ѝ даде някои обяснения за вълненията между работниците във фабриката. Младият мъж говореше свободно и поверително, което ги сближаваше още повече. Той я въвеждаше в своите грижи и по такъв начин показваше, че отсега нататък тя щеше да бъде част от самия него и ще взема участие в работата му. Като го слушаше, Джейн почувствува, че това беше много по-голяма привилегия, отколкото да споделя само часовете му на щастие и безделие. Тя имаше да научи толкова много работи, преди да го опознае добре!

След известно мълчание младата жена запита съвсем неочаквано:

— Кит, разправяли ли сте някога на Ванити това, което се случи вечерта на празненството по случай рождения ми ден?

— Не — отвърна той без колебание.

Сърцето на Джейн се сви изведнъж, защото щом като Кит не беше казал нищо, то Едуард беше този, който е говорил...

Тази негова постъпка съвсем не беше красива! Нещо повече, той не е предал работите вярно, ако се съди по думите на Ванити. А снимките? Онази последната на Кит и Ванити? Защо Ванити ги беше поверила на Едуард? И защо той ги бе показал на нея?

Досега младата жена не си беше задавала тези въпроси... А ето, че сега откриваше грозни постъпки в поведението на Едуард. Едуард, в който тя не се бе усъмнявала никога, когото смяташе за честен и великодушен!

Младата жена погледна крадешком Кит, чийто правилен профил издаваше твърдост и прямота на характера. „Дивак“ може би... Но дивакът беше почтен човек, а „свършеният джентълмен“ не беше друго, освен един...

Колата влезе в двора на обширната фабрика. Постройките бяха разположени като буквата „П“ и бяха от червени тухли. Чувствуваше се миризма на оцет и други кухненски подправки.

Кит спря колата пред една малка врата вляво. От другата страна излизаха работници, които говореха шумно.

Повечето от тях свалиха каскетите си, когато минаха покрай Брент. Един дребен човечец с искрящи очи, със заострен нос и щръкнали мустаци се приближи към Брент и му каза полупритеснено, полудръзко:

— Размислихте ли върху това, което ви казах вчера, господин Брент?

Понеже беше много по-висок от него, Кит трябваше да се приведе, за да го погледне в очите.

— Да, размислих... Откажете се от исканията си, Мърчисън. Иначе ще ми се наложи да ви оставя да си вървите. Разбрахте ли?

„Този е значи прочутият Мърчисън?“ — си каза Джейн.

Тя си го бе представяла като някакъв здравеняк, а не като аскет с искрящи очи на фанатик. „Навярно с този свой поглед влияе на другарите си... той го прави опасен...“ — заключи тя.

— Вие не сте вече младеж, Мърчисън — продължи Кит. — Вие сте служили на баща ми и добре сте му служили. Заради това правя усилия да не се разгневя, но не ме изкарвайте от търпение! Това е моето предупреждение, Мърчисън.

Работникът приближи лицето си до лицето на Брент със смелост, вдъхната от алкохола.

— Няма да можете да продължавате да ме залъгвате — чувате ли! Баща ви ми обеща, че ще бъда началник и аз ще стана началник, иначе ще бъде лошо за вас, господин Брент... Аз съм поддържан... имам пари... Освен това фабриката „Брент“ не е единствена на света...

Той се извърна, без да поздрави и се отдалечи. Брент го проследи с поглед, след това се обърна към директора, който бързаше към него:

— Клей, изпратете Мърчисън да си върви за днес: той е пиян.

След това нареждане младият мъж се приближи до колата и каза:

— Джейн, можете ли да откарате колата? Ще бъда принуден да остана тук днес.

— Разбира се, мога. Често съм карала стария сандък на татко.

— Добре. За предпочитане е да се върнете веднага. Моментът не е подходящ за вашето посещение.

Джейн хвана Кит за ревера, за да го приближи съвсем до себе си.

— Кит, да не би да се страхувате от истински бунт... опасен бунт? — прошепна тя.

— О, не... Мърчисън е винаги неприятен, когато е пил... Не му се случва за първи път...

Джейн имаше силно желание да зададе и други въпроси, но реши, че е по-умно да замълчи. Тя се усмихна, махна с ръка и след една ловка маневра, автомобилът излезе от двора.

Брент се отпрати към кабинета си, където смяташе да дочака Клей, след като последният предадеше нареждането му на Мърчисън.

На писалищната си маса той намери препратената сутринта поща от Лондон. Той седна и започна да я преглежда. Едно писмо привлече вниманието му, понеже беше „бързо и лично“. Младият мъж го отвори, погледна подписа „Едуард Джил“ и започна да чете.

Това писмо го изненада толкова повече сега, когато беше така щастлив от помирението си с Джейн. В него се казваше, че Джейн и Джил признали един на друг любовта си и след като разгледали и обсъдили спокойно положението, заключили, че единственото честно разрешение било да поискат от Брент да върне свободата на Джейн.

Страница след страница се повтаряше същото нещо с цветущия и натруфен стил на Едуард. Когато вдигна очи, Брент приличаше на човек, който е получил страшен удар право в лицето.

От датата на писмото се виждаше, че то бе писано на другия ден след заминаването му за Манчестър и бе адресирано до лондонското му бюро. Едуард пишеше: „Видях Джейн вчера“, което накара Брент да се запита: „Кога? Кога? Преди да замина? Или след като е видяла да тръгва влака, в който Ванити ме изненада?“.

Тези въпроси го измъчваха до момента, в който Клей влезе развълнувано в кабинета му и съобщи, че другарите на Мърчисън били решили да напуснат веднага работата си, ако Мърчисън бъде уволнен... макар и за един ден.

Брент смачка писмото на Джил в джоба си и каза:

— Добре... Ще им говоря.

И той го направи. Младият шеф успя да успокои най-непокорните. Въпреки протестите си, Мърчисън бе принуден да се

подчини на заповедта на Брент и да се прибере вкъщи, за да изтрезнее.

След това Брент и Клей се оттеглиха в кабинета, за да се съвещават. Това съвещание стигна до следното предположение на Брент:

— Те имат пари... Трябва да са подбуждани от някого...

Но гласът му звучеше някак чужд и за самия него, понеже в ума му се въртяха непрекъснато следните редове от писмото:

„Те са признали взаимната си любов, Джейн и Джил. Единственото почтено разрешение... Небеса, ще го смачкам като червей!...“

— Клей — подхвана той отново, — в цялата работа се крие нещо много по-сериозно! Надзиравайте, наблюдавайте и ми докладвайте.

„Да върне свободата на Джейн? Наистина ли го желаше тя? След вчера? След като му засвидетелствува по такъв начин предаността и любовта си? Но, ако се вярва на писмото на Джил, те са решили заедно...“

— Предвиждам големи неприятности — каза Клей. — Познавам признаците на тези работнически вълнения.

Брент преглътна с мъка и кимна с глава. Той си мислеше:

„Нима нейните кротки очи, нейните прекрасни очи можеха да лъжат?“ Все пак защо Джейн не му бе казала, че се е виждала с Джил? Тя не бе споменала нито дума...

За Брент денят беше безкрайно дълъг и мрачен. За пръв път в живота му една жена заставаше между него и работата му...

В същото време нищо не смущаваше спокойствието на Джейн — с изключение може би на едно бегло съмнение по отношение на Едуард. Но тази малка грижа беше пометена бързо от радостта, че си бе възвърнала отново Брент.

Младата жена остана през целия ден в хотела, с надеждата, че Кит ще ѝ телефонира да закара колата, за да го вземе. Трябваше да намери някакъв начин да запълни времето си. Тя се тревожеше от последствията, които можеше да има непокорството на Мърчисън. Не си обясняваше защо, но той я бе изплашил. Очите му на алкохолик я преследваха... Дали Кит отдаваше достатъчно значение на заплахите

на този човек? Дали не подценяваше силата му? Всичко е възможно за един тип като този Мърчисън!

Точно към пет часа се случи нещо, което помогна на Джейн да се откъсне от тези тревожни мисли.

Спокойствието на хотела бе нарушено от шума на автомобилен клаксон. Джейн скочи живо от мястото си, защото тази свирка ѝ се стори позната. Тя се спусна към вратата и пристигна точно когато доктор Том помагаше на госпожа Андерсън да слезе от колата. Младата жена се хвърли първо в обятията на баща си, после в тези на майка си и ги целуна нежно. Те се настаниха в салона и заприказваха оживено. Госпожа Андерсън заяви, че пътуването в тази невъзможна кола я съсипало, но Джейн реши, че видът ѝ беше по-добър от всякога.

— Искрах да видя съпруга ти, мила — каза докторът. — Понеже съм в отпуск, казах си: „Защо да не направим едно посещение в Лондон?“. Спрях пред дома ви, но прислужникът ни съобщи, че и двамата сте тук.

— О, скъпи татко, колко съжалявам! Вземете чаша уиски, за да се подкрепите.

— Твоят прислужник — заяви госпожа Андерсън — е много добре обучен, защото дори не се усмихна, когато видя колата ни... И все пак, погледни...

— Не се учудвам... Той е олицетворение на учтивост и тактичност.

Джейн подаде чашата на доктора и запита като дете, което слуша приказка:

— И после?

— Е, добре! Аз предложих: Защо да не отидем в Стонбридж? Майка ти има една леля в Брюкстън. Ще пристигнем там на два етапа.

— Не — се провикна Джейн. — Няма да ви пусна да отидете подалече. Сега ще говоря с Кит.

Тя изтича към хола, но скоро след това се върна и каза:

— Не можах да вляза във връзка с Кит. Той е страшно зает, но казал да ми съобщят да ви задържа... Съжалява, че ще се прибере късно вечерта, затова да не го чакаме.

Джейн избра стаи за баща си и майка си и след това поръча да им донесат чай. Тя беше щастлива, че Кит бе проявил такова приятелско внимание към родителите ѝ. Тя се настани между тях, горда да играе

ролята на домакиня. Както обикновено госпожа Андерсън обсеби разговора.

— Смятаме да си дадем по-дълга почивка...(Сложи много масло на препеченото ми хлебче, мила)... докато боядисват къщата.

— Нима боядисват къщата? — запита Джейн изненадана.

— Нима не знаеш, мила? Един стар пациент на баща ти, или някой, който му дължал пари... няма значение, впрочем! Тази личност изникна изведнъж и настоя да се нагърби с всичко... Наистина, много сме му благодарни.

Джейн, която гледаше баща си крадешком, го видя как промени цвета си.

— Разбираш ли преди години баща ти му спасил живота... или може би крака... Няма значение! И сега този излекуван болен му изказва признателността си по най-великодушен начин... Наистина, това не можеше да се случи в по-подходящ момент... Таванът в кухнята заплашваше да падне всеки миг... Бедната Сюзи готвеше облечена в старата си мушама, с качулката на главата, когато валеше... За разходка в бурно море това облекло е добро, но съвсем не е подходящо за униформа на готвачка! Бъди добра да ми налееш още една чаша чай, мила... Най-последно, този благодетел...

— Но кой е той? — прекъсна я Джейн.

Доктор Том се изкашля и госпожа Андерсън подхвана отново:

— Мила моя, излишно е да ме питаш. Баща ти ми каза, че не бива да открива името му в никакъв случай. Отначало помислих, че е някоя жена: някоя херцогиня или друга някоя жена, която е играла роля в миналото на баща ти. По този повод имахме дори една истинска сцена.

Госпожа Андерсън беше весела и в отлично настроение. Докторът се наведе усмихнат към нея и погали ръката ѝ. Тя продължи:

— Мисля, че всеки мъж крие едно тъмно минало... Това поддържа и подсолжава разговорите вечер, край камината...

— Но, Джейн — побърза да обясни доктор Том, когато госпожа Андерсън спря, за да пие чай, — разбираш, нали, че майка ти ме закача, като подмята за херцогините!

Джейн потвърди, като кимна с глава.

— Слушай, Том — каза госпожа Андерсън, като остави чашата си, — защо не ми кажеш името на тайнствената личност?

— Забранено ми е да го откривам — отвърна докторът.

Джейн се намръщи, поразена от една внезапна мисъл.

— Впрочем, това мълчание не ме измъчва ни най-малко — продължи госпожа Андерсън. — Бях заета с избора на тапети. Трябваше да ги изпиша от Лондон. Местните бяха ужасни и старомодни: рози, карамфили и хризантеми, всички поставени на един и същ тапет! Обърнах внимание на продавача, че това е ботаническо недоразумение, но мозъците в Силвърхук не го схващат.

— Какъв цвят избрахте за кабинета на татко? — запита Джейн.

— Светлосив, убит — каза доктор Том с твърдост.

Джейн схвана, че той трябва да бе наложил вкуса си след дълъг спор.

— Да... убит — заяви госпожа Андерсън възмутено. — Прилича на затворническа килия... Но баща ти поддържа, че цветът на стените упражнявал влияние върху болните му. Молах го да бъде поне златен... убит... Баща ти твърди, че пациентите му щели да заболелят от жлъчка, ако видели жълт цвят на стената... Впрочем, когато идват на консултация, достатъчно е да им даде някакво лекарство и те си отиват доволни... Ако знаеха какво е да си наистина болен като мене, те...

— Но, мамо — прекъсна я Джейн, — вие изглеждате почти добре.

— О, не, не съм добре — провикна се госпожа Андерсън обидено. — По-добре, да, но, не добре... И дори не много по-добре... Все пак аз не се оплаквам никога.

След чая Джейн излезе с баща си под предлог да видят дали старата кола е добре гарирана, но всъщност, за да се опита да узнае дали подозрението, което премина през ума ѝ, беше основателно, а в противен случай, за да си възвърне спокойствието. Въпреки ловките ѝ опити, тя не можа да изтръгне нищо от баща си за „благодетеля“.

— Татко, уредиха ли се работите? Напълно? Няма вече лихвари?

— Никога вече, мое съкровище, заклевам се — заяви той със сдържана сила.

— Спокоен сте... това е важното! Значи моята скромна сума уреди всичко?

Той я погледна полувъпросително.

— Да, скъпо ми дете... Да...

Тези думи премахнаха една част от съжаленията на Джейн, предизвикани от непредпазливостта ѝ да приеме пари от Едуард.

Доктор Том имаше особени причини да желае да види зет си, но когато стана единадесет часа и Брент го нямаше още, той реши да се качи в стаята си. Джейн го придружи и се прибра в своята. Госпожа Андерсън спеше отдавна.

Джейн засили огъня, пригответи всичко, за да стопли млякото на Кит, свали роклята си и облече един топъл пенъоар. След това се настани в голямото кресло, сгуши се като щастлива котка и зачака. Младата жена искаше да остане будна, но сънят излезе по-силен. Тя разтвори внезапно очи и видя Кит, изправен до креслото ѝ. Той изглеждаше изтощен. Лицето му беше мрачно и уморено.

Тя не подозираше, че ръката, която беше в джоба му, мачкаше нервно писмото на Джил и че той си казваше „По-полека, по-полека и обуздавай отвратителния си характер, глупако!“

От това можеше да се заключи каква промяна бе станала в него от няколко седмици.

Джейн стана живо, изплашена от вида на съпруга си.

— Мили, вие сте смъртно уморен. Трябва да сте прекарвали ужасен ден?

Младата жена го накара да седне на мястото ѝ. Той се настани и се облегна уморено, като забеляза, че ръцете му горяха и сърцето му биеше лудо.

— Наистина, денят не беше хубав — отвърна той.

Джейн не го отегчи с въпроси.

Тя стопли млякото и го сложи на близката до него масичка със сандвичи и бисквити. Младата жена вършеше всичко с мило усърдие, преди всичко щастлива, че го обслужваше. Докато пиеше млякото си, той я гледеше изпитателно. „Мило създание! Какво влияние има над мене! Да ѝ върна свободата! Нейната свобода? За да отиде при онзи жалък тип, Джил? За бога, не...“

Брент пое жадно въздух, като се помъчи да се овладее.

След като го остави да си почине малко, Джейн го запита за положението във фабриката. Кит ѝ даде някои обяснения, като се опита да запази спокойствието си; на свой ред той я разпита за доктора и госпожа Андерсън. Те шепнеха, за да не смущават нощната тишина на хотела.

Кит се почувствува като люлян от добрината и трогателното внимание, с което го заобикаляше младата жена; те му действуваха чудно успокоително.

„Ето истината — си помисли той. — Джейн се показва такава, каквата е в действителност... По дяволите Джил!“

В същото време ръката му се сгърчваше над писмото на Джил, за да не забрави, че то съществуваше.

След като Кит свърши леката си вечеря, Джейн отмести масичката, потърси цигарите, приближи се до него и запали клечка кибрит. Той хвана китката ѝ, за да приближи пламъчето на височината на цигарата и я погледна право в лицето... Тя се бе навела над него майчински... Като разтърси леко ръката ѝ, той изпрати кибритената клечка в камината и миг след това захвърли цигарата си с такава сила, че Джейн отстъпи назад, без да се отдалечи, понеже той държеше китката ѝ.

— Обичате ли ме, Джейн? — запита той сподавено.

Младата жена се засмя весело и той я привлече на коленете си.

Тя обгърна врата му с голата си ръка и устните им се сляха.

— Обожавам ви, скъпи мой.

Тези думи изпълниха цялата стая.

„Тези думи са истината! Ще счупя главата на Джил...“ — си помисли Брент, като притисна Джейн към себе си...

— Мислили ли сте някога да ме напуснете? — запита той.

При тази мисъл Джейн вдигна глава и очите ѝ така се разшириха от ужас, че Кит бе осведомен преди тя да успее да изрече едно много енергично „не“.

„Да, това беше истината!... Какво значение имаше онова, което бе писал Джил! Джил е лъжец... Когато човек лъже за едно, той може да лъже и за друго... Всъщност, каква цел преследваше той? Може би Джейн знаеше повече от него?“

Кит имаше страшно желание да ѝ поиска разяснение, но не го направи, за да не смути настоящия прекрасен миг. Освен това той беше много уморен.

— Изнемогвам от умора. Трябва да вървя да спя — каза той.

Джейн не очакваше тези думи. Тя се надяваше, че хубавото им усамотение щеше да продължи.

На другата сутрин младият мъж започна да се измъчва отново от спомена за писмото на Джил, но се въздържа. Семейният обяд беше много тържествен. Бедният доктор Том не се чувствуваше свободен, а прекалената любезност на Брент правеше атмосферата още по-тежка. Опитвайки се да внесе известно веселие, госпожа Андерсън каза полугласно на дъщеря си:

— Мила, какво си му направила? Той е почти опитомен...

Брент извърна глава към нея и се засмя, което подействува съживително на всички.

Когато Джейн и съпругът ѝ се намериха в колата, те останаха доста дълго време мълчаливи. После съвсем неочаквано Джейн запита:

— Нима не ме обичате вече, Кит?

Младият мъж я обгърна с очи.

— Обичам ви... Сега вече виждам, че няма да мога да се излекувам — отвърна той печално, сякаш желаше да има някакво лекарство.

Джейн счете, че този отговор се дължеше на умората и грижите и затова не се отчая... Когато стигнаха в двора на фабриката, тя каза:

— Ще дойда да ви взема тази вечер с колата. И стачка или не, ще вечеряте с нас.

— Ще се опитам да се измъкна — отвърна той и влезе в централното здание.

Но когато вечерта младата жена дойде да го потърси, той изпрати един човек да ѝ съобщи, че не знаел кога ще се освободи, затова да не го чака, тъй като щял да се върне с такси.

Джейн не обърна внимание на нарежданията му и спря мотора.

Когато Кит излезе след повече от час, той остана безкрайно изненадан, че я намира още там.

— Мисля, че казах да ви съобщят да се приберете — запита той загрижено.

— Исках да ви чакам...

— Малка глупачка, трябва да сте замръзнали.

— Завита съм в кожи до ушите.

Кит седна до нея и заяви:

— Вие сте по-приятна за окото, отколкото шофьора на таксито.

След като поразискваха за случилите се през деня събития, Брент седна пред кормилото и отпрати колата не към хотел „Краунт“, а точно

в противоположна посока.

— Искам да хвърля един поглед в селото Стонбридж — каза той. — Съобщиха ми, че щом напуснел фабриката, Мърчисън отивал там, за да подклажда бунта. Бих искал да зная на какво се основава.

Селото тънеше почти в мрак, защото осветлението му бе доста оскъдно. Колата вървеше по главната улица, а след това изви в една странична тясна уличка. Brent намали внезапно скоростта, понеже на близкия кръстопът цареше голямо оживление. Той спря в сянката и загаси фаровете. Малки групички хора спореха помежду си. Между тях, осветен от идващата през прозорците на кръчмата светлина, Мърчисън говореше разпалено и ръкомахаше, подстрекавайки слушателите си към размирици. Гласът му звучеше предизвикателно, озлобено:

— Той се страхува да не се издигна, това е истината... Шефът се страхува... Той знае, че аз съм опасна личност!

Тези думи звучаха смешно в устата на дребничкия човек, какъвто беше Мърчисън, но слушателите му ги посрещнаха с „ура“ и той продължи:

— Но зад себе си аз имам някой, който знае да ме цени, някой, който иска да ми се отдаде справедливост... Всъщност, не е само Brent! Можем всички да го напуснем, за да бъдем по-добре другаде.

Речта му бе внезапно прекъсната от един човек, който дойде тичешком, дръпна го за ръката и му каза:

— Мърчисън, не се дръжте като глупак. С каква цел правите това?

При звука на този нов глас Кит показа главата си навън от колата и наостри уши, като затаи дъха си... Вратата на кръчмата се отвори широко и силна светлина заля цялата тълпа.

Джейн се наведе на свой ред. Новодошлият подтикваше Мърчисън пред себе си и двамата влязоха в кръчмата.

— Кит — промълви Джейн, — аз познавам този човек.

— Спенсър — каза Brent със стиснати устни.

— А, да, не беше ли той постоянно с вас в бюрото ви в Лондон?

Кит закара колата в съседната тъмна уличка, спря я и слезе от нея, последван от Джейн.

Те тръгнаха по една тясна пътечка, която извеждаше зад кръчмата. Кит отвори безшумно задната врата и те се вмъкнаха вътре.

Закрити зад високия тезгях, те чуваха откъслеци от това, което Спенсър говореше:

— Не ставайте смешен, Мърчисън... Овладейте се... Не прибързвайте... Ние знаем вашите справедливи искания... Ще ви помогнем, но трябва да се подчинявате... Иначе господин Джилман ще се оттегли.

Кит се отдръпна назад така рязко, че почти събори Джейн... Той процеди през зъби:

— Джилман! По дяволите! Започва да ми става ясно...

Младият мъж побърза да напусне кръчмата и се запъти към колата, сякаш бе забравил Джейн. Тя тръгна след него и се качи в колата. Брент запали мотора и след няколко маневри, които направи, за да излезе от тясната уличка, се отправи към хотела.

Кит беше толкова мълчалив и погълнат от мислите си, че Джейн се питаше дали съзнаваше, че кара кола.

— Като че ли Спенсър искаше да успокои Мърчисън, нали Кит?
— реши се тя да попита.

— Да го успокои! Хубав начин за успокояване: кара го да пие като смок!

Джейн погледна съпруга си изплашено:

— Кара го да пие, когато той е вече пиан.

— Да, утре ще дойде във фабриката съвсем озверял... — Той се спря, въздъхна дълбоко и промълви: — Джилман!

От устните му се изтръгна сух смях. След това Кит се извърна към Джейн, а очите му бяха мрачни като пред буря.

— Чували ли сте да се говори за един човек на име Джилман?

Тонът му беше толкова суров, че Джейн изтръпна. Тя отговори веднага:

— Не, не познавам никакъв Джилман. Защо ми задавате този въпрос?

— Изглежда, че този Джилман подкупва и напива работниците ми, за да ги подтикне към стачка.

„Естествено е, си помисли Джейн, че е разгневен и че иска да си отмъсти на този непознат подстрекател... Но скоро ще се успокои и ще си припомни, че аз съм до него и ще разиска с мене кое ще е най-разумното разрешение на новоизникналото положение.“

ГЛАВА XII

Надеждите на Джейн останаха излъгани. Брент не потърси съдействието ѝ, не разисква с нея. Тя реши, че ще е по-добре да мълчи, без да отгатне, че въпросите ѝ щяха да бъдат добре посрещнати. От своя страна той си казваше: „Ако Джейн не знае нищо за Джилман, защо не иска обяснения?“. Измъчваше го мисълта, че тя мълчеше, защото сигурно имаше основателни причини да избягва тази тема.

Тази мисъл го преследваше ден след ден и той се измъчваше от страшни подозрения. Джилман! Разбира се, Джил е този, който подстрекаваше Мърчисън, за да прикрие по-грозните си намерения... Джил иска да ме засегне в работите ми... с всички средства... Възможно ли е Джил в своя отвратителен шантаж да е открил част от пъкления си план на Джейн, като я е уверил, че го прави, за да ме застави да върна свободата ѝ. И той се осмелява да окачествява това като „почтено разрешение“!

Тази мъчителна мисъл му бе вдъхната от един нов пристъп на ревност... Той се питаше непрекъснато дали не се оставяше да бъде залъгван от една престорена невинност, от един изкуствен чар и добре изиграна преданост? Влюбен за първи път в живота си, тези чувства бяха по-силни от него, въпреки че се опитваше да сложи известен ред в тях, за да не бъде несправедлив в преценките си. Но ревността му по отношение на Джил надделяваше винаги. Все пак истинско престъпление беше да мисли, че тази така мила и добра Джейн можеше да го мами! Това беше глупаво, невъзможно, недопустимо.

Нещастният Брент си го повтаряше хиляди пъти на ден и продължаваше да се измъчва.

Атмосферата във фабриката беше привидно спокойна, но с онова спокойствие, което предвещаваше буря. Брент казваше на доктор Том:

— Въздухът е напоен с електричество... Елате с мене и ми кажете мнението си.

Доктор Андерсън посети фабриката, вида работниците и условията, при които работеха. Той остана толкова възхитен от всичко,

и заключи, че това предприятие било образцово и никой нямал право да се оплаква. Когато се върнаха в кабинета на директора, Брент го запита неочаквано:

— Какво е вашето мнение за Едуард Джил?

Въпросът беше толкова неочакван, че на доктора му беше нужно известно време, за да се съвземе от изненадата си. Той отговори, след като размисли:

— Е, добре, Кристоф, винаги ми се е струвал доста добро момче... Малко безличен, но изобщо почтен...

Брент се засмя сухо и не каза нищо. Докторът прибави:

— Понеже захванахме тази тема... има една-две работи, които... трябва да ви кажа.

— Кажете ги.

— Знаете лошата роля, която играх... и от която се срамувам. Вие се отнесохте безкрайно благородно към мен. Никой не може да знае до каква степен... Ще бъдете много добър, ако ми кажете как се разбирате с Джейн... Вие мислите много за нея... Изглеждате щастливи... Тя винаги...

— Какво? — запита Брент с явна тревога.

— Тя ви е обичала винаги.

Брент въздъхна облекчено.

— И аз я обичам... почти до лудост... Успокойте се... Обичам я...

Доктор Том го изгледа продължително.

— Струва ми се, че никога няма да успея да ви разбера, Кристоф. Но зная, че постъпих зле към вас и ако има нещо, с което бих могъл да ви услуга, разчитайте на мен.

Брент извърна глава, след това очите му се спряха отново на доктора.

— Няма защо да се извинявате; още от самото начало аз се увлякох по Джейн.

— Великодушно е от ваша страна да говорите така.

— Не, казвам истината.

След кратко мълчание докторът продължи:

— Слушайте, Кристоф, освен вие и аз никой не знае, че вие сте благодетелят, който, ме избави от гибел... Поискайте да запазя всичко

в тайна: запазих го... Досега не ми се е отдавала възможност да ви благодаря...

— Добре, добре, преди това вие спасихте ръката ми, без да приемете нито стотинка... Следователно вие сте направили за мене много повече от това, което аз направих за вас...

— Благодаря... Но аз се намирам в едно голямо затруднение... Бях се обърнал към Джейн, за да получа необходимата сума и тя ми я донесе, след като вие бяхте направили необходимото за мене... Когато дойде тя, няхах вече нужда от тези пари... Тъй като не знаех как да ѝ обясня причината за промяната на положението ми, приех...

— Джейн ви е донесла пари? — запита Брент с най-естествен тон.

— Да. И аз трябваше да ги приема, за да запазя нашето споразумение, да не откроя вашата благородна постъпка.

Доктор Том извади носната си кърпа, за да прикрие вълнението си.

— Запазих тази сума непокътната — подхвана той отново. — Дойдох до заключението, че тези пари са били дадени от вас и следователно трябва да бъдат върнати на вас.

Докторът бръкна в джоба на дрехата си и извади една връзка банкноти.

— Ето триста лири, които Джейн ми даде...

Той ги постави на писалището на Брент. Последният стоеше като закован.

— Триста лири! Точно толкова, колкото ви е дала... — повтори той несъзнателно. — Благодаря... понеже, както казвате, те не са ви нужни вече.

След кратко колебание той прибави:

— Каза ли ви Джейн, че ги е получила от мен?

— Да — отвърна докторът.

Това беше последният удар! Брент сложи банкнотите в касата си, но му се струваше, че същите тези банкноти подскачаха пред очите му и му се присмиваха... Излишно беше да пита от къде се бе сдобила Джейн с тези пари! Близките приятели на Джейн бяха малко, а триста лири е една значителна сума. В този миг Брент имаше чувството, че вижда червено пред очите си. Той се учудваше сам на себе си, че можеше още да се занимава с работата си.

Доктор Андерсън пожела да се върне в хотела за обяд. Той възнамеряваше да заведе след обяд жена си при леля й. Брент му пожела хубаво прекарване и го изпрати до колата.

Добрият доктор не можеше да отгатне никога, че зад учтивите думи на Брент в ума му отекваха непрекъснато други мъчителни думи: „Триста лири! Триста лири! И тя му е казала, че аз съм й ги дал! Тя му го е казала! Тя му го е казала, положително!“.

— Е, Клей, какво има? — запита Брент, като видя, че директорът се приближаваше към него, когато той пресичаше двора.

— Мърчисън иска да ви говори, господине.

— Защо?

— Не зная.

— Осведомете се.

При този рязък отговор Клей се запита изненадан дали цялата тази работа, свързана с Мърчисън, влияеше толкова много на шефа му, че изпъваше нервите му до такава степен. Все пак той не каза нищо и се отдалечи. Брент се прибра в кабинета си. Малко след това Клей влезе при него.

— Мърчисън казва, че иска да разиска с вас условията на новия договор, който трябва да получи.

— Условията?

Гласът на Брент прозвуча с презрение.

— Предпочитам пряко нападение, Клей, пред подмолни заплахи...

— И аз мисля така, господине.

— Добре, пуснете го.

Мърчисън влезе раздразнен не само от дързостта на постъпката си, но и от виното. Очите му искряха с ненормален блясък и държанието му беше нахално.

Брент вдигна глава и го погледна.

— Дойдох само да се осведомя, господин Брент, дали вече не ви омръзна — каза Мърчисън с пиянски провлечен глас.

— Почти ми омръзна, Мърчисън, и струва ми се, че не бих могъл да понасям повече.

Мърчисън се изкиска.

— А виждам, че още не сте ме изгонили... Защо? — Той се приближи до бюрото и удари с юмрук, преди да продължи. — Понеже

не смеете... Ето защо... Защото знаете, че зад мен стои някой по-мощен, по-богат, и вие се боите... Ето защо...

Брент го изгледа от главата до петите.

— Значи вие си въобразявате, Мърчисън, че тази е причината, поради която не ви изхвърлям още навън?

— Аз не греша, господин Брент, зная какво говоря...

— И идвате да ми поставите условията си?

— Почти.

— Е, добре! Слушам ви.

Тогава Мърчисън започна да изрежда исканията си и заяви, че трябва да бъде направен началник, естествено с голямо повишение на заплатата.

— Добре, а ако аз откажа? — запита Брент.

Мърчисън удари повторно върху бюрото и източи напред лицето си, което бе добило заплашително изражение.

— Внимавайте — изрева той, — това е всичко, което имам да ви кажа. Ако ме отблъснете, ще разорят предприятието ви... Вашите тайни по производството ще бъдат открити. Индийските ви плантации ще станат собственост на един човек, който ви превъзхожда и който ще съумее да ви смачка...

Брент стана. Лицето му се бе изменило. Значи Джил възнамеряваше да го конкурира дори в Индия! И той си беше осигурил съучастничеството на Спенсър, който от четиридесет години знаеше тайните, рецепти на изделията „Брент“.

— Твърде далече отидохме, Мърчисън. Война ли искате? Добре... Помнете, че вие сте този, който я обяви. Аз проявих много търпение, но няма да понеса измяната... Клей, дайте му заплатата и се погрижете да напусне фабриката.

Клей кимна утвърдително с глава, но същевременно се питаше дали резкият начин, по който Брент постъпваше, нямаше да усложни положението.

Буря тътнеше в гласа на Брент, когато продължи:

— Мърчисън, можете да кажете на вашия приятел Спенсър, че човек като него не може да съсипе работа като моята... А кажете също от мое име и на приятеля си Джилман, че не е той този, който ще провали „Брент“. А сега махайте се и да не съм ви видял повече.

Мърчисън остана смаян, когато чу Брент да произнася имената Спенсър и Джилман. Той заекна, опита се да каже нещо, но Клей го хвана за раменете и го изведе навън.

Когато Клей се върна, той намери Брент седнал в дълбокото кресло, с лакът на писалището и с чело, опряно на стиснатия юмрук.

— Трябва да е болен — помисли си Клей, — много болен.

Той не се мамеше. Но болна беше душата и Клей не можеше да разбере това страдание. Без да се помръдне, Брент каза:

— Налях масло в огъня!

— Да, господине... и пожарът ще се разрасне... Никога в живота си не съм се стряскал така, както преди малко, когато открийте пред този човек имената на предателите... имената, които ми поверихте... и които трябваше да премълчим.

Брент удари с юмрук и изпрати Клей по дяволите... Клей отговори учтиво и излезе.

Щом позна бръмченето на автомобила, който пристигаше в хотела, Джейн слезе в хола, за да посрещне Брент.

— Ще вечеряме двамата сами — каза тя усмихната. — Промяната ще бъде приятна. Татко и мама няма да се завърнат преди единадесет часа.

Той я погледна... Но очите на младата жена се скриваха от думите: „Триста лири!“. Джейн беше особено хубава в дългата си рокля от черно кадифе. Тя се бе облякла с особено старание за тази вечер, когато щяха да бъдат сами. И все пак Брент виждаше същите думи.

Очите на Джейн искряха от нежност, устните ѝ се усмихваха, ръцете зовяха, но Кит виждаше само „триста лири“! Думите се открояваха, написани сякаш с огнени букви... Без да продума, той се качи горе, за да се преоблече и обезсърчена младата жена отиде в салона... Погледът на Кит беше мрачен, строг... Какво имаше пак?

Вечерята, която тя очакваше с толкова радост, бе мълчалива и тягостна. Щом станаха от масата, Брент се изправи срещу нея и запита остро:

— Вие с мене ли сте или против мене?

Джейн го погледна смаяна и отвърна:

— Против вас, Кит? Как бих могла?

— Искам да зная... Кажете ми истината...

Той имаше чувството, че унищожава и руши всичко около себе си, но не можеше да спре думите, вдъхнати от новите му подозрения... А трябваше да се признае, че обстоятелствата осъждаха Джейн.

— Но разбира се, че не съм против вас! Какво искате да кажете? Изобщо, как бих могла да бъда против вас? — възкликна тя тревожно.

— Сигурна ли сте, че не познавате този Джилман?

— Казах ви вече, че не го познавам.

— Напълно сигурна ли сте? Размислете... За бога, кажете ми истината, каквато и да е тя!

— Не зная какво означава този разпит... Повтарям ви, че не познавам и не съм познавала човек на име Джилман... Онази вечер за първи път чух това име от устата на Спенсър...

Изведнъж Джейн долови това, което ставаше в този миг в главата на Брент.

— Кажете най-после какво си въобразявате? — извика тя.

— Не, не зная... Опитвам се да открия истината.

— Но нима можете да мислите, че ако зная дори и най-малкото относно този Джилман, ще го скриям от вас. Вярвате ли, че когато ви виждам толкова разтревожен от неприятностите в заводите, ще премълчавам нещо, което би могло да ви помогне да ги разпръснете?

Думите бликнаха непринудено от устните ѝ.

— Джейн, вие бихте искали да ми помогнете? Наистина ли бихте искали?

Това настойчиво питане помогна на Джейн да разбере, че съпругът ѝ хранише съмнения относно нейната искреност и честност. Тя отстъпи назад, като че той я бе ударил!

— Ах, вие се съмнявате в мен, вие се съмнявате в мен — възкликна тя. — Въпреки че аз отричам, предполагате, че познавам този човек, че лъжа! О, Кит!

Този вик се изтръгна от дъното на нараненото ѝ сърце и отзвукът, който той намери у Брент, го накара да дойде на себе си.

— Джейн... Чуйте ме! Подозренията ми към вас бяха истински ад за мен.

— Не искам да ви слушам... Вие мислите ужасни неща за мен... Може би, че съм била в заговор с този Джилман, за да съсия заводите ви, може би, че той ми плаща, може би дори, че той ми е най-добрият приятел...

Тя говореше с трескава възбуда и гласът ѝ беше сподавен.

— Джейн, не зная какво да мисля... Кажете ми истината за всичко... Оставете ме да разбера... Аз не мога да се справя с този ужасен хаос... Сякаш съм в мрак...

— Казах ви истината, а вие не искате да ми повярвате!

— Джейн, преди известно време баща ви е имал нужда от пари... и вие сте му дали сумата, която той искал...

Тя вдигна глава, изчерви се и отвърна ясно:

— Да.

— И вие сте му казали, че аз съм ви дал парите.

Тя извърна глава.

— Той ли ви го каза?

— Да.

— Тогава вие сте в течение на всичко.

— Не напълно, понеже вие сте му казали, че парите са дадени от мене, а това е лъжа!

— Вие знаете много добре, че аз не ги поисках от вас, защото щяхте да откажете да ми ги дадете...

— Доколкото си спомням, вие изобщо не ми поискахте.

— Нима можех да помисля за подобно нещо? Спомняте ли си как постъпихте, когато ви помолих да ми давате една скромна сума лично на мене? А аз трябваше на всяка цена да намеря тези пари, за да спася баща си, който отчаяно ме молеше да му се притека на помощ. Но какво общо има цялата тази работа с този Джилман? О...

Внезапно тя пое дълбоко дъх и обърна към съпруга си разширените си и изпълнени с ужас очи. Без да добави нито дума повече, тя избяга от стаята, изкачи се по стълбата и когато се озова в спалнята си, седна на леглото и гледайки втренчено пред себе си, повтори: „Джил — Джилман... Джил — Джилман“.

— О, нима е възможно — простена младата жена. Всички подозрения спрямо Джил, които вече бяха я осенявали, се възвърнаха отново. Мисълта ѝ заработи трескаво...

„Джил — Джилман... Господи! Нима това беше една и съща личност! Не, невъзможно е! Може би Джил не беше много изтънчен духовно, но нима би паднал толкова ниско да подстрекава работниците към бунт? Дали Кит имаше доказателства, че Джил и Джилман са един и същи човек? Но, боже мой, не ме ли свързва Кит с низките замисли

на този подлец, щом знае, че парите, които дадох на татко, са взети от Джил? О, как е могла да се породи подобна мисъл в мозъка му! Това е лошо, това е непростимо!“

Колко време стоя тя така, седнала на леглото и унесена в жестоки размишления? Кратко време може би, защото мисълта ѝ летеше стремително. Накрая тя взе решение незабавно да изясни всичко между себе си и Кит.

Младата жена слезе тихо по стълбата. Вратата на салона беше отворена. Имаше течение и завесите се полюляваха. Когато влезе в стаята, звукът на един глас я накара да се спре:

— Е, богати и могъщи господин Brent, може би сега ще ми дадете това, което искам?

Тя позна гласът на Мърчисън. Джейн пристъпи напред с разтуптяно сърце... и видя Brent прав пред камината, с ръце зад гърба. На другия край на салона в рамката на широко отворения прозорец стоеше Мърчисън с револвер, насочен срещу Brent.

Кит забеляза Джейн... Той я видя как притисна ръка към устата си, сякаш за да сподави вика си и изчезна тичешком... Лицето на Brent се сгърчи от горчива гримаса. „Страх! Тя се уплаши и избяга! Остави ме сам с това пияно животно... Безразлично ѝ е, че съм в опасност!“

Тези мрачни мисли го изпълниха с такова отчаяние, че му идваше да извика на Мърчисън: „Стреляй! Щастлив ще съм да свърша с живота си!“.

Но той се съвзе бързо и си каза, че животът си имаше и хубави страни, въпреки злото, което може да причини една жена.

Младият мъж не се помръдна, защото реши, че е по-разумно да остане безразличен към заплахите на Мърчисън.

— Всемогъщи и гениални Brent! — промърмори работникът. — Започваме ли да се разбираме за условията?

— Условията? — възрази Brent. — Вашите или моите?

— Моите, естествено.

— Зададох ви този въпрос, за да не се излъжа... Няма ли да оставите тази малка играчка, докато поприказваме?

— Разбира се, че не! О, вие треперите — извика тържествуващо Мърчисън.

— Не треперя... Съмнявам се, че един пиян човек като вас може да се прицели вярно!

— Не съм толкова пиян... Не съм толкова пиян — промърмори той, като направи една крачка напред.

Изведнъж Брент престана да диша, защото Джейн се бе появила зад Мърчисън! Детинското ѝ лице беше бледо от вълнение, а очите ѝ искряха. Тя приличаше на тигрица, която брани малките си.

„Значи тя не е избягала, за да ме изостави — помисли си Брент. — Проявявайки учудваща съобразителност, тя е схванала, че може да се възползува от отворения прозорец, пред който стоеше Мърчисън... Заобиколила е къщата и се е изкачила безшумно зад Мърчисън и Брент едва успя да обуздае радостта си.“

„Милата! Храбрата малка женица... Но Мърчисън не трябва да заподозре присъствието ѝ зад него, револверът му трябва да остане насочен към мене... Никои не би могъл да предвиди какво би направил този пияница, ако се обърнеше внезапно и забележеше младата жена!“ Брент продължи монолога си. Той се стараеше да говори високо, за да заглуши тихия шум, който Джейн би предизвикала, докато прекрещаваше прозореца и се приближаваше на пръсти към опасния пияница... Брент почувствува, че по челото му изби студена пот, страхуваше се да не би при този шум Мърчисън да натисне несъзнателно спусъка на револвера!

От своя страна Джейн запазваше цялото си хладнокръвие: тя бе предвидила всички подробности и възможни усложнения. Мисълта, че животът на Кит бе заплашен, не само, че не я сломяваше, но удвояваше енергията ѝ. Брент следеше с мъчително напрежение всяко движение на Джейн. Тя се приближаваше бавно... Най-после стигна почти до протегнатата ръка на Мърчисън... С едно рязко движение тя я сграбчи и я дръпна надолу... Разнесе се гърмеж, последван от болезнен вик.

Брент се спусна напред.

— Джейн — извика той ужасен.

Незабавният отговор на Джейн успокои тревогата на Брент. Той разбра резултата от борбата, когато видя как Мърчисън се смъкна на земята!

— Трябва да е натиснал спусъка и да се е ранил! — извика Джейн, като погледна изплашена сгърчилият се на земята Мърчисън.

— Кракът ми! Кракът ми! Боли ме! — хленчеше той.

Привлечен от шума, хотелиерът се появи на вратата.

Брент възвърна веднага спокойствието си и побърза да даде едно правдоподобно обяснение на случилото се: след като пил повече от обикновено, Мърчисън се сдобил отнякъде с револвер и като искал да покаже механизма му, прострелял си крака.

Малко след това за облекчение на всички се появиха докторът и госпожа Андерсън. Докторът прегледа бързо раната и постави една временна превръзка.

— Отведете майка си в стаята ѝ — пошушна Брент на Джейн.

Госпожа Андерсън дочу това нареждане и се възпротиви:

— Скъпи ми Кристоф, свикнала съм с такива произшествия. Щом като Том пристигне някъде, можете да бъдете сигурни, че ще настъпят усложнения: или някой болен от треска, или пък някой невнимателен тип, който се е хвърлил под минаващ автомобил. Никой не държи сметка, че той е на почивка. Впрочем, повечето от хората проявяват пълно отсъствие на деликатност, на внимание...

Госпожа Андерсън продължи безконечната си реч, а в това време доктор Том и Брент пренесоха ранения на горния етаж.

Джейн ги последва с надеждата, че може да им бъде полезна.

Всичко това се разигра така бързо, че тя не успя да говори насаме с Брент.

След като бе превързан, Мърчисън бе сложен на легло. Доктор Том го увери, че раната му била много лека и че щяла да мине бързо.

Докторът, Брент и Джейн се готвеха да напуснат стаята, когато дойде хотелиерът и предупреди Брент, че долу го чакал господин Спенсър и искал да го види веднага, за да му съобщи нещо важно и бързо.

Брент се намръщи и като се сбогува с жена си и баща ѝ излезе мърморейки: „Спенсър! Ще имам работа с един от най-опасните подстрекатели“.

Когато слизаше по стълбите, той отвори табакерата си и видя, че беше празна... В бързината той влезе в спалнята, за да потърси кутия с цигари... Чантата на Джейн беше поставена върху масата и тъй като жена му носеше обикновено табакера в чантата си, той я отвори и за своя изненада намери вътре връзка банкноти, завити в лист от писмо... Той позна веднага почерка на Едуард Джил.

Брент нямаше намерение да чете това писмо, но по силата на обстоятелствата няколко начални реда привлякоха погледа му.

„Не, скъпа моя, стоте лири не са попаднали между другите по грешка...“

Брент сграбчи връзката, преброи набързо банкнотите, прочете писмото и прибра всичко в джоба си... Той бе забравил напълно Спенсър и излезе от стаята с намерение да изтича при Джейн и да иска обяснение, но в коридора се сблъска със Спенсър... Блед, изплашен, с разширени от ужас очи, той сграбчи Брент за ръката и каза:

— За бога, господине, не губете нито миг! Елате във фабриката! Положението става трагично.

Брент му хвърли един изпитателен поглед и каза с глух глас:

— Не съм забелязал да сте допринесли за подобрението му!

— Бих дал да отрежат дясната ми ръка, господине, ако тази жертва би могла да изкупи вината ми в тази работа! Привържениците на Мърчисън са надделели и заплашват да запалят фабриката.

Спенсър беше така запъхтян, че не можеше да говори повече. Брент го изгледа продължително, страхувайки се, да не би да е замислил някаква нова измама... Очевидно, уплахата на Спенсър беше искрена. Брент се реши да последва това предупреждение.

— Отивам — каза той сухо — и вие ще ме придружите.

По пътя Брент запитва:

— Предполагам, че този Джилман ви е платил богато, за да изпълните тази подлост?

— Вярно сте отгатнали, господине: интересът ме подтикна да приема неговите предложения. Жена ми беше тежко болна и направихме разноски, които надвишаваха възможностите ми. С надежда да подобря положението си, опитах да спекулирам на борсата и резултатът беше трагичен. Не виждах никакъв изход, когато Джилман дойде да ми предложи една голяма сума пари, за да се съглася да му давам технически сведения за производството на вашето предприятие, както и имената и адресите на нашите доставчици и агенти в Бирма. Имах подлостта да приема, но не допусках, че Мърчисън би подстрекавал работниците към открит бунт...

— Не се опитвайте да изложите причини, за да се оправдаете, Спенсър! От четиридесет години насам вие имахте един отговорен пост в предприятието на Брент! Вие носите сам отговорността за

измамата! Стореното зло и вашето разкаяние не поправя нищо — заключи той, като замахна нетърпеливо с ръка.

В това време автомобилът се придвижи до фабриката. До ушите на Брент достигна неясен шум от гласове и след това дочу ясно следните думи:

— Какво те прихваща, приятелю, че подпалваш тези парцали до бензиновия склад?

Внезапно високи пламъци осветиха двора и тълпа работници, събрани в един от отдалечените ъгли.

Брент натисна силно клаксона и скочи на земята. Когато прекоси входната врата, един човек мина тичешком край него. Без да обърне внимание на Брент, той изрева с всички сили:

— Спрете! Изгасете тези парцали, идиоти!

Брент позна гласа на Едуард Джил... Той протегна ръка и го сграбчи за яката.

— Не си давайте толкова труд, Джил! Аз ще се нагърбя с работниците, но първо трябва да се справя с вас...

Брент очакваше отдавна момента да се намери лице в лице с човека, когото мразеше и презираше, а същевременно и лудо ревнуваше... Най-после този случай му се представяше! Той повлече Джил към мястото, където горяха напоените с бензин парцали. При тази зловеща светлина той представи на изненаданите работници този, който ги е подстрекавал към размирици. Едуард Джил приличаше на дрипа, с която Брент си играеше.

— Не се тревожете, Джил — повтори Брент с подигравателна усмивка. — Щом ви наложа наказанието си, всичко ще се уреди. А сега се пригответе!

Като чу тези думи, казани със заплашителен тон, Джил разбра, че не можеше да се надява на никаква милост от страна на опасния си противник.

ГЛАВА XIII

В хотел „Краунт“ цареше отново спокойствие.

Виковете и охканията на Мърчисън бяха престанали. Джейн му говори дълго, което съвсем го смути. Дръзкото му държание, подхранвано от виното и подстрекателите, се промени напълно, особено поради болките, които му причиняваше раната.

Когато младата жена слезе долу, тя намери баща си и майка си в салона.

— Къде е Кит? — запита тя като влезе.

— Според това, което разбрах — отвърна доктор Андерсън, — повикаха го по някаква спешна работа във фабриката... Качил се в колата заедно с някой си Спенсър.

Джейн седна при родителите си пред камината. Те заприказваха за станалите събития, но младата жена беше явно погълната от други мисли. Тя очакваше с нетърпение момента, в който щеше да се намери насаме с Кит, за да поговорят. Наистина, не я ли бе запитал той: „Съюзник ли сте ми или противник?“. Дълбоко оскърбена от този въпрос, който допускаше възможността за измяна от нейна страна, тя не бе отговорила... Сега Джейн гореше от желание да му заяви, че щеше да върви рамо до рамо с него... завинаги!

Давайки си сметка, че от известно време не следеше разговора на родителите си, Джейн стана внезапно и каза:

— Татко, мога ли да взема колата ви? Искам да отида до фабриката да видя какво става там.

— Искаш ли да те придружа, мила?

— Не. Предпочитам да останеш тук и да наглеждаш ранения: той може да се разяри отново и да започне да буйствува!

Старата кола, с която докторът обслужваше болните си, не бе достигала никога скоростта, която Джейн й наложи тази вечер.

Младата жена натисна спирачките и колата спря пред двора на фабриката. Зрелището, което се откри пред очите ѝ, събуди любопитството ѝ и тя се наведе навън през прозореца... Тълпа от мъже

се трупаше около главния вход в дъното на двора. В центъра ѝ се виждаше високият силует на Кит... Дъхът ѝ замря.

След като се загледа по-внимателно, тя съзря, че Кит беше гологлав и по риза... „Каква лудост в този студ!“ — си помисли тя. Освен странното му облекло младата жена забеляза, че косите на съпруга ѝ бяха разчорлени и че връзката му беше разкъсана... Гласът на Кит долетя до нея и тя наостри уши:

— Вие бяхте свидетели — извика Брент — на урока, който дадох на вашия подстрекател... Ако между вас има кандидат за същото изпитание, нека се представи! Е, чакам?

Никой не отговори на тази покана. Тогава Брент започна да говори с глух глас, който, въпреки това се чуваше надалече:

— При тези условия аз ще променя предложението си: всеки работник, който изкачи тези стъпала и дойде да ме увери, като ме погледне в очите, че е взел участие в този бунт под влиянието на една масова лудост, може да дойде във фабриката утре както обикновено. Този, който откаже да направи това, ще бъде заличен завинаги от списъка на персонала на заводите „Брент“.

Този път по-голямата част от работниците заобиколиха Брент и го акламираха шумно. Всичко изглеждаше уредено. Джейн скочи от колата и се смеси с работниците, които се разотиваха, за да се присъедини към Кит...

Точно когато младият мъж се бе извърнал, за да влезе във фойето, тя го хвана за ръката и каза запъхтяна:

— Кит, успяхте ли да сложите край на стачката?

Брент се извърна рязко и погледна Джейн. Едва сега младата жена видя, че лицето на съпруга ѝ беше покрито със сини петна.

— Скъпи — извика тя, — какво ви се е случило? Клепачите ви са сини, от устната ви тече кръв.

Брент се засмя сухо и отвърна подигравателно:

— Ако моето лице не ви харесва, направете си труда да се качите до първия етаж, където ще можете да видите лицето на Джил!

Докато говореше, той освободи ръката си от ръката на Джейн, прекоси хола и се изкачи бързо по стълбата... Джейн го последва малко изплашена.

Те влязоха заедно в кабинета на Брент и Джейн видя с безкрайна почуда Едуард Джил, отпуснат в едно широко кресло, почти

неузнаваем. Посинелите му клепачи бяха полузатворени, лицето изранено, устните му кървяха. Той бе навел главата си над един леген с топла вода, а Клей почистваше лицето му с голяма гъба.

В качеството си на доброволна помощница на доктор Том, Джейн често бе присъствувала на подобни сцени. Все пак тя остана потресена, като видя изискания Едуард, винаги спретнат и стегнат, в това плачевно състояние.

Джейн вдигна очи към съпруга си и промълви:

— Вие... Вие сте се били!

— Очаквах този случай още от бала по случай рождения ви ден — заяви Брент спокойно.

След като прегледа отблизо лицето на Едуард, Джейн запита съпруга си:

— Дали ще остане обезобразен?

— Що за мисъл, госпожо — прекъсна я Клей, като размаха гъбата си. — Когато направи една топла баня, ще се съвземе напълно и дори ще бъде в състояние да поднови отвратителната си дейност.

— Радвам се, че състоянието на Джил не е обезпокояващо... Страхувах се да не би Кит да го е наранил сериозно... При тези условия, Джил — прибави тя, като се обърна към него, — вие сте получили едно заслужено наказание. От известно време започнах да подозирам, че вие не постъпвате честно. Днес имахме официално доказателство за това.

— Откога имате тези подозрения? — запита Брент с променен глас.

— Отскоро — отвърна Джейн явно смутена.

— Хайде, Клей — извика Брент със заповеднически глас, — освободете бюрото ми от тези болнични инструменти. Господин Джил е вече почти добре.

Клей побърза да изпълни заповедта на Брент и затвори вратата зад себе си.

— Джил, вие ми дължите обяснения, затова да свършим още сега!

— Какво искате да кажете с това? — запита Джил с плачевен глас.

— Обяснете на Джейн всички ваши машинации. Не изпускайте никаква подробност и бъдете точен.

Джил разбра, че не можеше да се изплъзне и започна:

— Нямах намерение да доведа работите толкова далече... Заклевам се! Искрах само да ви създавам тревоги, да ви преследвам... Да, нямам друга цел... Този глупак Мърчисън взе на сериозно съчувствието, което проявих към неговите оплаквания и наостри работниците против управата на предприятието „Брент“ далече над моите предвиждания. Аз исках да създавам само вълнения, а той вдигна цял бунт... Не съм отговорен за това. Надявам се, че моето име на почтен човек е достатъчно затвърдено, за да може да се вярва на думата ми? — заключи той, като доби изражение на оскърбено достойнство.

— В живота е по-разумно да не се храним с илюзии — забеляза Брент сухо.

Докато Джил се опитваше да се оправдае, Джейн не бе престанала да го наблюдава. Най-после тя каза:

— Не мога да разбера, Едуард, как сте могли да извършите такава подлост? Да се опитате да съсипете предприятието „Брент“ с прикрити подстрекателства, понеже Кит не ви е приятен!

— Не от неприязън към него, а от любов към вас направих това — отвърна Джил с трагичен глас.

Джейн го прекъсна подигравателно:

— О, моля ви се, без мелодрами! Любовта не може да подтиква никого към такива отвратителни постъпки!

— Вие бяхте моя и той ви отне от мене като се промъкна на борда на „Стрелец“ като крадец!

— Кажете по-скоро, че неговата намеса ме изтръгна от една нерадостна съдба! Не го осъзнах веднага, но вашето държание оттогава доказва, че принадлежите към категорията на тези мъже, които не могат да бъдат желани. Не зная как Кит е бил осведомен за вашия недостоен морал, но той ме предупреди още първия ден.

За Джил не беше трудно да разбере от тези нейни думи, че Брент не беше осведомил Джейн за приключението му с младата бирманка. Това доказателство за великодушието у неговия неприятел не само, че не събуди чувство на благодарност, а разпали желанието му за отмъщение. Той побърза да отвърне, без да обмисли много думите си.

— Джейн, не вие сте тази, която има право да ме обвинява в двуличиe... и вие хубаво ме изиграхте!

— Аз! Много бих искала да зная как?

— Не бяхме ли сгодени?

— Без съмнение, но на другия ден след празненството аз си оттеглих думата, след като открих, че не ви обичам. Не беше ли това единственото почтено разрешение?

— Не ми ли признахте, когато се завърнах в Лондон, че сте били нещастна със съпруга си? Не възнамерявахте ли по това време да поискате от Брент да ви върне свободата? Дори не се опитахте да отречете, че ме обичате, както ви обичам аз...

Изненадата попречи на Джейн да го прекъсне още от първата дума... Най-после тя извика:

— Защо преписвате на мене вашите думи?

— Във всеки случай вие ме окуражихте!

— Едуард, това е лъжа! Вие дойдохте, за да ме помолите да ви считам за свой приятел... Сега съжалявам, че приех, вместо да се съобразя с мнението на Кит за вас, което е било създадено от личните му наблюдения. Признавам, че аз се облягах на общото мнение: винаги бях чувала да хвалят добродетелите ви и вярвах, че притежавате такива.

— А прогос — намеси се Брент, — струва ми се, че е дошъл моментът да открия на Джейн извора, от който почерпих сведенията си за вас? На вас се пада, Джил, да се откажете от лъжливо спечеленото си добро име и да разкажете на Джейн тази история.

— Отказвам да направя това — заяви Джил.

— Въпреки това ще говорите — настоя Брент твърдо.

— Тази история не ви засяга.

— Напротив, тя лежи в основата на сегашните ни разправии.

— Тя е съвсем лична!

— Наистина, затова по-добре от всеки можете да я разкажете!

Хайде, започвайте, иначе ще го направя аз...

— Дявол да ви вземе! Аз...

— Вече няколко пъти ми отправяте това благопожелание... Достатъчно е!

Тъй като се чувствуваше безсилен пред непоколебимата воля на Брент, бившият годеник на Джейн се обърна за последна помощ към младата жена:

— Джейн — извика той. — Кажете вие, основателно ли е това искане?

— Не зная за какво става дума — отвърна тя.

— За една стара история!

— О, тя не датира от потопа: приключението е от времето, когато бяхте сгоден с Джейн — определи Brent с непоколебимо спокойствие.

— Започвам да отгатвам, че трябва да се касае за някаква любовна интрига — се провикна Джейн внезапно. — Сериозна ли беше, Едуард?

— Толкова сериозна, че бащата на жертвата едва не преби съблазнителя!

— В такъв случай, Едуард, вие сте поддържали тези непозволенни връзки, а в същото време ми пишехте страстни любовни писма?

— Не си спомням! Може би наистина да сме били вече сгодени... Но не бива да се отдава голямо значение на случки от този характер в една страна, населена с хора не от нашата раса... Една бирманска девойка... е по-малко от нищо!

Той спря, защото забеляза, че Джейн го гледеше със странно изражение... Най-после тя не се стърпя и изказа неодобрението си:

— Каква низост!

При това оскърбление Едуард бе обхванат от неудържим гняв.

Той сграбчи мраморната мастилница, поставена върху бюрото и я захвърли със сила на земята... После се спусна към вратата и излезе вън... Миг след това Едуард се озова безпрепятствено на двора. Като се съвзе от изненадата си, Brent се спусна след беглеца, но последният бе имал време да запали мотора на наетата от Brent кола и скоро изчезна от погледа му.

— Успя да избяга! Не мислех, че вече е в състояние да предприеме такива работи — заяви Кит на Джейн, когато младата жена се присъедини към него, последвана от Клей.

След това се обърна към Клей.

— Бъдете така добър да вземете вещите ми, които оставих във фоайето и да ги донесете тук.

Когато Клей се отдалечи, Brent каза на жена си:

— Джейн, аз ще взема колата на доктора, за да настигна беглеца. Кажете на Клей да повика едно такси от гарата в Стонбридж, за да ви заведе в хотела.

— Добре — отвърна тя. — Телефонирайте ми, Кит!

— Можете да разчитате, че ще ви държа в течение — прекъсна я той.

В това време Клей донесе палтото, дрехата и шапката на Брент. След като оправи яката и връзката си и се облече, младият мъж се отпрати, придружен от Джейн, към колата на доктора... В момента, в който отваряше вратата, тя промълви едва чуто:

— Ще бъда с вас, Кит, тази вечер, утре и винаги!

Брент се извърна рязко, привлече я към себе си и я прегърна нежно.

След това каза със смях, за да прикрие вълнението си:

— О, рамото ме боли! Този подлец ме удари силно два пъти!

След това той се качи в колата и затвори вратата след себе си.

Изправена в мрака, Джейн притискаше сърцето си е ръце, понеже то биеше лудо. Тя проследи с очи колата, докато изчезна в нощта.

Четвърт час по-късно Клей я настани в една кола, която я отведе в хотела.

Веднага щом пристигна Джейн се присъедини към баща си и майка си, които бяха в хола и им разказа за случилото се. Нужно й беше доста дълго време, за да убеди доктор Том, че Едуард бе играл една такава подла роля.

— Скъпа моя — възрази докторът, — Едуард! Не, това е невъзможно!

— Това е самата истина, татко — настоя тя. — Едуард е давал пари на Спенсър, за да му съобщава поверителни сведения за сделките на предприятието „Брент“ в Бирма. След това се е опитвал да подтиква към размирици работниците от фабриката. Мърчисън е бил само едно оръдие.

— Въпреки безупречните си маниери — заяви госпожа Андерсън с невероятно чистосърдечие, — Едуард ми е вдъхвал винаги известно недоверие.

Джейн не можа да не се засмее, когато чу майка си да отрича този, когото бе превъзнасяла толкова често!

— Но, мамо, вие хвалехте толкова много качества и добродетелите на Едуард! Не казвахте ли и с право, че той ви

заобикалял с голямо внимание? Неговият такт липсвал на Кит и аз не го оспорвам... Благодаря на бога за това — прибави тя възторжено.

Госпожа Андерсън погледна дъщеря си с упрек и възрази:

— Мила моя, струва ми се, че Кристоф е един съвършен мъж...

Джейн побърза да се съгласи с нея:

— В моите очи той е олицетворение на всички добри качества! А като си помисля само, че по едно време бях убедена в добрината и великодушието на Едуард! Позволих му да ме ухажда и да си представи, че може да се омъжа за него! Срамувам се, че съм му позволявала да ме целува, докато бяхме сгодени!

От известно време докторът наблюдаваше дъщеря си с особено внимание.

— По-спокойно, моето момиче — намеси се той авторитетно, — нервите ти започват да се проявяват... Изпий една чаша топло мляко и си легни. Ето от какво имаш нужда.

Джейн не възрази нищо и се качи в стаята си. Тя се изтегна в едно кресло и дочака идването на баща си, който се бе заел сам да стопли млякото... Когато го изпи, младата жена стана и каза:

— Татко, бих искала да зная сегашното ви мнение за Кит?

Преди да отговори, доктор Том извърна леко глава, за да посрещне погледа на Джейн.

— Безспорно той принадлежи между избраниците на човечеството!

— Щастлива съм да видя, че всичките ви предубеждения срещу него са изчезнали... — подхвана тя с усмивка. — Сега, когато сте поспокоен, татко, ще ви причиня ли известно затруднение, ако ви помоля да ми върнете триста лири, които ви дадох преди? Нямах да спомена за тези пари, ако не ми бяха нужни по много сериозни причини. Естествено, изпълнете тази моя молба, само ако не ще ви затрудни.

Доктор Андерсън обмисли бързо положението и отвърна спокойно:

— Но, разбира се, мила...

В същото време той си мислеше:

„Ще кажа на Кристоф и ще го помоля да ми върне сумата, за да я предам на Джейн... По този начин малката няма да заподозре нищо!“

Докато докторът се радваше на това така просто разрешение, гласът на Джейн смути спокойствието му:

— Аз ви дължа обяснение, татко... Предпочетох да не поискам тези пари от Кит... Обърнах се към Едуард... Бих искала да му ги върна, без да осведомя Кит.

На свой ред младата жена избегна погледа на баща си. Последният беше безкрайно изненадан от това признание. Той отстъпи назад, притисна челото си с ръка и отметна косите си разсеяно назад. Изведнъж изникваха съвсем невероятни усложнения. „Какво съм направил? — си каза той. — Каква ли е била изненадата на Brent, когато му занесох тези пари? А Джейн искаше съпругът ѝ да не знае за техния произход!“ Той се опита да се съвземе и попита:

— Но, мила, не ми ли каза ти, че Кит бил така добър, да ти даде тази сума?

— Имах слабостта да не опровергая това ваше убеждение — отвърна тя.

Докторът започна да се разхожда неспокойно из стаята.

— Добре, мила — каза той най-после. — Естествено ти трябва да уредиш незабавно този си дълг. В никакъв, случай не бива да оставаш задължена на този мизерник. Легни си веднага и се помъчи да заспиш. Сънят ще ти донесе успокоение.

След като докторът напусна стаята, Джейн се съблече и си легна. Тя бе решила да се облекне на баща си за разрешението на този труден паричен въпрос.

На другия ден следобед Кит ѝ се обади по телефона:

— Джил оставил автомобила в гаража на хотела в Стонбридж и успял да вземе първия влак за Лондон. Аз взех следващия.

— А после? — запита Джейн.

— Щом пристигнах в Лондон, взех едно такси и се отправих към жилището на Джил... Него го нямаше там и никой не можеше да ме осведоми къде се намира.

— Колко жалко, Кит!

— Не се тревожете! Ще го пипна! Оставам тук... Би ли ви било удобно, Джейн, да се присъедините към мене? Предложете на доктор Том и на майка ви да ви придружат.

Отговорът на Джейн бе един радостен вик.

На другата сутрин тримата пътници взеха влака за Лондон. Госпожа Андерсън, удобно настанена в един ъгъл, се огледа със задоволство наоколо. Вкусът ѝ към лукс бе най-после задоволен.

— Пътуване до Лондон в специално запазено купе — въздъхна тя. — За мене е истинска загадка, мила, че ти успя да уредиш живота си в този приказен декор, въпреки луничките ти!

Те пристигнаха в Лондон за обяда, но Кит се прибра у дома едва след шест часа, като с това подложи търпението на Джейн на тежко изпитание. Все пак следобедът бе разнообразен от едно неочаквано посещение — Агата Джил лично дойде да се осведоми дали госпожа Брент се бе завърнала... Тя бе въведена в салона и Джейн я прие с достойнство.

Агата беше в особено развълнувано състояние: бледосините ѝ очи горяха трескаво, страните ѝ бяха зачервени, а тънките ѝ устни трепереха. Тя не закъсня да протестира с възмущение срещу варварския начин, но който се бяха отнесли към „скъпия Едуард“. Тя обясни, че Едуард се вмъкнал крадешком в дома им и повикал при себе си любимата си сестра. Според описанието ѝ видът на нещастния Едуард бил ужасен.

— Чертите му са неузнаваеми. Лицето му е придобило нечовешка форма и има петна с всички цветове на дъгата — заяви тя. — Това е дело на Брент. Това чудовище хранеше отдавна престъпна ревност към брат ми. Потърсил е някакъв предлог да привлече Едуард във фабриката си и се е нахвърлил върху него... С един нечестен удар е успял да свали Едуард на земята... в безсъзнание!

— В това, което казахте, няма нито дума истина — заяви Джейн с презрение.

Това опровержение разпали още повече раздражението на посетителката. Тя скочи от мястото си и обвини Джейн, че е била подла съучастничка в грозната постъпка на Брент. Младата жена се въздържа да ѝ отговори, понеже се страхуваше да не ѝ открие начина, по който Брент смяташе да действа.

Впрочем, опасната ѝ противничка не ѝ даваше възможност да каже нито дума. В замяна на това, увлечена от гнева си, Агата намекна за проектите на брат си, за което последният не би я похвалил, ако можеше да я чуе!

— Повярвайте, тази работа няма да спре дотук — извика тя сухо. — Едуард не ще понесе такова оскърбление! Той е решил твърдо да свърши с вашия съпруг — престъпник... Ще попречи на работата му и ще го доведе до разорение!

Джейн реши да се възползува от раздражението ѝ, за да я накара да издаде още нещо.

— И как смята да постигне това? — прекъсна я тя.

— О, о — продължи Агата, — имайте малко търпение! Скоро ще бъдете осведомена. Едуард не е от хората, които чакат да поникне трева под краката им, за да тръгнат на път! У него делото следва мисълта! Във Великобритания има само едно цветущо предприятие... „Джил и син“, което е в състояние да се бори с „Брент“ — заключи тя, като предизвикваше Джейн с поглед.

Като виждаше, че откритията на Агата ставаха все по-интересни, младата жена отвърна хитро:

— Зная наистина, че баща ви се ползува с името на почтен и способен индустриалец.

— Баща ми цени изключителните качества на Едуард и се съобразява с мнението му... Ако например след обстойно изучаване на въпроса Едуард намекне в съвета, че създаването на един клон в Ориента, за експлоатиране на колониал...

Агата прекъсна рязко. Навярно бе разбрала, че бе казала повече, отколкото трябваше! С надежда да прикрие тази своя грешка, тя поде отново нападките си срещу семейство Брент. Най-последно, изтощена и разтреперена от гняв, тя се реши да сложи край на посещението си...

Джейн почака, докато чу шума от затварянето на входната врата и след това се замисли върху думите, които се бяха изплъзнали от устата на сестрата на Едуард: „Клон в Ориента за експлоатиране на колониал...“. Не можеше да има съмнение! Едуард щеше да настоява за създаването на нов клон от предприятието „Джил“ за внос в Англия на подправки от Индия, което досега се извършваше от „Брент“! Заговорът беше очевиден и Джейн изгаряше от нетърпение да съобщи на Кит за своето откритие.

За да убие времето, младата жена реши да се качи в стаята си, за да се облече за вечеря. В момента, в който се готвеше да слезе долу, Кит отвори входната врата и прекоси хола... Тя го повика по име и той се изкачи по стълбата с няколко скока. Младият мъж я привлече към себе си и я целуна... Когато влязоха заедно в стаята. Джейн каза:

— Дрехите ви са готови в стаята ви... Преоблечете се за вечеря, а в това време аз ще ви съобщя интересни новини.

Джейн седна на леглото и разказа с най-големи подробности за посещението на Агата.

— Ако не се лъжа — заключи тя, — Едуард ще се опита да ви бие в специалитетите на „Брент“.

Младият мъж излезе от тоалетната стая по риза и се приближи до огледалото, за да завърже връзката си. Той каза със смях:

— Джейн, не бих искал да намаля стойността на вашите сведения, но...

— Но вие сте подушили следата преди мене — допълни тя.

— Да! Точно сега очаквам отговор на няколко телеграми, изпратени в Бирма. Разбрах, че представителят на „Джил“ се опитал да конкурира нашия купувач, като предложил по-високи цени от установените.

— Може ли този опит да ви причини неприятности?

— Да, от известна гледна точка. Някои главни продукти за фабрикатите ни се намират само в определени области в Бирма и няма да бъде лесно да ги заместим. Поздравявам ви, вие проявихте голяма прозорливост като открихте скритите намерения на Джил под злобното бърбене на хубавата Агата! Мисля, че ще имам полза, ако ви причисля към управата на „Брент“!

След като се приготви, той се приближи към Джейн и приглади черното кадифе на роклята ѝ, върху което раменете ѝ се очертаваха като бели лилии и забеляза:

— Познавам роклята, която носехте вечерта, когато Мърчисън се готвеше да ме простреля.

— О, какъв ужас — прошепна тя и потърка лицето си в лицето на Кит.

— Вие проявихте необикновена смелост и хладнокръвие — промълви той на ухото ѝ.

— Какво друго можех да направя... Трябваше да намеря начин да отстраня тази опасност от вас.

— Е, добре! Знаете ли как изтълкувах вашето изчезване? Реших, че моята съдба ви е безразлична!

— О, Кит! Как сте могли да помислите, че съм толкова подла!

— И аз се питам — заяви той, като взе Джейн в обятията си. — Щастлив съм, че съм се излъгал!

Когато сложиха край на тези обяснения, двамата млади слязоха долу, притиснати един към друг. След като влязоха в салона, Джейн запита:

— Кит, мислите ли, че Едуард е напуснал наистина Лондон, както твърдят слугите му? От думите на сестра му се разбира, че той е сред семейството си.

— Не е изключено да се крие! Може би чака да изчезнат от лицето му белезите от боя, за да излезе от скривалището си?

Джейн се съгласи с това предположение, като кимна с глава.

— Не е изключено да бъде принуден да го накарам да излезе насила — заключи Брент.

След вечерята господин Андерсън и Кит разискваха въпроса от всички възможни ъгли и най-после дойдоха до съгласие. Джейн беше щастлива като виждаше, че те се разбираха вече. Сякаш не бе останала и следа от неприязненото държание, което Брент имаше към доктор Том след женитбата. Джейн бе страдала много от това, защото тя обичаше нежно баща си. Младата жена не подозираше, че в настоящия момент доктор Том бе разкъсан от безпокойство поради връзката банкноти, които бе върнал погрешно на зет си! Той се страхуваше да не би с тази своя постъпка да предизвика мъчителни недоразумения между съпрузите. Когато бе заела тези пари, Джейн е била подтикната от желанието да помогне на баща си. Тя понасяше съвсем несправедливо отговорностите от тази постъпка, която в действителност съвсем не беше осъдителна. Измъчван от тази грижа, доктор Том наблюдаваше внимателно държанието на младоженците, но не откри никакви обезпокоителни признаци: очите на Джейн бяха изпълнени с любов, когато срещаша очите на Кит, а в неговия поглед се бе изписало съвсем безоблачно щастие и нежност.

След като размисли добре, доктор Андерсън заключи, че при тези условия щеше да е по-разумно да не подхваща този деликатен въпрос с Брент... Все пак той си даваше сметка, че по един или друг начин трябваше да си набави сумата, за да даде възможност на Джейн да я върне и с това да уреди неприятното си задължение.

Тревогата на доктор Том нямаше да бъде толкова голяма, ако бе могъл да чуе разговора, който проведеха господин и госпожа Брент, когато останаха сами в салона.

Когато Джейн се върна, след като изпрати майка си до стаята ѝ, Кит, който седеше на един диван, хвана жена си за ръката и я накара да седна до него. След това той започна да говори бавно, сякаш подчертаваше думите си:

— Не събуди ли у вас признанието на Джил за приключението му в Бирма известна мъка, оскърбление и ревност?

— Лъжете се: не бях нито опечалена, нито оскърбена, нито пък изпитах ревност! Ни най-малко — заяви тя с жар.

— Все пак няма да отречете, че бяхте разгневена?

— Да, това е вярно! Но само поради жалкото му и дълно извинение: „Една бирманска девойка е по-малко от нищо!“. Искаше ми се да го ударя на свой ред!

— Ах, значи тази е била причината за гнева ви! Е, добре! Съгласен съм с вас: едно младо момиче има право да бъде уважавано, от каквато и раса да е... Цветът на кожата му не е от значение!

— О, Кит! Като си помисля, че бях готова да гарантирам за добродетелите на този мизерник... И че по същото време бих се поколебала да отговарям за вас — прошепна тя със сълзи на очите.

— Моля ви се, не се увличайте дотам, че да ми сложите ореол!

Той скочи от мястото си, направи няколко крачки и се извърна, за да заключи:

— Що се касае лично до вас, струва ми се, че е съвсем ясно, че Джил е престанал да съществува! В замяна на това остава отворен финансовият въпрос...

— Наистина, Едуард Джил не съществува — потвърди Джейн...
— Ще прибавя, че отдавна е престанал да съществува!

Кит се усмихна и се приближи до бюрото си... Той отвори едно чекмедже и извади някакъв пакет. След това се върна при Джейн, наведе се към нея и я погледна лукаво:

— Джейн — запита той с престорено равнодушие, — дали не бихте имали нужда от четиристотин лири?

Младата жена почувствува, че дъхът ѝ замря и че страните ѝ пламнаха... Тя сведе очи, за да не срещне погледа на съпруга си...

Погледът ѝ се спря върху белия лист, който обвиваше банкнотите. Буквите играеха пред очите ѝ, но все пак тя можа да прочете следните думи:

„Не, скъпа моя, стоте лири не бяха добавени по грешка...“

Писмото на Едуард разясни смисъла на въпроса, който Брент й бе задал, сякаш случайно!

Джейн повдигна очи към съпруга си и запита:

— Предавате ми тези пари, за да ми дадете възможност да ги върна?

— Не е ли това единственото налагащо се разрешение? — отвърна той.

Джейн скочи от мястото си, седна пред бюрото, взе един лист и написа на Едуард Джил:

„Госпожа Кристоф Брент има чест да върне на господин Едуард Джил...“

Останалото съдържание беше в същия официален дух.

Като свърши, тя подаде писмото на Брент... След като го прочете, той и го върна, казвайки:

— Ако продължава да си прави илюзии, след като го получи, значи е луд!

Джейн сложи банкнотите и писмото в един голям ленен плик и го запечата в четирите ъгъла. След като свърши това, тя каза:

— Ето една уредена работа! Ще направя всичко възможно, за да може този плик да стигне до местоназначението си!

Младата жена стана и се върна при съпруга си. Тя хвана с два пръста писмото на Джил и запита:

— Как е попаднало във вашите ръце?

— Намерих го случайно една вечер, когато търсех цигари в чантата ви...

— Какво да го направя?

— В камината гори чудесен огън...

Джейн се наведе и хвърли листа в жаравата. Когато той се превърна в пепел, тя се изправи и запита:

— Какво ви наведе по следите, Кит?

— Тъй като баща ви намери начин да уреди работите си малко след като ви съобщи за критичното си положение, не пожелал да запази сумата, която вие сте му занесли... Убеден, че сте я получили от мене, побърза да ми я върне — обясни той.

— А вие от ваша страна, като сте знаели, че парите не са излезли от портфейла ви, трябва да сте били много озадачен... Какво си помислихте?

— Нямах време да разсъждавам... Причерня ми пред очите, да, причерня ми!

— Значи веднага сте отгатнали откъде идваше сумата?

— Това не беше трудно: вашето поле на действие беше ограничено.

— След това сте открили писмото на Едуард, с което обясняваше, че съзнателно е прибавил сто лири повече! Какво си помислихте тогава?

— Същата вечер вие ме спасихте от револвера на Мърчисън и вследствие на това започнах да виждам малко по-ясно... Все пак всички съмнения не изчезнаха и нервното ми раздразнение не се успокои напълно. Мисълта за смелостта и за учудващото хладнокръвие, което проявихте в момента, в който бях изложен на сериозна опасност, възвърна малко по малко здравия ми разум.

— Къде виждате доказателство за смелост в моята намеса? Ако знаете само как треперех, докато, дебнех Мърчисън! Но не мога да си обясня — прибави тя след кратко колебание — причината, която е подтикнала татко да не предаде на мен сумата, която аз му дадох?

— Според думите на баща ви разбрах, че той бил извънредно затруднен: от една страна се страхувал, че ако ви ги върнел, трябвало да ви открие защо не се нуждаел повече от тези пари. Както знаете, той бил обещал да не говори на никого за неочакваната намеса на един стар свой пациент. От друга страна, тъй като целта, за която искал сумата, не съществувала вече, не можел да я задържи... Не намирате ли, че това е доста естествено — заключи той.

Учудена от пламенността, с която Кит поддържаше поведението на доктор Том, Джейн наблюдаваше внимателно лицето на съпруга си. Когато той свърши, тя се засмя щастливо.

— Да, съвсем естествено, мили — съгласи се тя и погали косите му.

Брент обгърна кръста на жена си и като я погледна нежно, каза:

— Имам чувството, че съм се отнасял отвратително към вас, Джейн — започна той смутено.

Джейн не му даде възможност да изброи грешките си, но се съгласи веднага, че беше прав да има угризения. Брент се обърка като чу това непресторено потвърждение и възрази с чистосърдечен смях.

— Очаквах да отговорите: „О, ни най-малко... Напротив!“.

— Но, Кит — настоя тя, — аз смятам наистина, че от известна гледна точка начинът, по който се отнасяхте с мене, граничеше с жестокост.

Брент се помъчи да се оправдае, като прибегна до един неоспорим по логиката си довод.

— Виждате ли, никога досега не съм бил влюбен! Това ново за мене чувство разстрои напълно душевното и физическото ми равновесие!

След това признание на Джейн не оставаше друго, освен да прости на виновния. Впрочем дълбоко в сърцето си тя отдавна не му се сърдеше и дори не закъсня да му намери извинение.

— В края на краищата не може да се оспорва, че татко се възползува от злополуката на остров Принг, за да ви принуди да поискате ръката ми. Смятам, Кит, че при тези условия вашето грубо държание е било оправдателно.

— Да не мислим повече за това. Всъщност баща ви е много благороден човек, но тъй като по онова време съдбата е била твърде жестока към него, той е изпаднал в слабост.

— Вашето великодушие, Кит, е достойно за възхищение.

— Не съм на същото мнение, но няма да ви попреча да се залъгвате с подобни илюзии!

— Обстоятелствата бяха против мене, затова не ми е чудно, че се усъмнихте в мене!

— Напротив, заслужавам да бъда разстрелян, че можах да се усъмня!

— Не може да се отрече, че Мърчисън едва не го направи!

— В края на краищата от тази случка ми остана един приятен спомен! Сякаш ви виждам и сега, как се промъквахте тихо зад пияницата... Приличахте на дива котка, която се готви да защити малките си — прибави той със смях.

— Трябва да съм била много красива в тази роля? — подхвърли тя шеговито.

— Думата красива не е достатъчно силна да окачестви вида ви в онзи миг... Вие бяхте страшна, Джейн, но въпреки това аз ви обожавах!

Погледите им се кръстосаха, запечатвайки взаимната им любов. След доста дълго мълчание Джейн подхвана:

— В този миг ли разбрахте, че аз не съм забъркана в грозния шантаж?

— Откровено казано, никога не съм вземал насериозно това предположение... Мисълта само, че вие сте били осведомена за делата на Джил ме караше да изгубя ума си. Нуждаех се от някакъв предлог, за да се нахвърля върху някого. Не бях обмислял възможността да се влюбя: този резултат бе постигнат против волята и съзнанието ми. Борих се с настървение! Двамата млади се засмяха.

— Кой би могъл да помисли, че един мъж би се влюбил в мене, въпреки волята си! Като ви слушам ще помисля, че съм опасна съблазнителка! При това във външността си нямам нищо от фаталната жена. Мама казваше често: „Какво може да се очаква от едно лице, загрозено от лунички!“.

— Младият мъж я изгледа и каза:

— Както и да е, аз съм влюбен във вас... дори и в луничките ви! Не се опитвайте никога да ги премахнете!

— Отдавна съм се отказала!

Брент подскочи от мястото си и запитва:

— Отказала! Какво искате да кажете?

Джейн се престори, че приема вид на уловено в грешка дете и прошепна:

— Когато бяхме сгодени... аз исках страшно много да бъда хубава. Кит... и...

— Е, добре, вие няма да бъдете никога красавица и ако се науча някога, че посещавате козметичните салони...

Той спря, за да привлече Джейн към себе си, сякаш се страхуваше, да не би да я загуби и прошепна на ухото ѝ:

— Няма да отстъпя нито една от тези лунички срещу най-красивите девойки на света!

— Любими — отвърна тя на свой ред, — ще ги боядисам с един тон по-тъмни, ако вие искате!

— Харесваше ли ги Джил?

— Не, напротив! Според него луничките пречели на изискаността.

— Идиот! Джейн, искате ли да ми обещаете, че всяка сутрин преди закуската ни ще изричате едно порицание срещу този мизерник?

— Какъв мрачен начин за започване на деня ни! Напротив, обещавам, че първата ми мисъл ще бъде за вас...

Брент извърна леко глава и устните му срещнаха устните на Джейн... Устните им се сляха.

— Започвам да оглупявам — призна той. След известно колебание прибави: — Въпреки всичко, вие поискахте пари от него.

— Първо се обърнах към вас... Впрочем това стана съвсем случайно. Предпочитам да се изложа на презрението ви, отколкото да скрия истината. Бях решила този ден да намеря на всяка цена сумата, от която татко се нуждаеше... Кити Вой ми бе показала начина, по който се постъпваше и аз се готвех да прибягна до една долна измама.

Джейн обясни с подробности нечестната сделка. Брент я слушаше внимателно. Когато свърши, той се задоволи да каже:

— Значи вие сте били готова да злоупотребите с доверието ми?

Младата жена кимна утвърдително с глава и продължи:

— Но шивачката отсъствуваше! Излязох от магазина отчаяна... На ъгъла на Бонд Стрийт срещнах Едуард...

— Не говорете за това животно с този фамилиарен тон — прекъсна я Кит.

— Значи срещнах този господин — поправи се Джейн. — В тревогата си проявих слабост и му поверих грижите си. Той ме заведе в банката си и ми даде нужната сума... Татко очакваше парите всеки миг и аз нямах друг избор!

— Бедничката! — извика младият мъж. — Представям си, че след тази щастлива развръзка сравнението между великодушието на Джил и моето скъперничество не е било в моя полза.

Джейн пламна леко, но отговори смело на този неудобен въпрос:

— От само себе си се разбира, че аз оцених постъпката на Джил... Сигурна съм, че и вие бихте ме осъдили, ако не беше така!

— Възможно е! Ако в бъдеще имате нужда от пари, какво ще направите?

— Ще се обърна към вас.

— Да предположим, че откажа... Ще повторите ли опита с шивачката?

Докато говореше Брент бе хванал в ръцете си лицето на Джейн и го държеше съвсем близо до своето. Те размениха един съучастнически поглед.

— Не — промълви тя със смях. — Ще измисля нов начин! Освен, ако се реша да мина без пари!

— Може би това ще ви се наложи, ако се разклатят работите на предприятието „Брент“.

— Нима мислите, че това ще ме засегне?

— А нима ще ви е безразлично?

— Що се отнася до парите... напълно!

Младият мъж я целуна нежно и стана... Джейн го запита.

— Сериозно ли е положението, Кит?

— Спирането на нормалния ход на едно индустриално предприятие поражда винаги грижи.

— Все пак не заплашва с катастрофа, нали?

— Не. Поне засега, не.

— Не бихте ли могли да спрете подмолната работа на Джил?

— Никой не може да му попречи да предлага абсурдни цени за реколтата от подправки, които досега бяха запазени за мене.

— Във всеки случай не бива да му се дава пълна свобода на действие.

— Щом намеря начин да парализирам тази нечестна конкуренция, ще го приложа безмилостно.

— Уверена съм, че няма да закъснеете да се справите с Джил и съучастниците му! Като сложа настрана личното си щастие, никога няма да мога да ви се отблагодаря, че ми попречихте да се омъжа за Джил!

— Разбирате ли сега, защо настояваше толкова много да се съгласите да ви отвлече още същата вечер?

— Играта му ми е съвсем ясна сега: страхувал се е да не би вие да ми откриете любовните му похождения в Бирма преди определената за венчавката дата. Той е една жалка личност, Кит!

Начинът, по който Джейн изрече последните думи, изпълни ревнивия ѝ съпруг с безкрайно задоволство.

ГЛАВА XIV

След като размисли, Джейн бе принудена да признае, че тя носеше известна отговорност за финансовите затруднения на предприятието „Брент“. Наистина, ако беше взела под внимание първите предупреждения на Кит, отнасящи се за ниската морална стойност на Едуард Джил, работите не биха взели може би един толкова сериозен обрат. Няколко дни по-късно Брент можа да даде поточни сведения за опитите на Джил да си осигури контрола върху колониалните стоки, които бяха необходими за производството на „Брент“. Джейн познаваше толкова добре характера на съпруга си, че не се заблуди от безгрижния начин, по който той говореше. Дори след като Кит се завърнесе от бюрото, не преставаха да му предават телеграми от търговските му агенти. Отговорите биваха изпращани незабавно... Изглежда обаче, че Едуард Джил тайнствено беше осведомяван за тяхното съдържание, защото неговите представители в Мандале наддаваха над предложената от Брент цена! Благодарение на борбата между двете английски предприятия, една група бирмански спекуланти можаха да реализират значителни печалби.

— Той няма да може да продължава така — заключи Брент. — Ако упорствува, ще разори фирмата на баща си. Остава да се узнае дали е решил да се разори, при условие, че ще увлече и „Брент“!

— Как си обяснявате, че старият Джил е съгласен с тези нечестни сделки?

— Предполагам, че той е оставил работата с Изтока изключително на сина си. Изглежда, че има сляпо доверие в него.

— А при това старият Джил е много честен човек: той не би допуснал тези долни сделки.

— Навярно младият Джил представя работата като нещо обикновено, а баща му има пълно доверие в него. Ето къде се крие неудобството да си присвои по лъжлив начин име на светец! Хората могат да се заблудят — прибави той със смях и погали поруменялата буза на жена си.

На другата сутрин Джейн, която бе разсъждавала върху неприятните усложнения, се обърна към баща си с надеждата, че той можеше да даде съвет, но доктор Том бе много въздържан.

— Според мене, мила, най-умно ще бъде да не се намесваш. Работата си е работа!

— Съгласна съм! Но тъй като работите са ръководени от хора, трябва да се вземе предвид и това. По всяка вероятност плановете на Едуард имат своята слаба страна... Ако успея да проведа един разговор с него, може би ще открия някои следи.

— Не се намесвай, Джейн! От голямо усърдие аз върнах триста лири на съпруга ти и едва не предизвиках катастрофа.

— Вече ви казах, татко, че тази ваша постъпка остана, без каквито и да е лоши последствия. А ргорос, забравих да ви кажа, че Едуард е получил моята пратка чрез секретарката си. Радвам се, че е станало така, защото отсега нататък отношенията ми с него ще са най-официални.

— Разбирам те. Неговото държание беше неокачествимо — заяви господин Андерсън.

— Нещо повече... Той продължава да се държи по същия начин и е това утежнява положението си!

— Както и да е, мила, на твое място бих стоял неутрален. Убеден съм, че Кристоф ще намери начин да отбие удара.

Джейн не можа да се съгласи с баща си.

— Преди да взема каквото и да е решение, ще го обмисля по-обстойно — заключи тя.

По-обстойното обмисляне изглежда, че затвърди първото решение на младата жена, защото на другия ден следобед, тя се отправи към централата на „Англо-ориенталското търговско дружество Джил“.

По нейно желание я въведоха в една малка чакалня до кабинета на стария господин Джил. След известно време тя долови лек шум през вратата, която свързваше двете стаи... Младата жена напрегна слух и позна, не без вълнение, гласа на Едуард.

— О, да, благодаря, татко — казваше той, — много по-добре съм. Надявам се, че след няколко дни няма да останат никакви следи от катастрофата. В края на краищата се отървах леко, защото

сблъскването беше много силно. Хората от другата кола са тежко ранени.

— Лицето ти е покрито със синини, моето момче. Окото като че ли е по-добре, но устната ти е все така подута.

От този диалог се виждаше ясно, че Едуард лъжеше, че е станал жертва на автомобилна катастрофа, за да не признае на баща си наказанието, което Брент му беше наложил... Джейн си припомни тогава, че Едуард бе говорил винаги за баща си с голяма любов... Очевидно поведението на Едуард говореше за много долни инстинкти, но синовната му любов му правеше чест. Това обстоятелство наведе веднага младата жена на мисълта, че това беше може би една слабост, която щеше да ѝ позволи да създаде пречка за продължаването на кампанията на Едуард срещу „Брент“!

Джейн прекъсна мислите си, за да слуша разговора, който се подхваща отново.

— Прочетох доклада ти, моето момче, за използването на терените с колониални стоки. Ти познаваш добре въпроса и обикновено съветите ти са ценни, но това разширяване на търговската ни дейност е свързано с рискове, толкова повече, че исканията на туземските посредници ми се струват прекалени.

— Спекуланти се възползват от случая, за да вдигнат цените — отговори Едуард уверено, — но аз ще взема мерки да ги изкарам скоро от строя!

Малко след това Джейн чу стъпки, които се приближаваха до вратата... В миг тя се прилепи до стената, така че се намери скрита зад вратата, когато Едуард я отвори... Веднага щом младият мъж влезе в стаята и затвори вратата, тя пристъпи напред и го хвана за ръката... Той се извърна рязко, сякаш се намираше под заплахата на револвер.

— Вие — извика той тихо.

— Да, аз — отвърна младата жена.

Те се измериха с поглед, след това Джейн заяви неочаквано:

— Едуард, откажете се незабавно от новия клон за колониални продукти в Бирма, които искате да организирате!

Джил се опита да вземе надменна поза, но Джейн не му даде възможност, защото се бе вкопчила в ръката му като пиявица! Той промълви с глух глас:

— Какво държание! Промъкват се тук по най-подъл начин, за да правите сцени!

Този му опит да измести въпроса остана безуспешен. Джейн имаше чувството, че е открила слабото място, затова беше твърдо решена да се възползува от това си преимущество.

— Готов ли сте да се откажете незабавно от проектите си? — повтори тя. — Да сложите край на опитите си да подкупвате чиновниците и доставчиците на „Брент“?

— Не — отвърна той тихо, като се опитваше напразно да се освободи от Джейн.

— В такъв случай — подхвана тя, без да излиза от обезпокояващото си спокойствие — ще вляза още сега в кабинета на баща ви, за да го осветля върху някои въпроси, отнасящи се до вас. Той ще научи, че не сте жертва на автомобилна катастрофа и че раните по лицето ви имат съвсем друг произход. Ще го осведомя за нечестните начини, до които сте прибегнали, за да получите поверителни сведения за продукцията на „Брент“. Също така ще научи как сте прекарвали свободното си време в Бирма и срамният край на кариерата ви на съблазнител!

Ужасът, който се изписа в очите на Едуард, убеди Джейн, че тя беше на прав път.

Отговорът на Едуард беше така типичен, така присъщ за характера му, че въпреки сериозността на положението, Джейн едва се въздържа да не се засмее с глас.

Той доби страшно възмутено изражение и каза:

— Джейн! Вие няма да паднете толкова низко, че да извършите една такава недостойна постъпка!

— Недостойна — повтори Джейн със сдържан жар. — И вие си позволявате да съдите другите? Под прикритието на доброто си име вие не сте престанал години наред да вършите подлости и когато аз съм принудена да прибегна към една подобна контраофанзива, за да защитя интересите на „Брент“, които вие заплашвате, имате нахалството да се възмуцавате! Е, добре, разберете, че съм решила твърдо да изпълня заплахата си, ако вие не се съгласите да изпълните това, което ви казах!

Докато говореше, Джейн не бе пуснала ръката на Едуард. Когато замлъкна, тя си пое жадно въздух... Едуард я наблюдаваше изненадан.

Той не би могъл никога да си представи, че малката и кротка Джейн можеше да се превърне във фурия! В това той виждаше едно ново доказателство за любовта, която младата жена хранеше към Брент! Мисълта за щастието, което той бе позволил да се изплъзне от ръцете му, го изпълни с горчивина.

Като осъзна, че не е в състояние да продължи повече борбата, Едуард промълви едва чуто:

— Какво искате?

Джейн изброи веднага условията, на които трябваше да се подчини:

— Идете при баща си и му кажете, че след като сте проучили отново въпроса за създаването на клон за колониални стоки, сте дошли до заключение, имайки предвид настоящите цени, че работата няма да даде исканите резултати! Ще го посъветвате да се откаже от този проект!

— Добре — отвърна Едуард мрачно.

— Вървете! Аз ще ви чакам тук.

— Веднага ли трябва да говоря с баща си? — извика той, явно объркан.

— Още сега — заяви Джейн.

Джил се опита да възрази, но тя го пресече:

— Както искате! Аз ще отида вместо вас и ще му предам събитията така, както са всъщност...

— Не, не — побърза да заяви той.

— Не се поколебавате да извършите някоя подлост, а се страхувате от мисълта, че баща ви може да научи за нея — подхвърли тя с презрение.

Силна червенина заля лицето на Джил! С едно рязко движение той освободи ръката си.

— О, какво преследване! Ще отида още сега. Доволна ли сте?

Джейн кимна утвърдително с глава. Тя го проследи с очи, докато влизаше в кабинета на стария Джил. Младата жена се послуша и долови шум от гласове... След известно време тя чу да се отваря и затваря предпазливо някаква врата... В миг Джейн се спусна към вратата, която извеждаше към стълбите и я отвори. На другия край на коридора Едуард проверяваше дали може да мине свободно... След това той се отправи на пръсти към изхода. Джейн се спусна след него, настигна го

без мъка и се вкопчи в ръката му... Той се извърна едновременно с виновно и гневно изражение.

— Направих това, което искате — изрече той с глух глас... — Сега, за бога, оставете ме на мира!

— Да, но не преди да се срещнете с Кит — отвърна тя и го повлече по стълбата.

За да избегне скандала, той бе принуден да я последва и да се качи в таксито, което чакаше пред изхода.

Брент остана толкова изненадан като видя Джейн и Джил да влизат заедно в кабинета му, че скочи рязко от мястото си... Джейн продължаваше да държи Едуард за ръката. Очите ѝ искряха, страните ѝ горяха.

— Ето го — заяви тя тържествуващо.

— Виждам — забеляза Брент.

Едуард почувствува колко комично беше положението, в което се намираше. Той се обърна към Брент и извика гневно:

— Проклятие! Какво искате още?

Джейн побърза да осведоми Брент за събитията, които се бяха разиграли.

— Помислих — заключи тя, — че една последна среща с вас би опростила работите.

— Имали сте пълно право! Сега ще повикам доктор Том.

Той отвори една врата и помоли тъста си да влезе... Докторът остана изненадан като видя Едуард Джил. Кит побърза да го осведоми:

— Джейн е проявила забележителна прозорливост. Тя е успяла да застави Джил да сложи край на борбата си срещу „Брент“.

Докторът погледна дъщеря си с възхищение и каза:

— Значи ти намери слабата страна, мила?

— Да, татко! Сега остава само да се извършат последните формалности. Кит ще се нагърби с това.

Брент седна пред бюрото си, взе един голям чист лист и започна да пише усърдно.

Когато свърши, той стана и се приближи към малката групичка, която образуваха Джейн, баща ѝ и Едуард Джил.

— Ето един документ — заяви той, — който ми се струва, че отговаря на обстоятелствата.

След това той започна да го чете: първата част съдържаше подробно описание на скандалното приключение на Едуард Джил в Бирма; втората част описваше подлостите, извършени в Лондон и във фабриката, с цел да се разори предприятието „Брент“. Всичко това беше написано в първо лице. Липсваше само подписът на Едуард Джил, за да добие характер на изповед.

Джил беше толкова сломен, че почти не се противопостави, когато Брент го накара да подпише тази изповед...

След като се подписа, той захвърли гневно писалката на земята и извика:

— Е, свърши се! А сега, дявол да вземе всички ви!

Той смяташе, че е дошъл краят на изпитанията му, но доктор Том се възползува от случая да изкаже своята покруса от моралното му падение. Нещастникът напусна кабинета на противника си съвсем съсипан.

В това време Брент продължи да разпитва Джейн:

— Странно — каза той, — как ви е дошла идеята да предприемете тази постъпка?

Джейн беше още твърде развълнувана от победата си, за да може да анализира тактиката, която бе приложила в борбата. Тя се задоволи да отговори:

— Вие, големите делови хора, държите сметка в работата си само на фактите и цифрите, но не и на някои човешки слабости. Моят женски инстинкт ме наведе на мисълта да потърся как да засегна чувствителността на Едуард. Знаех, че той обича и уважава баща си. Както предвиждах, той се ужаси от възможността да осведомя стария Джил за галантните му похождения в Бирма и за нелоялната му кампания срещу фирмата „Брент“... Останалото беше твърде лесно!

— Е, добре — заключи Брент, — тази слаба страна в плановете на Джил говори за едно добро качество: може би в края на краищата той да не е толкова покварен... Във всеки случай той ще размисли два пъти, преди да повтори същото нещо, като знае, че това излагащо го признание е у мене — прибави той.

Брент не се лъжеше: Джил се бе отказал завинаги от отмъщението си. Той побърза да телеграфира на представителя си в Бирма да скъса всички преговори за покупката на колониалните продукти. Независимо от това на Брент бе нужно доста дълго време,

докато успее да възвърне исканията на плантаторите до нормалните цени. Разбира се, сега, когато изворът на неприятностите бе пресушен, това не го тревожеше много.

Когато производството и продажбата на специалитетите „Брент“ се върнаха отново към нормалния ход, господин и госпожа Кристоф Брент решиха да прекарат няколко дни в Силвърхук, за да се порадват на подновения дом на семейство Андерсън.

Още с пристигането си Джейн бе дълбоко трогната от радостта и гордостта, с които баща ѝ ги посрещна в своята красива вила. Още по-голяма и по-забележителна беше промяната, станала с госпожа Андерсън.

Като по чудо тя вземаше сега доста голямо участие в домашните работи.

Следващата сутрин Джейн изживя нова радостна изненада. От входната врата тя наблюдаваше как баща ѝ се готвеше за всекидневната си обиколка: седнал пред кормилото на една нова и хубава кола, доктор Том сияеше. Преди да запали мотора, той махна тържествуващо с ръка и Джейн почувствува как сълзи изпълниха очите ѝ. Тя притисна нежно ръката на съпруга си, който стоеше до нея и промълви:

— Кит, аз съм безкрайно щастлива! Все пак вие сте извършили една лудост: татко не се нуждаеше от толкова хубава кола, за да кръстосва пътищата от сутрин до вечер!

— Смятам, че му дължах това: спомнете си, вечерта след стачката аз разнебитих съвсем неговата, докато преследвах беглеца!

Джейн го погледна право в очите и запита поверително:

— Смятате ли също, че му дължахте и подновенията от избата до тавана къща?

Брент пламна, сякаш го бяха изненадали на местопрестъплението!

— Кой ви каза? — запита той.

— Самият вие! Издадохте се най-после — отвърна тя със смях, щастлива, че го бе хванала в примката си! — Заподозрях го още вечерта, когато ми разправяхте, че татко ви върнал триста лири, но не бях сигурна досега!

Брент погледна нежно жена си и каза:

— О, аз изплатих само един отдавна неуреден дълг: баща ви не пожела да вземе възнаграждение, когато ме лекуваше.

Джейн беше твърде развълнувана, за да може да говори, затова притисна ръката на съпруга си към гърдите си... Животът ѝ се стори наистина красив и тя чувствуваше, че в близко бъдеще той щеше да ѝ донесе нова и по-светла радост.

Няколко дни по-късно тя седеше с Брент в салона на вилата и търсеше начин да открие на съпруга си надеждата, която изпълваше сърцето ѝ. Младата жена се колебаеше леко, защото не знаеше как щеше да посрещне той тази новина. Брент скоро забеляза смущението на жена си и се учуди, защото не знаеше на какво да го отдаде.

Джейн се реши най-последно да направи един лек намек. Тя промълви тихо:

— Разбира се, мили, тази мисъл ме изпълва с безкрайна радост, но не зная вашето...

Точно в този миг Сюзи отвори вратата и извести, че госпожа Арджънс питала дали госпожа Брент можела да я приеме? Джейн не скри раздражението си от това ненавременно посещение, но нямаше възможност да отпрати посетителката.

— Къде е госпожа Арджънс? — запита тя с примирение.

— Поканих я в малката столова. Тя ме предупреди, че искала да говори насаме с госпожата.

— Каква тайнственост — каза Джейн със смях. Когато се отправи към вратата, тя мина покрай Брент. Младият мъж хвана ръката ѝ и промълви:

— Дайте ми ключа на загадката, преди да си отидете... Нима... Наистина ли се касае за...

Джейн освободи ръката си и като се наведе към Брент, отвърна едва чуто:

— Когато се върна!

— Тогава не закъснявайте!

Джейн завари Ванити Арджънс да се разхожда из стаята като артистка, която очаква момента да излезе на сцената.

— Как сте, Ванити? Вашето посещение е приятна изненада, но много неочаквана — каза Джейн с лека насмешка.

Госпожа Арджънс се спря пред Джейн и заяви без заобикалки:

— Време е да се намери разрешение на известни въпроси... Така не може да продължава. Тази война на нерви е изтощителна!

— Говорите за „известни“ въпроси... — забеляза Джейн. — Защо не ги определите?

— Е, добре, щом трябва да говоря ясно, то знайте, че трябва да разрешим въпросите, които се отнасят до Кит — отвърна тя.

— Ах, наистина, за Кит ли се касаело? — повтори Джейн. — Е, добре, слушам ви, Ванити.

В държанието на Джейн нямаше нищо окуражително и госпожа Арджънс се поколеба за миг... Тъй като финансовото ѝ положение беше отчаяно, тя бе решила да се обърне в краен случай към Джейн.

— Добре, Джейн — продължи тя след малко, — да играем с открити карти: вие знаете отлично, че в нашите среди никой не се съмняваше в моята женитба с Кит?

— Да, никой... с изключение на Кит! Не можете да отречете, Ванити, че несъгласието на главния заинтересован е намалявало страшно много вашите добри изгледи.

Госпожа Арджънс пламна, но все пак възрази:

— Кит беше почти решен да поиска ръката ми, когато вие се промъкнахте между нас! Той падна в примката, която му поставихте така ловко. Знайте, че аз съм осведомена за всичко!

— Очевидно вие сте получили много ценни сведения, но страхувам се, че източникът им — Едуард Джил — не е извлякъл голяма полза от споразумението си с вас.

Джейн говореше с надменен тон, който раздразни Ванити и тя престана да се владее.

— Да, в течение съм на цялата история и от мене зависи да я разправам с подробности на Кит — изсъска тя с пламнали от омраза очи.

— Не бях предвидила тази възможност — забеляза Джейн.

Госпожа Арджънс тържествуваше вече.

— Кит може да научи всеки миг от моята уста, как сте устроили катастрофата на остров Принг... Ще му открия с каква подлост сте се възползували от положението, като сте накарали баща си да се намеси в необходимия момент; тъй като той е имал неотложна нужда от пари, принудил е Брент да се ожени за вас! Това не е всичко...

— Достатъчно е за начало, Ванити — прекъсна я Джейн сухо. Досега госпожа Брент пазеше пълно спокойствие и гласът ѝ не издаваше никакво вълнение, но последните думи на Ванити я раздразниха. Тя не се съмняваше, че госпожа Арджънс бе осведомена от Джил, който бе подпомогнат от наблюденията и изводите на Агата.

Ванити бе решила да извлече всичката възможна полза от положението, затова подхвана отново:

— Кит ще се интересува сигурно от това, което мога да му съобщя. На вас обаче ще ви е крайно неприятно то да стигне до ушите му, нали?

— Е, добре, Ванити? Какво целите? — отвърна Джейн спокойно.

— Е, добре, Джейн — повтори Ванити подигравателно, — вие можете да откупите мълчанието ми!

— Да откупя мълчанието ви — повтори Джейн с тона на съдия, сякаш претегляше вътрешно възможностите. — Ценя предложението ви, но да предположим, че не съм купувач?

— В такъв случай ще намеря Кит и ще го осведомя — отвърна госпожа Арджънс, убедена, че нанасяше смъртен удар на съперницата си... Странно, но очакваният резултат не се получи. Напротив, тази заплаха подтикна домакинята към една решителна постъпка.

— Отлично — извика тя. — Можете да го направите още сега, ако искате! Аз ще ви придружа!

— Какво? Как? — заекна Ванити, която имаше чувството, че грижливо обмисленият ѝ план рухваше.

— Хайде, елате моля! Нямам време за губене — заповяда Джейн сухо, но с невъзмутимо спокойствие.

— Но, Джейн — опита се да се изплъзне Ванити Арджънс, — не разбирам...

— Ще разберете, щом се видите с Кит... Вървете!

Джейн мина зад посетителката и почти насила я въведе в салона.

Джейн затвори вратата зад себе си и извести:

— Кит, водя ви Ванити... Тя желае да ви разкаже различни епизоди от един несъздаден драматичен филм, чиято героиня съм аз! Заглавието е „Как се улавя мъж в капан!“ Хайде, Ванити, филмът е говорещ, нали?

Но Ванити не се чувствуваше в състояние да каже нито дума: тя не бе помисляла никога, че Брент можеше да бъде осведомен вече...

Този невероятен факт я поразил: всичките ѝ надежди рухнаха!

— Лъжете — промълви тя най-после, като хвърли изпълнен с омраза поглед към госпожа Брент.

— Уверявам ви, че не — възрази Джейн. — Смятам обаче, че вие сте предприели тази своя постъпка с някаква задна цел... Ако разровим работите малко по-обстойно, сигурно ще открием, че имате нужда от пари! Нали? Защо, дявол да го вземе, не ми го казахте още в началото, без заобикалки?

— Защото нямаше да ми дадете!

— Не е сигурно! Сега, когато проявихте толкова подлост, се чувствавам много по-малко склонна.

Джейн се обърна към съпруга си и те размениха един съучастнически поглед... Наблягайки на думите си, Брент каза:

— Виждате ли, Ванити, колкото и странно да ви се струва, Джейн и аз храним искрена благодарност към вас. Поради това, ако се бяхте обърнали открито към нас, твърде възможно беше...

— Да ви бяхме задоволили — допълни Джейн.

Госпожа Арджънс гледаше ту единия, ту другия. Тя се питаше с изненада дали се подиграваха с нея и най-после изрази съмнението си:

— Искрена благодарност? Защо?

— Разбирам, че на пръв поглед сте изненадана — съгласи се Брент. — Всъщност вие не сте направили нищо умишлено, за да заслужите благодарността ни, но допринесохте неволно да разберем собствените си чувства: вие ни послужихте като лакмус, за да измерим големината на щастията си! Поради това трябва да ви бъдем признателни — заключи Брент, като се усмихваше лукаво.

Ванити не можеше да повярва на ушите си. Все пак тя се съвзе бързо и не закъсня да се възползува от новосъздаденото положение.

— Е, добре! Това чувство трябва да има някаква търговска стойност?

Кит избухна във весел смях...

— Простете, Джейн, не можах да се въздържа!

— Не се извинявайте, Кит — отвърна Джейн, — и аз едва не ви последвах!

Тя се обърна към госпожа Арджънс и прибави:

— За цинизма си, Ванити, заслужавате палмата на първенството.

След това отново към Брент.

— Все пак, Кит, подпишете ѝ един чек.

— За колко?

— Изчислете наум признателността ни и я напишете в цифри — отвърна тя, като вложи цялата си любов в погледа, с който придружи това предложение.

Като се отправи към близкото писалище, Брент спря пред Джейн и прошепна на ухото ѝ:

— Нима искате, мила, да хвърля цялото ни състояние в краката на тази жена?

Джейн се усмихна нежно на съпруга си и не го изпусна от очи, докато той попълваше чека.

Когато свърши, Брент се приближи до госпожа Арджънс и ѝ го подаде:

— Ето, Ванити, надявам се, че тази сума ще ви свърши работа — каза сухо той.

След това се отправи към вратата и я отвори широко. Ванити Арджънс прибра чека в чантата си, кимна с глава към Джейн и последва Брент, който я изпрати до входната врата.

Миг след това Кит се върна в салона със сияещо лице.

— Отиде си! — извика той радостно. — Свършено е и с Джил! Оставаме само ние двамата! — прибави той, като повдигна Джейн на ръце. — Любима, истина ли е новината, която щяхте да ми съобщите, когато известиха за идването на Ванити Арджънс? Ще трябва да изменя фирмата на: „Брент и син“. Какво ще кажете?

— Значи... Ще е син? — прошепна тя на ухото му. — Не бях сигурна, че ще сте щастлив, Кит!

— Защо не бяхте сигурна, малко глупаче? — запита той.

— Не зная... Виждам, че още не съм опознала загадъчния си съпруг... В известни отношения той е „дивак“, както казваше мама!

— Точно диваците се отдават на радостта си. Общувал съм с тях и ги познавам. Цивилизованите хора потъпкват и често отравят радостите си! Вие не разбирате нищо от диваци!

— Във всеки случай има един, който ще остане винаги загадка за мене! — отвърна тя кротко.

Джейн имаше чувството, че в този ден е постигнала върха на щастието си.

Но животът ѝ бе запазил един още по-прекрасен миг: когато видя за пръв път Кит да държи на ръце новородения им син... Той се навеждаше над малката главица, потънала сред облак от дантели, а в погледа му се бяха изписали едновременно почуда, гордост, страх и нежност!

Тази сцена се разиграваше до леглото на младата жена, чието лице носеше още следи от страданията, които бе понесла.

След като се замисли дълбоко, Брент каза с леко треперещ глас:

— Мислех, че новородените са винаги гологлави... А нашето момченце има такава буйна коса!

— Косите му са черни, точно като вашите — отвърна Джейн.

— Как ще го кръстим?

— Кристоф, естествено!

— Не, Кристоф-Томас.

— Отлично! Татко ще бъде възхитен.

— Значи, решено: Кристоф-Томас Брент... Джейн, какво го прихвана? Лицето му се сгърчи! Ще заплаче!

Уплахата на Брент привлече вниманието на сестрата и тя взе бебето, за да го предаде на майката.

Джейн пое малкото създание в обятията си и водена от майчиния си инстинкт, не закъсня да го успокои, като му шепнеше на ухото.

— Предвиждам — започна сестрата строго, — Кристоф-Томас ще бъде страшно разглезен!

— В никакъв случай! — възрази Брент, съзнаващ вече бащинските си отговорности. — Ние няма да причиним това зло на детето си.

— Дума да не става! — допълни Джейн.

Във всеки случай бъдещето опроверга тези отлични решения! Още в първите седмици от живота на сина си Брент пропусна да приложи педагогическите си теории, които преди това проповядваше високо.

Когато малкото същество стана на няколко месеца, достатъчно беше да отвори малката си, беззъба уста и да се усмихне, за да накара страшния си баща да забрави решението си да възпита сина си в спартански дух.

Също така достойно за порицание беше и държанието на доктор Том към внука му. Джейн твърдеше, че слабостта, която баща ѝ проявяваше, можеше да навреди на лекарското му име! От своя страна госпожа Андерсън не можеше да откаже нищо на едно дете; което още от рождението си проявяваше изтънчен артистичен вкус, като не бе наследило луничките на майка си!

Леля Поли Доукинс, която се възхищаваше отдавна от модерните методи на възпитание, не се възползува от тях по отношение на новия си племенник. Все пак, като не искаше да признае своята слабост, тя продължаваше да критикува тази на другите.

Една сутрин, след като завари цялото семейство, събрано около Кристоф-Томас, тя заяви неодобрително:

— Ако това дете не стане непоносимо, то ще е истинско чудо!

— Много вярно — съгласи се Джейн, — но тези ваши възмущения, лельо Поли, ме карат да подозирам, че криете под палтото си някоя нова играчка. Признайте си!

Госпожа Доукинс не можеше да отрече и се опита да се извини смутено.

— Не, мила, не! Уверявам те, че преувеличаваш вината ми. Можеш да се увериш сама — прибави тя, като извади един голям пакет. — Една обикновена патица, която клати опашката си по много смешен начин! Не можах да устоя на желанието да я донеса на малкия, за да се забавлява в банята си.

— И вие сте като останалите! — възкликна младата жена с престорено отчаяние.

Джейн беше наистина най-разумна от цялото семейство, но какво можеше да направи сама срещу всички!

Въпреки това Кристоф-Томас ставаше от ден на ден по-привлекателен.

Джейн се учудваше, като виждаше абсолютната власт, която детето бе придобило само с трапчинките на страните си, с неразбираемите си викове, с тъмните си букли, с розовите си пръстчета, със сълзите и смеха си!

Джейн наблюдаваше внимателно лицето на съпруга си, когато идваше вечер да гледа как къпят детето. Тя забеляза скоро, че очите на Кит не блестяха само от бащина любов... Като гледаше всекидневния

напредък на сина си, Брент мислеше навярно, че той щеше да продължи делото му с нови амбиции, енергия и усърдие!

И сърцето на съпругата се изпълваше с тържествуваща радост...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.